

Giới thiệu Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục

Dịch giả: xiaofang, quachngan99, hatdo2010

Mạc Khiếu Bạch được mệnh danh là một hoa hoa công tử, đến nỗi anh cũng chẳng nhớ được mình đã ngủ với bao nhiêu người con gái.

Nhưng vô quyết đây có móng tay nhọn khi vào một lúc nhất thời hồ đồ, anh lại bị Tăng Lam lợi dụng.

Thân là một doanh nhân tinh anh, Mạc Khiếu Bạch từ trước đến nay dù cho là hãm hại, lừa gạt, anh vẫn không từ thủ đoạn.

Là thế, nhưng anh nhất thời hồ đồ, tặng cơ hội cho Tăng Lam.

Tục ngữ có câu: "Ra đi sớm hay muộn thì đích đến vẫn là nhà" hay: "Đi ở ven sông nào có chỗ không ướt giày?".

Thế nhưng anh không cam tâm, quyết sẽ lừa cô về bên cạnh.

- - - - - ♥♥♥ - - - - -

Vậy bước tiếp theo là gì?

Tăng Lam: "Quay về làm người xa lạ."

Mạc Khiếu Bạch: "Hôn nhân chớp nhoáng."

Hôn nhân chớp nhoáng, kế tiếp thì sao?

Tăng Lam: "Ly hôn!"

Mạc Khiếu Bạch (nhíu mày): "Em mơ tưởng!"

Mạc Khiếu Bạch là ai?

Tăng Lam: "Vật thí nghiệm của cuộc hôn nhân này."

Tăng Lam là ai?

Mạc Khiếu Bạch (cười lạnh): "Là người phụ nữ yêu tôi nhưng có chết cũng không thừa nhận."

Chú thích: Tác giả Hạ Thượng Lâm mới đổi bút danh mới là Thượng Cẩm Duyệt. Tuy nhiên vì nhóm tiến hành dịch trước khi tác giả sửa đổi bút danh cho nên vẫn giữ bút danh cũ của tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Tăng Lam nằm trên giường, quan sát người đàn ông đang ngủ say bên cạnh, trong lòng cho ra một cái kết luận. Thật ra bộ dáng lúc trưởng thành của người đàn ông này quả thật rất ưa nhìn. Ngũ quan tuy rằng không cho là thanh tú nhưng có vài phần tuấn lãng, đường nét rất sâu, đôi mày khá đậm. Không thuộc tuýp người đàn ông tiểu bạch kiêu truyền thống (1). Đôi mắt của anh ta nhắm lại thật thoải mái, lông mi dài rũ xuống. Cô còn nhớ rõ đêm qua, lần đầu tiên khi nhìn thấy anh, ánh mắt kia như toát lên một tia sáng, chói lóa đến mị hoặc, tuy nhiên tuyệt đối không phải chỉ dành cho một mình cô.

Nhưng nhìn đàn ông không thể chỉ nhìn khuôn mặt, đây là đạo lý Quý Thủ đã dạy cho cô. Quý Thủ đã từng nói với cô rằng, phẩm chất của người đàn ông giống như cái cổ của phụ nữ vậy. Nếu muốn xem người đàn ông đó có đủ tư cách hay không thì phải xem ở ngón tay của họ.

Ngón tay phải sạch sẽ, móng tay tuyệt đối không thể dài, đây là điều cơ bản. Để thỏa mãn điều kiện này, kế tiếp phải xét xem độ dài của ngón tay và màu sắc da. Ngón tay trắng nõn cũng không phải là điều tốt, nó chứng tỏ anh ta có thể là một thiếu gia mười đầu ngón tay không chạm nước hoặc là một kẻ đang được bao dưỡng. Muốn tìm thì phải tìm những vết chai sần trên tay, chứng tỏ người đàn ông này rất có kinh nghiệm trong cuộc sống, đã trải qua những thử thách và khó khăn. Cô rất chán ghét móng tay dài của đàn ông, nhưng vẫn cảm thấy lời này của Quý Thủ có nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, thậm chí có một chút độc đoán. Còn cô thì vẫn cứ cho rằng không thể quan niệm dựa trên sự vật trước mắt.

Ngón tay của người đàn ông này rất dài và cũng thực trắng nõn. Dựa vào lời của Quý Thủ mà nói, vừa xuất hiện ở quán bar lại vừa dễ dàng cùng một người phụ nữ xa lạ qua đêm tại khách sạn, hẳn là trai bao rồi, nhưng mà có chút lớn tuổi. Nghĩ vậy cô bỗng nhiên hất xì một cái, không chừng lại bị lấy

cảm cúm?

Nghe tiếng hắt hơi, người đàn ông trên giường mở mắt ngái ngủ. Quay qua nhìn thấy cô, trờ mình một cái, miệng lẩm bẩm hỏi:

“Còn sớm như vậy, đã tỉnh rồi sao?”

Quả nhiên bộ dạng kinh nghiệm vô cùng phong phú, cô tự hỏi không biết có nên cho anh ta chút tiền hay không. Thực ra trong túi không có nhiều tiền lắm, dù sao đêm qua cô cùng Quý Thủ đi quán bar chẳng qua là nhất thời nảy sinh ham muốn, hay nói một cách khác là đầu óc bị kích thích. Cô muốn xem rốt cuộc quán bar là như thế nào, cô muốn biết cái thứ gọi là dục vọng có bao nhiêu mị lực, cũng muốn biết Dương Mâu vì sao đột nhiên lại đảo hôn.

Tăng Lam bước xuống giường, khoác thêm chiếc áo ngủ, vươn tay mở rèm cửa sổ, ánh mặt trời lập tức chiếu vào. Thật tốt quá, là một ngày đẹp trời, tia nắng ấm áp. Mấy ngày trước cô bối vì nghe tin đài khí tượng báo rằng sẽ có 30% xác suất có mưa cho nên mới lo lắng. Xem ra hiện tại cô đã lo lắng đến mức dư thừa rồi. Cô nhớ lại chiếc áo cưới của mình vẫn còn treo cẩn thận trong tủ, vốn dĩ hôm nay tính lấy ra phơi nắng rồi mặc thêm lần nữa.

Trên giường, người đàn ông có chút không vui quay qua phía cô, dùng tay che mắt:

“Em đang làm gì vậy, tôi còn đang muốn ngủ thêm một chút.”

Cô lập tức kéo lại tấm rèm:

“Thực xin lỗi, anh tiếp tục ngủ đi.” Nói xong, Tăng Lam xoay người đi vào phòng vệ sinh.

Lúc bước ra cô đã thấy anh khoác lên mình chiếc áo ngủ, ngồi trên giường bấm chiếc điện thoại. Anh ta vừa khởi động máy, cho nên tiếng chuông SMS vang lên không ngừng. Đây cũng là do tối qua Quý Thủ đã dạy cô, đến khách sạn chuyện thứ nhất là kiểm tra xem có camera hay không, sau đó cùng đối phương tắt nguồn di động. Hiện nay xã hội rất là loạn, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất (2), “chuyện ấy” cũng rất là nguy hiểm nha. Nếu không cẩn thận, biết đâu một ngày nào đó lại lưu truyền “ảnh nóng” của nữ tiến sĩ. Cô không muốn phải gặp nhiều chuyện side effects (3) như vậy, chỉ là cô muốn tự mình làm thí nghiệm mà thôi.

“Thật ngại quá, đã quấy rầy giấc ngủ của anh rồi, anh có muốn đi rửa mặt không?” Cô hết sức khách khí mà hỏi.

Người đàn ông giương mắt nhìn cô, đôi mắt cứ như toát lên một tia sáng, tiểu tựa phi tiểu nói:

“Không sao, tôi còn muốn cảm ơn em đã gọi tôi sớm như vậy, thực ra hôm nay có chút chuyện cần phải dậy sớm.”

Cô gật đầu mỉm cười, sau đó lại không hỏi gì thêm. Quý Thủ nói, tình một đêm quan trọng là không nên yêu cầu, đòi hỏi gì phía bên đối phương, tốt nhất ngay cả tên cũng không được lưu lại. Nghĩ đến đây, bất ngờ trong lòng cô có một trận co rút đau đớn, rõ ràng, Dương Mâu đã không tuân thủ quy tắc này. Rõ ràng anh ta là một người đàn ông rất tuân thủ quy tắc.

Người đàn ông ấy vào phòng rửa tay, cô ngồi trên ghế, chả có chuyện gì để làm. Trong đầu suy nghĩ tóm tắt kinh nghiệm của mình đêm nay đã trải qua, dựa vào trình tự thời gian, lúc này đây bản thân cô là vật thực nghiệm, đêm chuyện bản thân trở thành vật thí nghiệm thuật lại vô cùng chính xác, nếu ở đây có bút và giấy, nó sẽ là một bản báo cáo thí nghiệm hoàn mĩ nhất.

Nguyên nhân toàn bộ sự việc này bắt đầu từ ba giờ chiều, khi cô nhận được cú điện thoại của vị hôn phu Dương Mâu đã biến mất suốt một tuần. Tăng Lam vẫn còn nhớ khi tiếng chuông điện thoại reo lên, trong lòng vô cùng tức, đến mức khi lúc điện thoại được kết nối, câu đầu tiên nói "Alô", giọng điệu cũng thay đổi hẳn. Người đàn ông này cô đã biết ba năm, một tuần trước còn cho là có thể cùng anh ta chung sống cả đời, thế nhưng đột nhiên lại biến mất ở ngày cấp giấy kết hôn. Ngày đó cô thật sự rất bận rộn, thậm chí đặc biệt mang cái thí nghiệm ấy giao cho cấp dưới là phó nghiên cứu viên xem xét, trên đường đi trong lòng có bao nhiêu nỗi lo lắng, nghĩ đến việc phải lấy hôn thú nhanh một chút lại vội chạy về xem kết quả như thế nào. Ở trước cửa Cục Dân Chính chờ suốt hai tiếng đồng hồ, cô vẫn không nhận được một cuộc gọi điện thoại, ngay cả bóng dáng người cũng không nhìn thấy.

Suốt một tuần, tâm tình của cô ban đầu từ tức tối biến thành sốt ruột, tiếp đó là suy sụp, kể như đưa đám sau trở thành tuyệt vọng. Nhưng trong đầu cô nghĩ ra đầy đủ lý do vì sao anh rời đi, thật không ngờ anh ta vì người phụ nữ khác mà phản bội cô. Thật không ngờ, người phụ nữ ba năm cùng anh ta yêu nhau thấm thiết như thế lại thất bại dưới tay người phụ nữ tình một đêm, đúng là mỉa mai.

Tăng Lam thậm chí tự hỏi, bản thân mình có phải là phụ nữ hay không? Sao lại có thể thất bại đến thế?

Trong lời nói của Dương Mâu vô cùng khắt thiết, mang theo sự áy náy và day dứt. Người đàn ông này luôn thành thật lại còn khiêm tốn, anh ta nói: "Tăng Lam, anh có lỗi với em, nhưng anh yêu cô ấy, cho nên không thể kết hôn với em được". Có đôi lúc, tình yêu đích thực luôn làm người khác rung động, cả người thật thà như thế cũng có lúc bùng nổ.

Cô không hỏi rốt cuộc anh có từng yêu cô hay không, thật sự là khó nói. Lòng tự trọng của bản thân cô không cho phép. Cô chính là không ngừng hỏi anh duy nhất một vấn đề, anh có chắc tình dục có thể tìm được tình yêu chân chính? Dương Mâu thậm chí còn trả lời rằng anh ta chắc chắn. Trong lòng cô thiếu chút nữa đã đau đến rí máu. Sau đó, cô nghe được đầu dây điện thoại bên kia có tiếng Dương Mâu thờ dài, nói: “Tăng Lam, em không thể hiểu được cảm giác hiện tại của anh. Em là người lý trí, não của em chỉ xử lý thật nhanh những công thức nhưng lại không có tình cảm mãnh liệt.”

Tình cảm mãnh liệt. Cô bỗng nhiên thấy ý nghĩa những từ này trong tiếng Trung là rất nhiều, vì thế câu nói vừa rồi của Dương Mâu có mười phần khó hiểu. Cô rất muốn hỏi thật ra anh ta nói về tình cảm mãnh liệt tốt cùng là passion (4), enthusiasm (5) hay là fervor (6)? Sau đó cô mới nghĩ ra được ý của anh là ardor (7).

Dương Mâu nói cô không hiểu cái loại cảm giác này, Tăng Lam quả thật không hiểu. Sau khi cúp máy, cô gọi cho Quý Thù, nói là bản thân muốn biết tình một đêm. Một giờ sau, Quý Thù quỳn rũ cũng xuất hiện, vỗ vỗ ngực với về mặt lão đại nói tất cả mọi chuyện cứ giao cho cô ấy. Tăng Lam cảm thấy an tâm, bởi vì cô biết Quý Thù mọi lúc mọi nơi đều mang bên mình “máy ra-đa” quét những kiểu đàn ông khác nhau, có thể báo cáo chính xác kiểu đàn ông trong một nghìn thước, độ chính xác của nó so với sự lan truyền của QQ còn cao hơn nhiều.

Quý Thù mua cho cô một cái váy, trang điểm cho cô, đưa cô đến Zero, một trong những quán bar có tiếng nhất mà Quý Thù biết đến trong thành phố này, bên trong đều là nam giới cao cấp. Muốn tìm đến đàn ông đẳng cấp thì phải đến quán bar, QQ giống như là công cụ thông tin vì nó rất thông dụng, sớm muộn gì cũng đều bị khắp nơi dùng để giải quyết nhu cầu sinh lý. Quán bar là nơi đùa vui âm ỉ, là nơi những đứa trẻ rằng còn chưa mọc hết hoạt động, rất không có phong cách, Quý Thù nói như thế. Tăng Lam chỉ lắng nghe mà không đưa ý kiến phản bác. Kỳ thực, mỗi lần nghe Quý Thù ở trước mặt cô “giảng đạo” về một người đàn ông, cô lại cảm thấy khinh thường họ. Cô thích Quý Thù bày ra cái tính cách này nhưng lại không tán thưởng cách làm của cô ấy.

Ánh đèn của quán bar thật mờ ảo, cả trai lẫn gái đều lộ vẻ vừa cô đơn lại vừa đa tình, chẳng qua là chỉ cần một ánh nhìn, liền gọi lên bao nhiêu ý tứ rung động. Tăng Lam đứng một bên khảo sát môi trường xung quanh, trong đầu ảo tưởng đến Dương Mâu ngồi cùng người phụ nữ kia. Họ như thế nào mới có thể cùng nhau một chỗ? Quý Thù vừa nhắm trúng mục tiêu liền đẩy cô, ngón tay chỉ về hướng bên trái, Tăng Lam nhìn theo, thấy có một đám người, phần lớn là đàn ông, ở đây có chút ồn, tiếng hoan hô cùng tiếng vỗ tay tạo nên một khung cảnh náo nhiệt. Ở giữa, một người đàn ông có chút ngà ngà say, ánh mắt sáng rực. Anh ta mỉm cười nhìn về phía cô.

Chọn anh ta đi, Quý Thù thúc giục Tăng Lam, bảo rằng hãy cùng anh ta qua hết đêm nay, xem ra người đàn ông này đích thị là thuộc dạng cao cấp. Tăng Lam nhìn người đàn ông đó, trong lòng không biết sẽ cùng anh ta như thế nào qua đêm nay. Tuy nhiên, cô thật sự nhìn thấy rất rõ, người đàn ông kia rời khỏi đám đông ồn ào xung quanh mà đi về phía cô. Sau đó hết thấy nước chảy thành sông.

Hóa ra tình một đêm chỉ đơn giản là như vậy. Cô có nên tin mình chẳng qua là may mắn, hay là do vận khí tốt?

Quý Thù gửi cho cô một tin nhắn, không có chữ, chỉ là biểu tượng ba mặt cười nhỏ nhắn. Tăng Lam bỏ điện thoại vào túi xách, không trả lời tin nhắn. Kỳ thực, cô muốn nói rằng tình một đêm cũng chỉ có thế, sau đó thì sao? Cô vẫn thật sự không hiểu.

Người đàn ông bước ra, dùng khăn lông lau những bọt nước trên mái tóc. Nửa thân để trần, tản ra một mùi sữa tắm thơm ngát. Nhìn thấy cô, anh ta lộ ra vẻ kinh ngạc, nói:

”Tôi nghĩ cô đã đi rồi.”

Tăng Lam cười gượng, thì ra là không cần trả tiền. Vì thế cô đứng lên:

”Ừ, tôi đi đây.”

Căn bản là không có sau đó.

Người đàn ông đó nở một nụ cười, lộ ra hàm răng trắng rất đều:

“Thời tiết hôm nay quả thực rất đẹp.”

Cô gật đầu:

“Đúng vậy, là ngày tốt, ngày hoàng đạo (8).”

Người đàn ông nghiêng đầu nhìn cô:

“Làm sao cô biết hôm nay là ngày hoàng đạo?”

Tăng Lam nở nụ cười trên môi:

“Bà của tôi đã kiểm tra, người già thường tin vào những kiểu xem ngày như thế.”

Mạc Khiếu Bạch gật đầu:

”Đúng vậy, người già thường tin những điều này. Vì vậy, hôm nay tôi sẽ kết hôn.”

Cô sùng sốt ba giây, không biết nên bộc lộ nét mặt như thế nào. Đương nhiên, ai cũng thích chọn ngày tốt để kết hôn, cô có nên nói hôm nay là một ngày trùng hợp ngẫu nhiên hay là nói không may mắn? Cuối cùng, cô chọn im lặng, sau đó lộ ra một nụ cười thú vị mà nói:

“Chúc anh có một ngày tân hôn vui vẻ, cũng hi vọng rằng sau khi kết hôn, anh có thể đối với vợ mình toàn tâm toàn ý.”

Mạc Khiếu Bạch bĩu môi, như thể vừa được giáo viên lên lớp vậy.

Ra khỏi khách sạn, cô đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, quả thực tình một đêm đúng là một đề tài mới đầy phức tạp.

*Chú thích:

(1) Đàn ông tiểu bạch kiểm: Chỉ những người đàn ông có vẻ đẹp tinh tế, nhẵn nhụi hoặc những người đàn ông bám váy đàn bà để sống.

(2) Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất: Một câu thành ngữ dân gian Trung Quốc, nó có nghĩa nôm na là không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ.

(3) Side effects: Tác dụng phụ.

(4) Passion: Niềm đam mê.

(5) Enthusiasm: Nhiệt tình.

(6) Fervor: Kịch liệt.

(7) Ardor: Lòng hăng hái.

(8) Ngày hoàng đạo: Là ngày tốt theo quan niệm của người Hoa, thích hợp để tổ chức các tiệc mừng, khai trương hay dọn nhà vv...

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Một trăm điểm

Tăng Lam vẫn luôn kiên trì với phương châm, phàm làm việc gì đều phải đạt được một trăm điểm. Từ nhỏ đến lớn, suốt hai mươi tám năm trưởng thành cô vẫn luôn được vây quanh bởi một trăm điểm. Cô là học trò ưu tú trong mắt giáo viên, là đứa con ngoan trong mắt cha mẹ, một phụ nữ mạnh mẽ trong mắt bạn bè, nữ tiến sĩ trong mắt người ngoài.

Cô có tư chất thông minh, luôn phấn đấu vì ngày mai, là một nhân tài hiếm có trong lĩnh vực nghiên cứu. Sau khi tốt nghiệp, cô thuận lợi bước chân vào trường đại học A, một trường đại học đứng đầu quốc gia. Đến năm thứ hai đại học, cô nhận được học bổng giao lưu du học sinh của trường, sau khi tốt nghiệp đại học cô tiếp tục ở lại Mỹ lấy học vị tiến sĩ chuyên ngành sinh vật học, chỉ dùng thời gian bốn năm cô đã tốt nghiệp trở về nước và đầu quân vào một viện nghiên cứu của quốc gia, trở thành nhà nghiên cứu có bằng tiến sĩ trẻ tuổi nhất lúc bấy giờ. Từ đó cô trở thành một giai thoại được khóa sau truyền tụng tại đại học A trong nhiều năm.

Tuy cô không phải tuyệt sắc giai nhân nhưng tuyệt đối là xuất chúng, thế nên có không ít người theo đuổi. Cô hoàn toàn khác so với những người phụ nữ đáng thương sau khi lấy được bằng Tiến sĩ liền trở thành Đông Phương Bất Bại. Cô không lo mình gả không được.

Nhưng cô đối với tình yêu cũng không quá đề tâm. Khoa học đã nghiêm cứu, cảm giác yêu thật ra chỉ là một loại xung thần kinh dưới sự kích thích của một lượng lớn dopamine (1) lên tế bào thần kinh ở trung tâm cảm xúc của đại não, tiếng Anh gọi rất hình tượng là firing(2). Mà loại xung động thần kinh này đến từ các bom ion (3) trên bề mặt của các tế bào thần kinh, nếu ở trạng thái firing trong thời gian dài sẽ sản sinh cảm giác mệt mỏi, nên sự kích thích của dopamine cũng sẽ dần dần suy yếu. Điều này cũng như khi cơ thể nạp vào một lượng đường lớn sẽ làm cơ thể tạo ra sự đề kháng với Insulin (4), nguyên lý sinh ra bệnh tiểu đường loại hai vậy. Nói tóm lại, cảm giác yêu thật sự vô cùng ngắn ngủi, một học giả đã từng nói rằng nó chỉ mất có vài giây. Cô không muốn chỉ vì một chút rung động ngắn ngủi của trái tim mà lãng phí thời gian và tinh lực quý báu để chơi trò trốn tìm này. Việc cô cần làm còn rất nhiều.

Thế nhưng cô nhất định phải kết hôn. Kết hôn và yêu đương không giống nhau, mối quan hệ vợ chồng được xây dựng trên nền tảng của sự giúp đỡ và thông cảm cho nhau, con người dù sao cũng là loài sống theo bầy, cuối cùng ai cũng cần cho mình một người bạn đời. Điều này không liên quan nhiều đến vài giây rung động ngắn ngủi kia. Tục ngữ vẫn nói người ở bên cạnh bạn không nhất định phải là người mà bạn yêu nhất, từ trước đến nay vẫn thế. Cũng vì không thể có được nên mới có nhiều người ca tụng tình yêu.

Tình yêu giống như viên kẹo vậy, ăn được thì thấy ngọt, không được ăn thì lại muốn, ăn nhiều thì lại khó tiêu hóa. Hôn nhân lại giống chén cháo, khi ăn không có mùi vị gì, nhưng lại có thể hàm chứa tất cả các vị chua ngọt đắng cay, thanh đạm, lại tốt cho hệ tiêu hóa. Vì vậy lúc nhỏ thường thích ăn kẹo, lớn lên lại thích ăn cháo.

Lúc ra khỏi khách sạn ánh nắng thật ấm áp, Tăng Lam đứng bên đường sừng sốt mất vài giây, đột nhiên không biết nên đi đâu về đâu. Cô cảm thấy thế giới dường như đang chuyển động rất nhanh, trên đường lúc nào cũng xe cộ đông đúc, chỉ có mặt trời vẫn mọc như thường lệ, chỉ có cô vẫn chôn chân ở một chỗ không cách nào bước tiếp. Định thần lại, cô bắt một chiếc taxi về nhà. Cũng còn may, cô vẫn còn có căn nhà để trở về. Căn nhà đó là cô và Dương Mâu cùng mua, mặc dù phần lớn số tiền đều do cô chi trả. Bây giờ căn nhà chỉ còn mình cô đứng tên. Thật không biết nên cảm kích anh ta có lương tâm, hay nên hận anh ta quá tuyệt tình.

Trong mắt Tăng Lam thật ra Dương Mâu chỉ đạt tám mươi điểm, thế nhưng cô chưa bao giờ nói với anh. Anh không phải là người xuất sắc nhất trong số những người theo đuổi cô, cũng không phải người đẹp trai nhất, nhưng lại là người thiết thực và chân thành nhất. Tăng Lam một mình sống ở nước ngoài học tập nhiều năm, đã từng gặp qua không ít những người đàn ông tài giỏi, chán ghét nhất chính là loại đàn ông thích khoe khoang ta đây tài giỏi này,

trong đầu chứa toàn những ý nghĩ đáng khinh. Trước mặt phụ nữ lúc nào cũng có ý nói những thứ cao siêu như nhu cầu tinh thần của Freud (5), cứ như thể nếu bạn không biết được Russell (6) có bao nhiêu người tình thì bạn là người mù chữ vậy. Rõ ràng gà con mới rời tổ chưa bao lâu mà đã đắc ý tới mức không biết hạt ngũ cốc là gì.

Vì vậy cô đã chọn Dương Mâu, bởi cô tin rằng anh có thể cùng cô đi đến hết đường đời. Nhưng cô đã tính sai rồi.

Không chỉ mình cô tính sai, ngay cả người trước giờ nhìn đàn ông cực chuẩn như Quý Thù cũng vô đầu mình mà nói đã nhìn nhầm người. Cô vẫn nhớ lần đầu Quý Thù gặp Dương Mâu có nói, người đàn ông này tuy không có được một đại tiền đồ nhưng đủ điểm để có thể lấy làm chồng. Ngoại hình cũng xem như khá, bằng cấp cũng xứng với cô, khiêm tốn, chăm chỉ, khi buồn chán đá anh ta vài cước anh ta cũng không oán thán. Nào ai ngờ rằng, một người đàn ông như thế lại đi ngoại tình, rồi lại đào hôn. Quả nhiên là ở đâu có áp bức thì nơi đó có đấu tranh.

“Tăng Lam, cậu cũng nên tự mình kiểm điểm lại đi.” Quý Thù đã nói như thế.

Lẽ nào cô có lỗi, mọi thứ cô đều đã chuẩn bị đầu vào đầy chỉ đợi cùng anh đi đăng ký, thế mà anh lại cùng người đàn bà khác chạy mất, chẳng lẽ đó là lỗi của cô sao?

Cô ngồi ngây người trong nhà suốt cả ngày, lúc chập tối Quý Thù hẹn cô ra gặp mặt. Quý Thù hỏi cô lần đầu tiên có cảm giác thế nào, cô cũng chỉ nhún nhún rồi lắc đầu, vấn đề này phức tạp hơn nhiều so với cô tưởng tượng, cần lập ra một nghiên cứu thực nghiệm rồi đem kết quả tổng hợp và phân tích mới có thể rút ra kết luận được. Nhưng cô không muốn lại phải lấy thân mình ra nghiên cứu.

“Đúng rồi, người đàn ông đó, anh ta nói với mình hôm nay anh ta kết hôn.” Cô chợt nhớ ra và nói.

Quý Thù tròn tròn mắt, sau đó giống như cô, ngửa mặt lên trời cười lớn ba tiếng:

“Mình nói mà, người đàn ông đó vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp, sao có thể dễ dàng đi theo cậu như thế, thì ra là last single night! (7)” Biểu tình kia cứ như Tăng Lam vừa nhặt được một món hời vậy.

Last single night, cái này cô cũng có nghe qua. Nhưng nghĩ lại cái bộ dạng ngựa quen đường cũ của anh ta, cười nói:

“Chỉ e rằng cho dù anh ta đã kết hôn thì cũng cứ năm ba hôm lại pretend to be a single man (8) cũng không chừng.”

Quý Thù cười:

“Đàn ông chính là thế, ngay cả người cù lồn như Dương Mâu cũng có thể ngoại tình, ai có thể trông chờ tên yêu nghiệt tối qua chung thủy một lòng chứ?”

Lời của Quý Thù nghe có vẻ mỉa mai, nhưng Tăng Lam nghe được trong đó có vài phần bi ai. Cô biết, Quý Thù đã sớm nhìn thấu những đàn ông trắng hoa kia, thế nên cô đối với tình yêu, với lòng chung thủy hay thậm chí đối với hôn nhân đều không màng tới. Bây giờ cô thật sự là một người phụ nữ tự do theo đúng nghĩa của nó, thái độ của cô đối với đàn ông cũng không khác gì thái độ của họ đối với cô, ai giải quyết nhu cầu nấy, sau đó thì đường ai nấy đi. Câu nói của miệng của Quý Thù chính là: “Dựa vào đâu mà chỉ có đàn ông trắng hoa đùa giỡn phụ nữ, lại không cho phụ nữ trắng hoa đùa giỡn họ?”

Quý Thù của năm năm trước có lẽ hoàn toàn không ngờ tới mình sẽ có ngày hôm nay. Tăng Lam vẫn nhớ Quý Thù lúc đó một lòng một dạ với người đàn ông kia, nguyệt nguyệt như một đoá hoa hải đường, người nào lại không có một chút quá khứ đau buồn nào. Nghĩ đến đây Tăng Lam cũng nhìn thoáng hơn nhiều, bây giờ nghĩ lại, cái sai duy nhất của cô chính là bao nhiêu năm qua mọi việc thật sự quá thuận lợi, việc học thuận lợi, sự nghiệp thuận lợi, tình yêu cũng thuận lợi. Cho dù ông trời tính theo đầu người, bây giờ cũng đến phiên cô gặp vận đen rồi.

Đột nhiên cửa tiệm cafe bị đẩy ra, một người đàn ông từ phía cửa đi vào. Dáng người tuy gầy nhưng ngũ quan lại rất tinh tế. Vừa vào liền bước đến bên Tăng Lam, cúi người ôm chặt lấy cô.

“Bạn thân mến, mình về rồi!” Cao Hưng nói.

Tăng Lam không đẩy anh ra, cô đang cần cái ôm này.

“Cao Hưng, không sao, dù sao hôn lễ cũng đã hủy bỏ, cậu về trễ một chút cũng không có gì.”

Cao Hưng buông cô ra rồi ngồi xuống bên cạnh, nỗi thương cảm trong mắt dường như sắp tràn ra ngoài:

“Mình đã nói từ sớm cái tên Dương Mâu kia chẳng tốt lành gì, cậu cứ không chịu nghe, còn có Quý Thù cậu, suốt ngày ở trước mặt tỏ ra về ta đây là bách khoa toàn thư về đàn ông, cuối cùng chẳng phải vẫn nhìn lầm người đó sao!”

Quý Thù vỗ ngực dậm chân nói:

“Được, được, bọn này đều bị cái vẻ ngoài thật thà của tên khốn đó làm cho mờ mắt, chỉ có mắt cậu là sáng thôi, vậy sao cậu không sớm khuyên Tăng Lam, bây giờ hôn lễ cũng bị hủy rồi mới trở về làm Gia Cát.”

“Tớ nói các cậu nghe lọt sao? Suốt ngày chẳng xem mình là đàn ông, mình cũng chỉ đành ngâm bồ hòn làm ngọc thôi!” Biểu cảm của Cao Hưng còn khoa trương hơn cả Quý Thù.

“Được rồi, Happy ca, muội nhận thua, từ nay về sau xin được bái huynh làm sư!” Quý Thù chấp tay nói.

Tăng Lam bị họ chọc cười, nhìn hai người bạn tốt hiếm khi gặp mặt này người hát kẻ hò, trong lòng cảm thấy rất ấm áp. Những lúc như thế mới gọi là hoạn nạn thấy chân tình.

Cao Hưng quay qua nhìn Tăng Lam:

“Vẫn may, còn có thể cười được, Lam Lam của chúng ta thật giỏi, là một nữ trung hào kiệt.”

“Chuyện đó là đương nhiên, vì loại đàn ông bỏ đi đó mà đau lòng thật sự không đáng! Phụ nữ quan trọng nhất là phải có cốt khí.” Quý Thù nhanh chóng tiếp lời.

“Cao Tiểu Hưng, cậu có thể đừng có lúc nào cũng gọi mình là Lam Lam không, mỗi lần nghe là da gà mình lại nổi hết cả lên.” Tăng Lam nói.

Cô không muốn cái tên đầy khí phách như tuyết rơi trên núi của mình bị gọi một cách tầm thường như thế.

“Hừ, Tăng Tiểu Lam, vậy cậu cũng có thể đừng suốt ngày gọi tớ là Cao Tiểu Hưng không, tốt xấu gì mình cũng đường đường là một giám đốc điều hành mà.” Cao Hưng ra vẻ nghiêm túc nói.

“Happy à, cái công ty bé xiu đó mà giám đốc gì chứ? Đừng làm cho bọn mình cười đến rụng hết cả răng như thế chứ!” Quý Thù vừa cười vừa nói.

Cao Hưng lắc đầu:

“Rồi, trước mặt hai người mình mãi là đứa trẻ không ngóc đầu lên được.” Mặc kệ anh ở bên ngoài hô phong hoán vũ thế nào, cũng đâu không lại hai chị em này.

Anh giờ tay khoác lên vai Tăng Lam:

“Không sao, sau này mình sẽ giới thiệu cho cậu vài người đàn ông tốt, trải qua sự kiểm chứng của Happy ca mình đây, đảm bảo tuyệt đối là hàng chất lượng cao.”

Quý Thù cười:

“Không phiền đến cậu, mình cho cậu hay, chúng ta phải để cho Tăng Lam tự mình trưởng thành. Những năm qua cũng bởi cô ấy không hề xem trọng chuyện tình cảm nên mới dễ dàng bị người ta chơi như thế.”

“Nói thì nói vậy, nhưng cậu xem cô ấy có chút nào giống như muốn trưởng thành không? Đồng chí Tăng Lam, đối với chuyện tình cảm, tổ chức không thể không phê bình cô một chút, cô thật sự không biết tiến thủ. Nghịch thủy hành châu, bất tiến tất thoái(9).” Cao Hưng lại vỗ vỗ vai Tăng Lam.

“Hắc hắc, tối qua Tăng Lam của chúng ta đã dũng cảm bước đi bước đầu tiên rồi!” Quý Thù đột nhiên vỗ tay cười nói.

“Hả? Cái gì mà bước đầu tiên?” Cao Hưng nhìn Tăng Lam mà hỏi.

Tăng Lam cười khỏ một tiếng, nói không nên lời.

“Tối qua Tăng Lam theo mình đến Zero, cùng một anh đẹp trai one night stand (10) rồi. Tiến bộ vượt bậc đó!” Ngừ khí của Quý Thù vô cùng phấn khích.

Tăng Lam vội vàng xua tay nói:

“Không phải, không phải, mình chỉ muốn làm một cái thử nghiệm mà thôi.”

Mặt Cao Hưng đột nhiên biến sắc.

*Chú thích:

(1) **Dopamine:** Chất truyền dẫn thần kinh có chức năng tạo cảm giác hưng phấn trong não.

(2) **Firing:** Hưng phấn, phấn khích.

(3) **Bơm ion:** là một trong những ion vận chuyển qua màng tế bào, cũng được coi là một hình thức đặc biệt của protein vận chuyển. Bơm ion sử dụng năng lượng dưới dạng ATP hay ánh sáng để điều khiển sự vận chuyển không thuận lợi của những ions hay phân tử đi ngược chiều gradient nồng độ, nói cách khác, chúng liên quan đến vận chuyển chủ động. Có hai loại bơm cần ATP là P-type ATPase và ABC (ATP-binding cassette). Chúng đều thay đổi hình dạng khi có ATP gắn vào và kết quả là khử hydro để vận chuyển ions qua màng tế bào. Bơm Na^+/K^+ -ATPase được mô tả bên dưới là một trong những loại P-type ATPases. Cách vận chuyển chủ động khác là dùng gradient điện hoá học của 1 ion để vận chuyển ngược ion khác, được minh hoạ bằng bơm trao đổi Na^+/H^+ có vai trò rất quan trọng trong việc điều chỉnh pH nội bào. Còn một ví dụ khác được đề cập trước đây là bơm trao đổi $\text{Na}^+/\text{Ca}^{2+}$, quan trọng trong việc lấy Ca^{2+} ra khỏi tế bào.

(4) **Isulin:** Một loại hormone có tác dụng chuyển hóa lượng cacbonhydrate (chất đường) do tuyến tụy tiết ra, Insulin còn kích thích quá trình tổng hợp và

ức chế quá trình thoái hóa glicogen ở cơ, gan và mô mỡ.

(5) **Frued:**(Sigmund Schlomo Freud, 6/5/1856 – 23/9/1939) là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo.

(6) **Russel:** (Bertrand Arthur William Russell, Bá tước Russell III, 18/5/1872- 2/2/1970), là một triết gia, nhà logic học, nhà toán học người Anh của thế kỷ 20.

(7) **Last single night:** Đêm độc thân cuối cùng, thường là đêm trước ngày hôn lễ.

(8) **Pretend to be a single man:** Đóng giả làm người đàn ông còn độc thân.

(9) **Nghịch thủy hành châu, bất tiến tất thoái:** Ý nói thuyền đi ngược dòng nước, nếu không tiến thì lùi.

(10) **One night stand:** Tình một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chứng bệnh kén ăn

Mạc Khiếu Bạch nhìn vào bàn tiệc, ngáp dài một cái. Gần đây cũng không biết làm thế nào, đặc biệt là cảm thấy không ngon miệng, bất kể là thức ăn hay phụ nữ.

Sở Thần nhướn mày một cái:

“Làm sao vậy, Tiểu Bạch cậu thế nào lại không có tinh thần? Món ăn hôm nay không hợp với khẩu vị sao?”

Mạc Khiếu Bạch day huyệt thái dương:

“Không phải, gần đây tớ hay phát hỏa, ăn không vô.” Nói xong hạ đôi đũa xuống: “Quên đi, không ăn nữa, tớ đến Zero ngồi đây.”

Sở Thần phì cười:

“Cậu được đấy, một tháng trước anh em ở Zero chúc mừng cậu kết hôn, một tháng sau còn muốn mọi người chúc mừng cậu trở về cuộc sống độc thân. Sớm biết cậu dẫn vật suốt một tháng, người nào để ý đến cậu hả? Đùng nên dối mọi người mà không có chút cảm giác nào như thế chứ.”

Mạc Khiếu Bạch cười, chấp tay nói:

“Người anh em, tớ biết sai rồi, lần này quá mức lừa gạt cảm tình của mọi người, phải hối lỗi rồi.”

Sở Thần đặt tay lên lưng Mạc Khiếu Bạch:

“Lừa gạt bọn tớ là chuyện nhỏ, cậu đem vị kia Lâm gia nhanh như vậy lừa gạt thành một phụ nữ đã ly hôn mới là chuyện lớn đi?”

Nói xong anh từ từ ghé sát tai của Mạc Khiếu Bạch, nhỏ giọng hỏi:

“Nói thật, cậu dùng hôn sự đem người ta lừa lên thuyền sau đó lại nhanh chóng qua cầu rút ván, Linda không dùng thái đao (1) chém cậu à?”

Anh vẫn như cũ nở nụ cười:

“Cô ấy muốn gì thì có đấy, giao dịch công bằng, đồng tàu vô khi (2), có cái gì mà không hài lòng chứ?”

“Chắc, đúng là kẻ máu lạnh.” Sở Thần lắc đầu: “Cho dù Lâm gia đem con gái gả cho cậu cũng vì muốn chiếm tiện nghi, thế nhưng cậu cũng không thể không đếm xỉa đến Lâm Huân đối với cậu có một mối tình thâm thiết chứ. Cậu gây tổn hại đến cho người ta như vậy liền muốn bỏ của chạy lấy người sao?”

Anh lười tiếp tục với chủ đề này, liền đứng lên:

“Có đi hay không?”

“Đi đâu?” Sở Thần hỏi.

“Zero đó!” Giọng của anh đã sớm tan biến rồi.

Vẫn là cái vị trí lần trước, vẫn là những người lần trước. Anh lắc ly rượu, ánh mắt vô hồn nhìn quanh bốn phía. Đường như là đang mong chờ một cái gì đó, nhưng lại không thể nói rõ rốt cuộc là đang chờ mong cái gì. Anh uống lấy một ngụm rượu, cảm thấy nuốt không trôi, nhũn mảy đem chần ném lên trên bàn.

Cách đó không xa, cánh cửa của phòng bị đẩy ra, hai cô gái phong thái yếu điệu bước vào, ánh mắt kia phút chốc cùng anh giao nhau, xinh đẹp quyến rũ không cần nói cũng biết. Anh chỉ nhìn liếc mắt một cái liền quay đầu đi hướng khác.

“Này, hàng không tôi, muốn thử hay không? Lần trước là last single night (3), lần này lại tới một cái return single night (4)?” Sở Thần mặt mày hớn hờ.

“Nhàm chán.” Mạc Khiếu Bạch phun ra hai chữ.

“Cậu làm sao vậy? Một tháng ậm bạc trôi qua liền không ăn nổi thức ăn mặn? Còn không thoát ra khỏi cái nỗi ám ảnh của cuộc hôn nhân?” Sở Thần bĩu môi một cái: “Này có vẻ không tồi, ít nhất cỡ 36c, đêm nay trong quán hai cô gái đó còn có thể nói là đẳng cấp.”

Mạc Khiếu Bạch lắc đầu:

“Cậu không biết rằng những người phụ nữ bây giờ, bộ dạng đều như nhau sao? Đôi mắt to tựa như bò, cằm nhọn có thể đâm chết người, trước ngực treo cả hai túi silicon, đó là phụ nữ sao?”

Sở Thần phun cả ngụm rượu, chỉ vào anh và cười:

“Chắc không phải đều từ một cái khuôn mẫu lò ra chứ? Tôi nói cho cậu biết, đây vẫn còn là trang điểm, khi tẩy trang không thể nào xem được! Lần trước cùng người kia tắm rửa một cái, tôi sợ tới mức nửa đêm ngủ không được. Cho nên về sau kiên quyết không thể để các cô ấy ở trước mặt cậu mà tẩy trang, người chết đều có thể dọa cho sống trở lại.”

Mạc Khiếu Bạch cũng cười. Đây là thời đại của xà tinh hổ hách lộng hành, xấu và đẹp đã sớm không còn cái ranh giới. Ai cũng cao hứng đến thịnh hành, này là không muốn để cho đàn ông sống sót.

“Này, cậu lần trước việc đó thế nào? Thoạt nhìn không giống kẻ lãng lợ, ngược lại càng giống con gái nhà lành.” Sở Thần hỏi.

Mạc Khiếu Bạch sững sốt một chút, khoe miệng cong lên, chỉ cười mà không nói. Trước mắt hiện ra vẻ mặt không chút thay đổi, rõ ràng là như vậy, chính anh cũng có một chút kinh ngạc.

“Thế nào hả? Thành thật mà nói tớ cũng thấy kỳ lạ, cô ấy như thế nào lại vui vẻ đi theo cậu? Bọn tớ vốn đang muốn nhìn một màn cậu bị cự tuyệt.” Sở Thần hỏi.

“Cô ấy tẩy trang cũng khá. Chẳng qua, kỹ thuật kém quá.” Mạc Khiếu Bạch nói xong bỗng nhiên cười lớn.

Anh chưa gặp qua người phụ nữ cứng đờ như vậy, ngay từ đầu anh thậm chí còn lo lắng cô vẫn là xử nữ. Cùng cô làm, hoàn toàn không có chút hưởng thụ, thất vọng xuất hiện trong vô tận. Bất luận có khiêu khích như thế nào cô vẫn không có phản ứng gì, nói cô hồi hộp lại không giống, bởi vì cô từ đầu đến cuối mắt vẫn mở to, hơn nữa sắc mặt không chút thay đổi. Chẳng những không phối hợp, lại còn không xấu hổ theo dõi từng động tác của anh, tựa như hành vi đang quan sát nghệ thuật vậy. Cho dù anh có như lang hổ đi chăng nữa thì cũng khó tránh khỏi mất hứng thú mà làm qua loa cho xong chuyện. Lúc đó anh thực sự đặc biệt muốn hỏi cô một câu, cô rốt cuộc vì cái gì mà đi ra ngoài chơi, chẳng lẽ là vì để cười nhạo anh? Nhưng sau đó cô lại biểu hiện cực lễ phép, không làm nũng cũng không đòi tiền, ngay cả nói cũng không nói một chữ nào.

Đã xa lạ lại càng xa cách, nhưng vô tình lại làm cho người khác thoải mái. Cho nên anh đối với cô dường như không chỉ là người ngoài cuộc, chuyện hôn nhân cũng đều thuận miệng mà nói ra. Phản ứng của cô nhìn như bình thản, rồi lại giống như nỗi buồn ẩn nấp khó mà thành lời. Cảnh này khiến anh hoàn toàn nhớ kỹ khuôn mặt kia cùng câu nói cuối cùng của cô ấy:

“Chúc anh một ngày tân hôn vui vẻ, cũng hi vọng rằng sau khi kết hôn, anh có thể đối với vợ mình toàn tâm toàn ý.”

“Hắn là phụ nữ không thường xuyên ra ngoài đùa giỡn.” Anh bổ sung một câu.

“Thật là con gái nhà lành ư? Vậy thì cậu cần phải cẩn thận, nói không chừng khi nào thì liền dẫn một đứa bé lại đây tìm cậu chịu trách nhiệm, con gái nhà lành rất không dễ chọc.” Sở Thần lắc đầu, lại hỏi: “Cậu có trả thù lao chưa? Không lưu số điện thoại à?”

“Không đòi tiền, cũng không lưu số điện thoại, ngay cả cái tên cô ấy cũng chưa để lại, ha ha, giống như chán ghét tớ.” Mạc Khiếu Bạch bĩu môi.

“Thật hay giả vậy? Còn có như vậy sao?” Sở Thần không tin.

Anh ngẫm lại sau cũng hiểu được việc này từ đầu tới đuôi đều lộ ra điều bất thường. Con gái nhà lành và gái bán hoa là có sự khác biệt, gái bán hoa cao cấp liền kiếm một mối làm ăn, còn có thể hồ đồ tùy kêu tùy đến, bản thân lại còn được chăm sóc chu đáo. Mà con gái nhà lành hưởng thụ xong rồi không chỉ phải trả thù lao, làm không tốt trái lại còn rước phải phiền toái, cả ngày tìm lấy bất minh chịu trách nhiệm. Biến thành người mang bộ dáng bị hại, nước mắt oa oa lên án mình không bằng cảm thú. Nhưng mặt trái của việc kiếm tiền lại là sự khôn khéo. Nếu đã leo lên giường đàn ông thì cũng như mua bán vậy, làm sao có thể kêu khóc đòi trả lại cái danh hiệu trinh tiết?

Người đàn ông không cần phải che giấu, rõ ràng mục đích đã muốn như vậy, người phụ nữ thông minh cần gì phải giả hồ đồ? Cho nên khi leo lên giường

của bạn nhất định phải nói thành bị lừa gạt, hoặc chính là bị ép buộc, dù sao tuyệt đối không phải là tự nguyện. Bởi vậy về điểm này người đàn ông ăn lợi ích không bằng phía sau mảnh liệt âm thầm chịu đựng. Ai bảo từ xưa đến nay người phụ nữ luôn là phải yếu chứ.

Bởi vì loại phụ nữ này bản tính tham lam, gái bán hoa chỉ muốn đòi tiền để sống tạm, bọn họ không ngừng đòi tiền, thậm chí còn muốn một cái danh phận trong tình yêu. Điều không đáng tin cậy nhất là lòng tràn đầy mong chờ, cũng không biết rốt cuộc là thông minh hay ngu ngốc?

Nhưng người phụ nữ này, anh lại không biết rốt cuộc cô muốn cái gì. Việc này gác lại trong lòng anh hồi lâu, tựa như khối u càng lớn và càng to, ép đến ngực của anh vô cùng khó chịu. Vì thế cuối cùng anh cũng tìm được nguồn gốc căn bệnh kén ăn.

“A, tớ hiểu rồi.” Sở Thần bâng hoàng nhìn Mạc Khiếu Bạch, vỗ đầu nói.

“Hiểu được cái gì?” Mạc Khiếu Bạch hỏi.

“Tiểu Bạch, tớ đã nói với cậu như thế nào có cái gì đó không đúng? Cậu không nên đến Zero, có thể nào là coi trọng người phụ nữ kia? Muốn ở đây ôm cây đợi thỏ?” Sở Thần cười nham hiểm nói.

“Bớt bậy bạ đi! Tiểu tử cậu tưởng tượng không cần quá phong phú!” Anh lớn tiếng phủ nhận. Trong lòng tránh không khỏi dao động.

“Tiểu Bạch, ha ha, cậu càng không thừa nhận lại càng chứng minh đó là sự thật. Thành thật mà nói tớ rất nhanh liền không nhớ người phụ nữ kia có bộ dạng như thế nào rồi, nhưng trong ấn tượng có vẻ như đã từng gặp qua. Nếu cậu thật sự để bụng chuyện này vậy thì đặt lên người tớ vậy, tớ khẳng định tìm cô ấy về cho cậu!” Sở Thần vỗ vỗ ngực nói.

“Cậu tìm như thế nào?” Anh hỏi.

“Ha ha, thừa nhận rồi sao? Yên tâm, chuyện này dễ mà. Tuy tớ không biết người phụ nữ đó, nhưng người đi cùng cô ấy thì tớ biết, đó là Hoa Hồ Điệp danh tiếng lừng lẫy, Quý Thủ a! Tớ khẳng định giúp cậu tìm được tin tức của cô ấy mà!” Sở Thần nở nụ cười rực rỡ như hoa.

“Quý Thủ? Chính là người phụ nữ vứt bỏ Tần Khải sao?” Mạc Khiếu Bạch hứng thú nói.

“Đúng vậy, ngày đó tớ liền nhận ra cô ấy đến đây, chẳng qua từ đầu đến cuối cô ấy không thèm liếc một cái ánh mắt về phía tớ, cho nên tớ cũng không muốn đánh mất giá trị bản thân mà đi xu nịnh cô ấy. Chỉ có điều là chuyện của cậu, tớ phải tự thân làm lấy thôi. Thế nhưng, nếu người phụ nữ đi cùng kia là bạn của Quý Thủ, ước chừng cũng có thể không phải là con gái nhà lành.” Sở Thần nói.

Mạc Khiếu Bạch bất đắc dĩ mỉm cười, ngay cả bản thân mình cũng không biết muốn gì, chưa gì Sở Thần đã muốn xấn tay áo lên làm rồi rồi. Tiểu tử này đúng là một con quỷ tốt chuyện.

“Có điều cho dù người phụ nữ kia không phải là con gái nhà lành, nhìn điệu bộ kia đoán chừng đi theo cậu cũng sẽ bám lấy cậu không buông. Cậu đây là muốn chủ động đi tìm tai vạ sao? Vừa mới chơi xong trò hôn nhân chớp nhoáng, nay quay đầu lại đã muốn tìm dây buộc mình?” Sở Thần hỏi.

“Tớ xem cậu mới là thiếu cái sợi dây buộc mình, cậu sống phóng đảng như vậy còn tính chơi tới khi nào? Cậu xem một nhóm người chúng ta đi, đến tận tuổi này còn có người nào giống cậu cả ngày càn quấy không? Cậu cũng nên bình tĩnh mà tính toán.” Mạc Khiếu Bạch đánh trống lảng, nhắm ngay Sở Thần mà nã pháo.

“Như thế nào đã nói đến tớ? Tớ chơi tốt, e ngại ai chứ? Cậu nhìn xem những người đã lập gia đình, có người nào không đứng núi này trông núi nọ mà cả ngày nhớ thương hồng hạnh bên ngoài bức tường kia? Cậu nhìn lại cậu đi, lúc đó chẳng phải mới kết hôn được một tháng liền ly hôn sao, có mặt mũi gì mà nói tớ?” Sở Thần bất mãn nói.

Anh nở nụ cười, quả thật chính mình nói lời này không có lý lẽ gì cả. So với số lượng bạn gái cũ, rõ ràng anh so với Sở Thần cũng không ít. Bây giờ còn hơn cái vợ trước.

“Này, cậu từ đâu mà bây giờ có cái cảm giác muốn hoàn lương vậy? Đừng nói với tớ cậu ly hôn liền thấu hiểu được hồng trần, kẻ phong lưu nay lại có ý định chấu vàng rửa tay (5). Vậy sao lại còn muốn tớ thăm dò người phụ nữ hôm đó để làm chi?” Sở Thần quanh quẩn trở về chủ đề mà Mạc Khiếu Bạch muốn trốn tránh.

Đúng vậy, tại sao anh muốn làm chứ?

“Tớ chính là đặc biệt cảm thấy nhàm chán, cậu nghĩ lại xem chúng ta là anh em chưa tốt nghiệp trung học mà suốt ngày ở ngoài phá phách, hiện tại đều ba mươi cũng vẫn thế. Xung quanh một đám phụ nữ thay đổi, cậu không biết là càng ngày càng không có ý nghĩa sao. Cậu nói chúng ta vẫn tiếp tục như vậy mãi sao?”

“Cậu nói như vậy, cũng thật lý lẽ. Tớ nghe lão Trương nói rằng lão Tà vừa mới kết hôn, chính là người mà bà của lão chọn. Cuộc sống gia đình hiện tại đã tạm ổn, còn trải qua những ngày ngọt ngào nữa đây, lão cũng có ngày không thấy ra ngoài chơi sao? Nhưng tớ cảm giác được, người phụ nữ này không thích hợp ở bên cạnh cậu lâu dài, quá phiền phức, quá tham lam. Tớ sẽ không gặp người nào vô dục vô cầu (6), có lương tâm tốt, đều là bề ngoài càng Bạch Liên Hoa (7) thì sau lưng thì sau lưng càng một bụng đen tối.

Mạc Khiếu Bạch lắc ly rượu của mình, bắt lực lắc đầu.

*Chú thích:

(1) Thái đao: Dao dùng để thái rau, thịt (dao dùng trong bếp).

(2) Đồng tàu vô khí: Kinh doanh công bằng.

(3) Last single night: Đêm độc thân cuối cùng.

(4) Return single night: Trở về đêm độc thân cuối cùng.

(5) Chậu vàng rửa tay: Cụm từ này ám chỉ nghi thức của giới giang hồ, khi một người muốn rời bỏ võ lâm, không còn tha thiết với nơi máu đổ, đầu rơi. Với một nhân vật tên tuổi, khi thực hiện việc này, họ mời các đồng đạo, bạn và thù đến chứng kiến. Sau khi thấp nhang khấn vái trước bàn thờ người sáng lập ra môn phái, các đệ tử của nhân vật này bùng ra một chậu nước bằng vàng, một thanh đoản kiếm vàng và... rửa tay gác kiếm.

(6) Vô dục vô cầu: Không có ham muốn, không có nhu cầu.

(7) Bạch Liên Hoa: Hoa sen trắng. Ý chỉ người phụ nữ tinh khiết, trong sáng như hoa sen.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đường phân cách

Tủ quần áo của Tăng Lam có một đường phân cách vàng, trong đó có 0.618 % là trang phục công sở dành cho những buổi hội họp, số còn lại đa phần đều là những trang phục đơn giản để cô mặc đến phòng thí nghiệm như áo phông, quần jeans. Bây giờ đường phân cách này đã bị phá hoại một cách nghiêm trọng vì cô thêm chiếc áo cưới và chiếc váy. Điều này khiến cô cảm thấy có chút không thoải mái, thế nhưng cả hai bộ này lại thật sự thuộc về cô.

Áo cưới là trước khi về nước cô đặc biệt đến cửa hàng Vera Wang đặt may, thiết kế thật đơn giản nhưng những tầng voan mỏng rũ xuống kia thật đẹp. Cô rất ít khi mặc váy, nhưng cô đối với áo cưới cũng áp ủ những tâm tình như bao người phụ nữ khác. Cô yêu quý chiếc áo cưới này đến thế, nên cô thật cẩn thận đem nó treo trong tủ quần áo mình, cũng không nhận ra tỷ lệ của tủ đã mất cân bằng.

Điều này khiến cho cô ý thức được rằng đường phân cách vàng này đã bị hủy mất là vì bộ váy kia. Chính là hôm cô cùng Quý Thù trước khi đến Zero đã mua tạm. Hôm đó sau khi cô về đến nhà, thay bộ váy ra và treo bên cạnh chiếc váy cưới, rõ ràng là màu đỏ rất nhạt, đột nhiên lại trở nên rất chói mắt. Đó là một lần thí nghiệm thất bại, giống như một vết nhơ cô không có kiên nhẫn cũng không có cách nào thay đổi được.

Nghĩ bụng sẽ không mặc lại hai bộ đồ này thêm một lần nào nữa, cần gì phải treo trong tủ làm gì. Cô lấy ra một cái hộp lớn, đem hai bộ đồ nhét vào, sau đó đem chiếc hộp nhét xuống dưới gầm giường. Như vậy là tốt rồi, đường phân cách vàng đã trở lại. Cô cũng nên khôi phục lại trạng thái bình thường thôi.

Cô không gọi lại cho Dương Mâu, cũng không nghe thấy bất cứ tin tức nào về anh ta nữa. Hai người đã từng thân mật như thế, cứ như vậy mà kết thúc sạch sẽ. Không phải không cảm thấy buồn, chỉ là cô không yêu đuối đến mức cả ngày chìm đắm trong sự đau lòng của mình. Cô cho rằng cô có thể quên được anh. Cô làm người xưa nay đều không thích dây dưa. Nên trong hai ngày này cô đã lấy lại tinh thần, trở về làm việc, trước đó cô còn đặc biệt xin ba ngày phép, chuẩn bị cùng với Dương Mâu ra bờ biển.

Thí nghiệm của cô vẫn rất bận rộn, dù sao thì cô cũng là một người mới vừa về nước, đối với hoàn cảnh thí nghiệm và quan hệ nhân sự trong nước đều phải bắt đầu thích ứng từ đầu. Tuy cô vừa về đơn vị đã nhận được sự đãi ngộ đặc biệt của giáo sư chính, nhưng muốn được công nhận thật sự lại là điều không dễ dàng. Ở viện nghiên cứu hàng đầu quốc gia này đa số đều là nam, phó nghiên cứu viên khoảng bốn mươi tuổi chiếm phần lớn, còn cô chỉ là một cô nhóc con thế mà lại được đảm nhận chức vụ giáo sư chính, áp lực lớn biết bao. Huống hồ trong lĩnh vực nghiên cứu này, xưa nay phái nữ vốn yếu thế hơn nhiều, còn cô lại không phải một người biết giao tiếp. Cho nên việc duy nhất cô có thể làm là nhanh chóng tạo ra chút thành tích, dùng thành quả để thiết lập chỗ đứng cho mình.

Cô mỗi ngày đều đi sớm về khuya, vì thời gian thí nghiệm không cố định, mỗi ngày ba bữa đều không cách nào đúng giờ đúng giấc được. Buổi chiều, sau bốn tiếng đồng hồ mới làm xong một biểu đồ phân tích phản ứng chuỗi trùng hợp DNA, bệnh đau dạ dày lại tái phát. Từng cơn từng cơn đau thắt khiến cô hít thở cũng khó nhọc, giao lại thí nghiệm trên tay cho trợ lý, cô miễn cưỡng ôm bụng gục trên bàn làm việc, bỗng nhiên cứ như vậy mà nhớ tới Dương Mâu.

Cô nhớ tới năm thứ tư ở Mỹ, cô đã quen với việc một mình trong phòng thí nghiệm sinh vật dưới tầng hầm mà soi kính hiển vi, mỗi lần làm xong đều đã là nửa đêm, sau đó một mình cô đọc. Hừng đông hai, ba giờ sáng ôm bụng đói lái xe về nhà. Có một đêm khi cô bước ra khỏi phòng thí nghiệm, nhìn thấy mọi thứ đều phủ một màu trắng sáng, tuyết trắng như lông vũ bao phủ mọi thứ trên mặt đất, trời đất đều không phân được rõ ràng, sau đó lại thấy một người đàn ông từ trong màn tuyết bước xuống xe, nở nụ cười thân thiết nhìn cô nói: “Tăng Lam, anh mang thức ăn khuya đến cho em, nhân lúc còn nóng mau ăn đi.”

Mở ra bình giữ nhiệt, thì ra là một chén cháo vẫn còn hơi nóng. Mắt cô đột nhiên có chút đau nhức, sau đó có chút lúng túng cười cười, không biết phải

nói gì. Anh cũng chỉ ngây ngô cười, bọn họ đều là những người không giỏi nói chuyện, nhất là vào thời khắc tuyệt đẹp thế này. Cô húp một ngụm cháo, nóng nóng, tim cô cũng theo thế mà ấm lên. Chính là người này, cô tự nói với chính mình.

Thật ra như thế nào mới là yêu một người, Tăng Lam không rõ. Nhưng vào thời khắc đó cô làm rõ được một chuyện khác, đó là cô muốn cùng người đàn ông này xây dựng một gia đình.

Trước giờ cô chưa từng mong đợi một tình yêu mãnh liệt. Thứ tình cảm không thể dùng lý trí và logic để phán đoán với cô mà nói có nguy cơ quá lớn. Cô chỉ muốn có một mái nhà, cô đơn độc một mình quá lâu rồi. Thật ra khi tốt nghiệp tiến sĩ, cô có thể ở lại nước ngoài phát triển, nhưng cô đã trở về, bởi vì Dương Mâu không thể bỏ lại người mẹ đang bệnh ở quê nhà. Cô cảm thấy chỉ cần hai người ở bên nhau, nhà ở đâu cũng không quan trọng. Viện nghiên cứu tài trợ cho cô một khoản phí mua nhà không nhỏ, cô đem toàn bộ chi trả cho tiền đặt cọc của căn nhà. Bản thân cô cũng không quan trọng lắm chuyện mua nhà, cô đối với nền kinh tế bong bóng của bất động sản trong nước vốn không lạc quan. Nhưng Dương Mâu rất hy vọng có thể để cha mẹ anh nhìn thấy con mình vừa về nước là lập tức an cư lập nghiệp, thế nên cô đành im lặng thỏa hiệp, bởi vì cô cho rằng Dương Mâu chính là người phù hợp với cô, cô cần dốc toàn lực ủng hộ anh ta.

Quý Thù nói:

“Tăng Lam, cậu đối với Dương Mâu xem như tận tình tận nghĩa rồi.”

Cô cười khỏ, cái cô muốn căn bản không phải là câu nói tận tình tận nghĩa hoa mỹ kia, cô muốn một gia đình.

“Ít ra vẫn còn căn nhà, Dương Mâu đem toàn bộ căn nhà để lại cho cậu, xem như còn chút lương tâm.” Cao Hưng an ủi cô, nhưng người đã đi, giữ lại căn nhà trống không thì có ý nghĩa gì?

Cô cứ như vậy mà ngủ thiếp đi, khi tỉnh dậy phát hiện trên người được khoác thêm một chiếc áo trắng. Trợ lý Tần Chính ở phía sau chu đáo rót cho cô một ly nước nóng.

“Tăng Lam, dạo gần đây trạng thái tinh thần của cô không tốt, là do mệt mỏi quá sao?”

“Có lẽ vậy, thời gian của dự án này quá gấp, hại anh cũng phải ở lại làm thêm giờ cùng tôi.” Tăng Lam cười nói.

“Đi theo cô học được rất nhiều thứ, một một chút có gì đâu. Nhưng cô cũng đừng để mình vất vả quá, mấy thí nghiệm nhỏ thì cứ yên tâm mà giao cho tôi làm.” Tần Chính rất siêng năng, cũng là một trợ lý đáng tin.

“Tôi ngủ bao lâu rồi? Kết quả phân tích phản ứng chuỗi trùng hợp lúc nãy thế nào?” Tăng Lam nhú mày, vừa xoa xoa chỗ dạ dày.

“Yên tâm, kết quả rất tốt, hay là hôm nay cô về nghỉ ngơi sớm đi, hai mẫu vật còn lại để tôi lo, ngày mai nhất định sẽ giao kết quả cho cô.” Tần Chính trung ra một nụ cười tự tin.

“Cảm ơn, nếu làm chậm trễ việc anh cùng bạn gái hẹn hò thì đừng trách tôi.” Tăng Lam cũng cười.

“Hắc, loại sinh vật như bạn gái căn bản là không thích hợp với loại người như chúng ta, so với nuôi thú cưng khó hơn nhiều.” Tần Chính vừa lắc đầu vừa cười nói.

Tăng Lam không trực tiếp về thẳng nhà, cô đậu xe ở viện nghiên cứu, một mình đón tàu điện ngầm đến khu thương mại ở trung tâm thành phố. Tầng chín của quảng trường Thái Hưng có một tiệm cháo, Dương Mâu đã từng dẫn cô đến nhiều lần. Anh ta nói:

“Tăng Lam, em nên ăn cháo nhiều, chăm sóc tốt cho dạ dày của em.” Cô không phải có ý trở về chốn cũ để đau buồn, cô chỉ đơn thuần là đau dạ dày, muốn ăn chén cháo thôi.

Nhưng cuối cùng cô cũng không ăn được cháo, vừa ra khỏi tàu điện ngầm, vẫn chưa qua đường thì đã nhìn thấy hai người đang ôm nhau bước ra từ cửa lớn của quảng trường Thái Hưng. Trên mặt người đàn ông đó vẫn là nụ cười ấm áp, dịu dàng. Người phụ nữ bên cạnh kia vẫn là lần đầu cô nhìn thấy. Thì ra cô ta trông như vậy. Thân người không cao, vừa gầy vừa nhỏ, lớp trang điểm trên mặt quá đậm nên nhìn không rõ, đôi giày cao gót thì rất đẹp. Ngoại hình như thế, không cao không thấp, cũng chỉ thuộc nhóm người bình thường đông đúc kia thôi. Còn nghĩ rằng cô ta đẹp đến thế nào.

Dương Mâu một tay xách rất nhiều túi, tay còn lại vô cùng dịu dàng ôm lấy eo của người phụ nữ kia. Tình chàng ý thiếp, đúng là trời tạo một đôi. Lúc anh ta ở bên cô ngay cả nắm tay cũng rất ít. Cô cảm thấy thật nực cười, Dương Mâu thân thuộc đến thế nhưng lại không còn như trước nữa. Như bị người phụ nữ kia ảnh hưởng, từng cử chỉ của anh đều toát lên vẻ dịu dàng, sự ngọt ngào trong lòng dường như tràn cả ra ngoài. Xem ra anh ta thật sự đã tìm thấy hạnh phúc.

Cô vốn còn hy vọng anh sẽ ngã một cú thật đau, nhưng bây giờ lại cảm thấy không cần thiết nữa. Cách nhau một con đường, từ nay giữa cô và Dương Mâu cũng xuất hiện một đường phân cách như thế. Họ đã không còn là người chung đường, bây giờ họ chỉ là những người qua đường ngay cả đi lướt qua nhau cũng không còn cơ hội.

Đột nhiên cô khóc. Con đau thắt dạ dày nhắc nhở cô, sau này sẽ không còn ai khuyên cô phải ăn cháo để tốt cho dạ dày, không còn ai đến đón cô trong đêm tuyết rơi, và không còn ai cùng cô xây đắp cái gia đình kia nữa.

Chuông điện thoại reo lên thật không đúng lúc, cô hít một hơi thật sâu, vừa nhấn phím nhận cuộc gọi liền nghe tiếng nói đầy kích động của Quý Thù:

“Cung à, người đàn ông đó đang hỏi thăm về cậu đó, bước đầu tiên này của cậu rất thành công nha!”

“Người đàn ông đó? Ai đang nghe ngóng về mình?”

Trong một lúc cô vẫn chưa kịp điều chỉnh lại tâm trạng, mới vừa rời ánh mắt còn đang dõi theo bóng dáng hai người bên kia đường, vừa nhận cuộc điện thoại thì người đã không thấy nữa. Cô không biết Dương Mâu dẫn người phụ nữ kia đã đi đâu rồi.

“Chính là người đêm đó ở Zero đó!” Quý Thù kích động nói.

“Anh ta tìm mình làm gì, đáng lý ra anh ta đã kết hôn rồi mà.” Cô nhớ đến gương mặt tà mị của người đàn ông đó.

Là cô quá lạc hậu rồi sao, sự ràng buộc của hôn nhân đối với đàn ông chẳng lẽ nhỏ đến mức có thể xem như không có sao? Chẳng trách ngay cả Dương Mâu cũng học người ta ngoại tình.

“Có hứng với cậu chứ sao, dù thế nào chuyện này cũng cho thấy sức hấp dẫn của cậu vẫn rất lớn, hàng tốt như anh ta cũng dễ mất đến cậu rồi.” Quý Thù vốn không quan tâm đến tình trạng hôn nhân của anh ta.

“Đừng cho anh ta biết bất cứ thông tin nào liên quan đến mình.” Cô nói một cách dứt khoát.

“Yên tâm, mình đã giúp cậu chặn lại rồi. Đàn ông như thế chỉ một lần là đủ, chơi không lại bọn họ đâu. Hao tâm tổn lực, huổng hồ cậu rõ ràng không cùng đẳng cấp với anh ta.” Vào lúc mấu chốt Quý Thù rất đáng tin.

Tăng Lam chỉ ừ một tiếng, không hề có ý muốn tiếp tục nói về đề tài này.

“Cao Tiểu Hưng nói tôi thứ sáu này công ty cậu ấy có mở tiệc, có rất nhiều danh nhân tới tham dự. Chúng ta cũng đi xem náo nhiệt chút đi, quen biết thêm một số đàn ông cũng tốt.” Quý Thù chuyển sang đề tài khác.

“Thứ sáu mình có một thí nghiệm kéo dài mười bảy tiếng, nên...” Tăng Lam nhẹ giọng nói.

“Không được, cậu không đến không được, Tăng Lam, cậu phải đem chuyện yêu đương xem thành một đề tài nghiêm túc mà thực hiện. Mình phải đôn đốc cậu, không để cậu bỏ bài tập được!” Quý Thù lớn tiếng nói.

Tăng Lam biết mình không thể nào lay chuyển Quý Thù nên cũng không tiếp tục tranh cãi. Quen biết thêm một vài người cũng tốt, dù sao cô cũng ở nước ngoài nhiều năm, trở về nước thì chẳng giao tiếp với ai nữa.

“Bộ đồ lần trước cậu vẫn giữ chứ? Cứ mặc nó đi, dù sao cũng chưa ai thấy qua.”

“Ừm, ở dưới gầm giường của mình.”

“Bộ váy mặc như thế mà cậu lại đem nhét dưới gầm giường!”

“...” Cô không muốn cho Quý Thù biết thật ra dưới gầm giường vẫn còn một bộ áo cưới.

Đóng điện thoại, gió thổi lên má cô có chút đau, lúc này cô mới nhớ ra khi nãy vừa mới khóc. Dạ dày đau không chịu được, cô liền bắt ngay chiếc taxi chuẩn bị về nhà, khi mở cửa xe ánh mắt cô vô tình bắt gặp đôi mắt ở cách đó không xa. Cô chỉ nhìn lướt qua rồi bước vào xe, vừa ngồi xuống lại cảm thấy người đó trông rất quen mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Cảm giác của khoảng cách

Mạc Khiếu Bạch vẫn nhìn theo Tăng Lam ngồi trên xe taxi, ánh mắt dõi theo chiếc taxi xa dần, anh bỗng nhiên bị hành động của chính mình làm cho kinh ngạc. Anh thế quái nào lại ngốc như vậy, tự đứng đứng bên đường ngăn người nhìn chăm chăm người phụ nữ kia lâu như thế.

Phía sau tài xế tiến gần một cách thận trọng:

“Mạc tổng, cái kia, buổi tiệc của Trình tổng bị muộn rồi...”

Mạc Khiếu Bạch gật đầu, dùng bộ mặt poker face (1) để che giấu sự bối rối của mình, ngồi trên xe không nói lời nào. Khi tài xế lái xe qua ngã tư, anh vẫn là tránh không khỏi nhìn thoáng qua người đi đường phía bên kia. Chính là, vừa liếc mắt một cái liền nhận ra người phụ nữ kia đứng bên đường vẫn không nhúc nhích, ánh đèn dành cho người đi bộ tỏa sáng trên đỉnh đầu, cô vẫn đứng bất động. Sau đó, rõ ràng khoảng cách xa như vậy, anh lại nhìn thấy được nước mắt của cô. Cô khóc, tuy rằng gương mặt chẳng có chút biểu cảm của người đang khóc.

Thực ra anh có một chút kích động muốn qua bên đó, mâu thuẫn với bản thân gần nửa ngày, cuối cùng trong khoảnh khắc anh quyết định hành động, cô lại nhận được một cuộc điện thoại và bước đi. Khi cô xoay người, ánh mắt của cả hai chạm nhau, bỗng nhiên tim anh lỡ một nhịp. Bị cô phát hiện anh đứng ở đây nhìn, cô sẽ nghĩ như thế nào? Nhưng cô không có bất kì phản ứng gì, giống như hoàn toàn không biết anh, cứ như vậy chui vào trong xe một cách tự nhiên. Tại sao lại như vậy?

Rốt cuộc người không bình thường là cô, hay chính bản thân anh?

Trong lòng có một loại vướng mắc mỗi lúc một lớn tựa như quả cầu tuyết. Vì thế ngay khi xã giao xong, anh không chút suy nghĩ liền đi đến Zero. Sau đó gọi ngay một cú điện thoại thúc giục Sở Thần hết như đòi mạng vậy.

“Tiểu Bạch, gọi tớ hấp tấp như vậy là có chuyện gì?” Sở Thần vẻ mặt vẻ mặt hiếu kỳ hỏi.

“Lần trước cậu đáp ứng giúp tớ chuyện kia như thế nào rồi?” Mạc Khiếu Bạch nghiêm mặt hỏi.

“Chuyện gì?” Sở Thần trừng mắt tỏ vẻ không hiểu.

Anh thở hắt ra, tiểu tử này không nên bắt anh phải nói rõ ra chứ.

“Chính là người phụ nữ lần trước đi cùng Quý Thù. Việc hỏi thăm như thế nào rồi?”

“A, cậu nói chuyện đó à!” Sở Thần vỗ ót, nhếch miệng: “Tớ giúp cậu hỏi.”

“Thế nào? Nghe được cái gì?” Mạc Khiếu Bạch truy vấn.

“Cái gì cũng không nghe được, Quý Thù kia là một người mồm miệng kín đáo, dường như có ý đối đầu với chúng ta. Tớ dụ dỗ cưỡng bức các loại, còn lấy thân báo đáp, nhưng cô ấy chính là một giọt nước cũng không lọt.” Sở Thần lắc đầu nói.

“Vi sao?” Mạc Khiếu Bạch ngẩng đầu, ánh mắt mang theo tia ngạc nhiên cùng không cam lòng.

“Quý Thù nói cùng các người, nói cách khác là chúng ta không phải là người đi chung một con đường, bảo cậu đừng nhớ thương.” Sở Thần khoát tay chặn lại.

“Nếu không phải là cùng một loại người, vì cái gì mà đến Zero cùng tớ 419?” Mạc Khiếu Bạch nhú mày.

“Đúng vậy, tớ cũng hiếu kì, nhưng Quý Thù chính là không nói. Tớ ước chừng, có thể hai người phụ nữ này muốn cố làm ra vẻ huyền bí, lật mềm buộc chặt mà chơi đùa đây, chờ cậu không để ý cô ta một thời gian thì cô ta lại vội vàng tìm tới cậu. Cậu cũng không phải không biết, người phụ nữ Quý Thù kia rất tinh khôn, đem Tần Khải đùa giỡn thành như vậy rồi lại quăng, người chị em của cô ta còn có thể buổi (2) hơn.”

Mạc Khiếu không nói gì, trong lòng cũng càng thêm bối rối. Phụ nữ lật mềm buộc chặt anh đã thấy nhiều rồi, nói trắng ra đơn giản là đùa giỡn khôn vặt, già mồm cãi láo, trong chớp mắt anh đều nhìn ra từng người, có người nào dám không hiện ra nguyên hình chứ? Cô cũng không phải là một trong những kẻ đó.

“Này Tiểu Bạch, người đó không thích hợp với cậu đâu, dù thế nào, cậu để bụng về người phụ nữ đó sao?” Sở Thần vuốt cằm, híp mắt nhìn anh, máu bắt quái lại nổi lên.

“Cậu nằm mơ đi, tớ chính là tò mò mà thôi. Cho dù cậu hỏi không được, cũng đừng có chưa hỏi mà cho ra kết quả khiến cả thiên hạ đều biết chứ!” Mạc Khiếu Bạch cảm thấy giao việc này cho Sở Thần là hoàn toàn thất sách.

Sở Thần phì một tiếng nở nụ cười:

“Đừng mà, cậu đây là đang khích tớ sao? Yên tâm, việc này đã quán ở trên người tớ rồi, bằng bất cứ giá nào, cho dù bị Quý Thù thượng, tớ cũng đào ra thông tin của người phụ nữ đó cho cậu!”

“Đừng nói như kiểu cậu xả thân vì nghĩa thì sẽ thành công vang dội lắm vậy? Bị Quý Thù thượng cậu không nên vinh dự à?” Mạc Khiếu Bạch nín cười nói.

“Này, đừng có tôn thương tớ chứ! Có cậu mới như vậy, tìm tớ giúp đỡ còn tôn thương tớ!” Sở Thần làm ra vẻ mặt ủy khuất: “Cậu là kẻ thấy sắc quên bạn, chưa bao giờ thấy cậu đối với bất cứ người phụ nữ nào để ý như vậy.”

Anh đối với cô là để tâm? Dù sao anh cảm thấy việc này từ trong ra ngoài đều khiến anh cảm thấy có cái gì đó không đúng, anh đối với người phụ nữ này thay vì là để tâm, chỉ bằng nói là ám ảnh kỳ lạ. Anh không muốn tóm cô lại sau đó tìm tòi một cách rõ ràng như thế. Vì thế anh cuối cùng cũng xác định anh không có vấn đề, mà là cô có vấn đề. Anh chưa bao giờ thấy qua một người phụ nữ lúc trên giường mặt vô biểu tình vậy mà lại cứ như thế khóc trên ở đường. Tuyệt đối là cô có vấn đề.

Lời nói hùng hồn của Sở Thần mới nói ra chưa tới hai ngày liền đã không có cơ hội để khắc phục. Bởi vì ngay tại buổi dạ tiệc hội chợ từ thiện vào tối thứ sáu, Mạc Khiếu Bạch gặp được Tăng Lam.

Vẫn là cách ăn mặc ở đêm Zero hôm đó, vẫn là vẻ mặt vô vết tích như vậy. Đôi mắt của cô luôn tỏa ra một loại ánh mắt vừa chuyên tâm lại vừa tự do, làm cho người ta không rõ cô rốt cục là đang nhìn cái gì, nghĩ cái gì. Mạc Khiếu Bạch lấy ly rượu nhìn thấy cô, qua đám đông, ánh mắt của họ lại gặp nhau. Sau đó, cô lại một lần không chút để ý mà tầm mắt dời đi, giống như căn bản không nhớ rõ anh.

Mạc Khiếu Bạch trong vô thức dùng sức nắm chặt ly rượu trong tay, anh cứ nhiên bị cô không nhìn lấy một lần. Sở Thần đi tới, vẻ mặt hưng phấn đẩy cánh tay của Mạc Khiếu Bạch.

“Này này, Quý Thủ đến đây, cậu mau nhìn xem người phụ nữ đi bên cạnh cô ấy có phải là người lần trước không?”

Mạc Khiếu Bạch không chút thay đổi nói:

“Chính là cô ấy.”

“Ha ha, tớ đã nói mà, đập phá thiết hại vô mệnh xử, đắc lai toàn bất phí công phu (3). Hai người bọn họ rõ ràng chính là cố ý đùa giỡn, lạc mềm buộc chặt cậu rồi, nhanh như vậy kiểm chế không được liên chủ động xuất hiện trước? Cậu chờ xem, chốc lát Quý Thủ chắc chắn sẽ đưa cô ấy đến đây cùng cậu nói chuyện!”

Mạc Khiếu Bạch nhìn Sở Thần đang trong vẻ mặt hưng phấn, muốn làm rõ cái người này lấy đâu ra tự tin như thế.

“Tại sao hôm nay Quý Thủ lại tới đây? Cô ta như vậy mà lại tham gia hội chợ từ thiện?”

“Cậu xem ngoài bán mình ra thì cô ấy còn có thể bán gì? Tớ khẳng định là cô ấy bám vào người nào đó vào đây, nơi này là của Trình nhị thiếu gia, đoán chừng cô ấy theo Trình gia vào đi. Mới vừa quảng Tân Khải lại đi theo Trình gia, quả nhiên là cao thủ.” Sở Thần nói.

“Đi hỏi thăm một chút đi.” Mạc Khiếu Bạch nói.

Sở Thần vỗ vai anh, lưu lại câu “Chờ” rồi lại biến mất. Trong chốc lát lại từ đâu xông ra, trên mặt mang theo nụ cười xán lạn:

“Tớ đã hỏi rõ rồi, Quý Thủ căn bản không biết đến Trình thiếu gia, nơi này đã được bao trọn bởi Ngũ Duy, Quý Thủ cùng người phụ nữ kia là do Cao Hưng, giám đốc của Ngũ Duy mời đến. Bọn họ chính là tới để lợi dụng.”

“Giám đốc của Ngũ Duy, Cao Hưng?” Mạc Khiếu Bạch không biết đến người này.

“Chính là ở bên kia, mặc đồ trông như ngư lang (4), thấy không? Chỉ trong giới thời thượng mới ăn mặc như thế, trông như đàn bà.” Ánh mắt của Sở Thần hướng về phía đám người Cao Hưng đang trò chuyện vui vẻ.

“Vẫn chưa hỏi tên của cô ấy sao?” Mạc Khiếu Bạch đối với Cao Hưng không có hứng thú.

“Đừng là chưa hỏi, nếu không cậu đi làm quen với Cao Hưng, sau đó làm cho gã dắt cậu đi giới thiệu một chút. Cậu xem tên này không phải là đang đi cùng hai người phụ nữ đó sao?” Sở Thần nhìn Cao Hưng.

Mạc Khiếu Bạch ở trên lầu ngắm phong cảnh, người ngắm phong cảnh cũng nhìn Mạc Khiếu Bạch. Ở phía đối diện, Quý Thủ vừa liếc mắt một cái liền nhận ra người bên cạnh Sở Thần, Mạc Khiếu Bạch. Cô cười cười vỗ vai Tăng Lam, không khỏi xúc động duyên phận của hai người bọn họ thật sự là không thể ngăn cản được. Tăng Lam nhìn thoáng qua Mạc Khiếu Bạch liền hiểu ra một điều, người đàn ông này chính là người mà cô gặp hôm ở quảng trường Thái Hưng khi cô đang đứng ở cửa xe taxi.

“Cậu tính làm sao đây? Muốn hay không hào phóng đi qua đó mà tán gẫu đôi câu?” Quý Thủ cười hỏi.

“Không cần đâu, anh ta đã kết hôn.” Tăng Lam dời đi ánh mắt, vô cùng điềm tĩnh. Thực nhảm chán, đừng cùng cô ôn lại chuyện tình một đêm.

“Ừ, tớ thấy ngược lại hai người bên kia chính là đang chờ cậu đi qua đấy. Cậu càng không qua, họ sẽ cảm thấy cậu là đang cố ý như họ. Sở Thần kia coi như có tiếng là play boy, kiến thức của bọn họ đối với phụ nữ dựa trên cơ sở là duy ngã độc tôn (5). Nói cách khác, họ trong mắt bọn họ tất cả phụ nữ đều đều tìm trăm phương ngàn kế, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để có thể tiếp cận bọn họ, buồn cười đúng không?” Quý Thủ nói.

Tăng Lam đồng tình gật đầu:

“Ừ, bộ đồ mới của hoàng đế.” (5)

Quý Thủ cười khúc khích, lên tiếng:

“Tăng Lam, tớ có điểm hoài nghi rằng rốt cuộc tớ là sinh viên khoa văn hay cậu mới là sinh viên khoa văn?”

Tăng Lam không cười, cũng không liếc mắt về phía đối diện một cái. Thật ra cô nhìn thoáng qua đồng hồ, yên lặng thất thần.

“Vậy cậu tính cả buổi tối này không nhìn lấy vị hoàng đế trong bộ đồ mới đó sao? Tớ nói cho cậu biết, đối với người đàn ông sự cảm dỗ trí mạng không phải là cậu coi hết toàn bộ nằm ở trên giường chờ anh ta mà là khoảng cách không xa không gần, anh ta muốn chạm vào cậu nhưng lại bị cảm giác xa cách ngăn cản. Cậu cố ý không nhìn người ta cần phải cẩn thận, không khéo chọc người ta giận, quay lại đùa đùa giỡn giỡn, thủ đoạn dùng sức mạnh đối với cậu. Chọc tới loại đàn ông này thì chỉ có hai kết quả, một là tuân tự như tiến mà bị ăn sạch, không thì gió cuốn mây tan cũng bị ăn luôn. Dù sao thì

đến lúc đó tớ cũng không thể giúp gì được cho cậu, cho nên cậu nên nghĩ kỹ cách đối phó.”

Tăng Lam ngẩng đầu:

“Hả? Cái gì đối phó? Cậu vừa mới nói cái gì?”

Quý Thù “Chặc” một tiếng, bất đắc dĩ nói:

“Tăng Lam, cậu vừa mới nghĩ gì mà thất thần vậy? Đừng nói cho tớ là cậu còn lo lắng mười bảy giờ thí nghiệm.”

“Hiện tại còn hai giờ nữa sẽ xong, tớ còn phải kết thúc trước khi trở về. Chỉ có mình Tần Chính ở đó coi tớ không yên lòng.” Tăng Lam thành thật khai báo.

“Tăng Lam, cậu nếu như đối với chuyện yêu đương có 1% của sự chuyên tâm giống như dành cho thí nghiệm thì hiện tại đã sớm kết hôn rồi.” Quý Thù giận dữ nói.

“Nói cái gì? Ai kết hôn sớm?” Cao Hưng vui tươi hơn hớn đi tới. Đêm nay trang phục của anh mười phần là dụng tâm, từ đầu đến chân như lóe ánh sáng, dùng phong lưu phóng khoáng cũng không đủ để hình dung. Mặt mày hơn hớn gặp ai cũng đều có thể tán gẫu vui vẻ, tràn đầy phong thái của một người có quan hệ xã hội.

“Không có ai lập gia đình cả, chỉ là có người thương thầm nhớ trộm Tăng Lam của chúng ta thôi.” Quý Thù nói.

“Hả? Nhanh như vậy đã phát hiện ra mục tiêu mới sao? Người nào, cho tớ xem xét.” Cao Hưng hỏi.

“Đối diện, thấy không? Cậu biết Sở Thần mà, người bên cạnh anh ta đấy.” Quý Thù dùng ánh mắt ra hiệu, nói.

“Người kia, nhìn qua không tồi nha, đây chẳng phải là vị giám đốc mới gần đây nhất thay Trình gia tiếp nhận hợp đồng lớn sao, gọi là gì nhỉ, Mạc Khiếu Bạch.” Cao Hưng suy nghĩ nói.

“Happy ca quả thật hiểu biết rộng rãi, chính là hần, lần trước đã gặp Tăng Lam của chúng ta ở Zero một lần, đến tận bây giờ vẫn còn nhớ mãi không quên, khiến cho Sở Thần giúp anh ta đi hỏi thông tin Tăng Lam đấy.” Quý Thù nói.

“Điều đầu tiên quyết chính là anh ta đã kết hôn rồi.” Tăng Lam đứng lúc bỏ sung một điều quan trọng.

“Hóa ra là anh ta.” Khuôn mặt tươi cười của Cao Hưng dần biến mất.

*Chú thích:

(1) Poker face: Khi chơi bài poker, đôi khi bài ta xấu, nhưng vẫn giả vờ rằng ta có bài đẹp, để khiến những người chơi cùng sợ mất tiền mà rút lui (fold). Để lừa được họ, mặt ta phải không biểu hiện cảm xúc, không tài nào đọc được ta đang nghĩ gì.

(2) Buồi: Một câu chửi rủa, ám chỉ bộ phận sinh dục của nam giới.

(3) Đạp phá thiết hại vô mệnh xử, đắc lai toàn bất phí công phu: Nôn nóng tìm kiếm một thứ gì đó, mất bao nhiêu công sức cũng không thấy, nhưng trong lúc vô tình lại có được.

(4) Ngưu lang: Ý chỉ những anh chàng đẹp trai chuyên mời rượu tại các quán bar.

(5) Bộ đồ mới của hoàng đế: Đây là truyện cổ Andersen.

(6) Duy ngã độc tôn: Chỉ duy nhất có một mà không có hai.

* * *

Mời bạn đọc theo dõi các chương tiếp theo

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thân nhất

Dịch giả: xiaofang

Hiệu đính: Phi Yến Nhược Lam

Cao Hưng sau khi bỏ lại một câu “Xem tớ qua đó xử lí anh ta” thì rời khỏi chỗ Tăng Lam và Quý Thù rồi bước nhanh về phía Mạc Khiếu Bạch và Sở Thần, trên mặt cũng đã nở nụ cười của một người xã giao chuyên nghiệp.

Sở Thần dùng khuỷu tay huých nhẹ Mạc Khiếu Bạch:

“Đồ đó, thấy chưa, có người đến rồi. Chuyện đêm nay thành công là cái chắc.”

Mạc Khiếu Bạch nhún mày, nhìn Cao Hưng đang bước tới, mơ hồ cảm giác được rằng người này không có ý tốt.

“Sở thiếu, ngài có thể đại giả quang lâm thật là vinh hạnh cho kẻ hèn này. Ô, vị này chắc là Mạc tổng? Tiểu đệ Cao Hưng, hôm nay thay Trình tổng sắp xếp bữa tiệc này, có thể mời được hai vị quý nhân đây thật sự vinh dự.” Cao Hưng chấp tay nói.

“Cao tiên sinh khách khí rồi, bữa tiệc người nên cảm kích không phải là Trình nhị thiếu gia, mà là quan hệ xã giao của Ngũ Duy các cậu.” Sở Thần cười nói.

“Cao tiên sinh, hân hạnh.” Mạc Thiếu Bạch nói.

“Đừng đề cao tôi quá, cứ gọi tôi Happy là được rồi, mọi người cùng vui vui về về.” Cao Hưng nheo mắt nói.

Sở Thần liếc xem vào:

“Happy ca quả nhiên là người phóng khoáng, hôm nay chúng ta cũng xem như quen biết, sau này thỉnh thoảng cùng nhau ra ngoài chơi một chút, xem như bồi đắp tình cảm.”

“Chuyện đó nhất định, nhất định.” Cao Hưng gật đầu nói.

“Nhóm chúng tôi thật sự đang thiếu một người làm quan hệ công chúng như anh Happy, bên đó còn ai thì cứ kéo hết qua đây cho mọi người làm quen một chút, càng đông càng vui mà.” Ánh mắt Sở Thần nhìn thẳng vào Quý Thù và Tăng Lam ở phía sau Cao Hưng.

Cao Hưng giả vờ quay đầu nhìn một cái, rồi quay lại cười nói:

“Chuyện đó là đương nhiên, Cao Hưng tôi vào nghề bao năm nay, sở trường khác thì không có, chỉ có quen biết người thì nhiều thôi.” Nói rồi đột nhiên dừng trên người phía sau Mạc Khiếu Bạch, lớn tiếng gọi:

“Áy, Mạnh tiểu thư, đó không phải là Mạnh Nghiên, Mạnh tiểu thư sao? Sở thiếu, Mạc tổng, mau qua làm quen một chút, vị này là Mạnh đại tiểu thư của Mạnh gia, Mạnh Nghiên, kiến trúc sư đại danh鼎鼎 của quốc tế.”

Mạnh Nghiên quay đầu cười với Cao Hưng một cái. Sở Thần và Mạc Khiếu Bạch liếc mắt nhìn nhau, không thể không quay người lại.

“Mạnh tiểu thư, còn nhớ Happy ca tôi chứ? Để tôi giới thiệu một chút, đây là Sở Thần Sở công tử, còn vị này là Mạc tổng Mạc Khiếu Bạch, lần này cũng may nhờ Mạc tổng giúp Trình tổng giành được một dự án lớn, cho nên mới có bữa party hôm nay đó!”

Nhìn thấy Cao Hưng đưa đẩy hai người kia vào trong đám đông, Quý Thù cười ha ha:

“Tăng Lam này, tớ đột nhiên phát hiện ra tên tiểu tử Cao Hưng này thật sự có tài nha, rất tinh quái, cũng là một người đàn ông có thể tự mình gánh vác.”

Tăng Lam cũng cười theo:

“Đúng vậy, cậu ấy bay nhảy nhiều năm như vậy, hôm nay cuối cùng cũng xem như dùng đầu óc đúng chỗ rồi.”

Hai cô gái nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhau dâng lên cảm giác được an ủi khi đứa con mình nuôi nấng bao lâu nay cuối cùng cũng có tiền đồ. Không nhịn được lại nhìn nhau cười.

“Tớ nghĩ sau này chúng ta không thể tiếp tục bắt nạt cậu ấy nữa, cậu xem cậu ấy trước mặt bao người oai phong biết mấy, mình cũng phải bái phục.” Quý Thù nói.

Tăng Lam gật đầu không lên tiếng, lại nhìn đồng hồ đeo tay, cô vẫn đang lo lắng cho cái thí nghiệm của mình. Cô ngẩng đầu lên nói:

“Quý Thù, cậu ở lại đây đi, tớ phải đi rồi. Kết quả thí nghiệm kia rất quan trọng. Tần Chính lại không có kinh nghiệm, tớ không thể để anh ta một mình trông coi, vạn nhất xảy ra sai sót gì thì xem như công dã tràng mất.” Vừa nói xong liền bước ra khỏi phòng tiệc.

Xe cô đậu ngay dưới tầng một, cô vốn định ghé qua một chút là rời đi.

Bữa tiệc được tổ chức tại một khách sạn nằm ở trung tâm thành phố, phòng thí nghiệm của cô lại nằm ở khu phía đông, nếu chạy xe trong tình trạng giao thông tốt cũng mất khoảng bốn mươi phút. Cô đã tính toán kỹ, về đến phòng thí nghiệm có lẽ cách thời gian hoàn thành thí nghiệm khoảng nửa giờ đồng hồ. Trên đường đi rất thuận lợi, chỉ là mơ hồ cảm thấy dường như chiếc xe phía sau vẫn luôn chạy theo cô. Sau khi lái xe đậu vào viện nghiên cứu, chạy

ra phía ngoài xem một chút, không phát hiện có điều gì bất thường.

Về đến phòng thí nghiệm quả nhiên là cách thời gian hoàn thành thí nghiệm nửa giờ, Tần Chính nhìn thấy Tăng Lam mặc bộ váy xuất hiện, ngăn người một lúc.

“Tăng Lam, sao cô trở lại rồi? Còn ăn mặc thế này?”

“Tôi không yên tâm để anh một mình ở đây, cái máy này khi hoàn thành thí nghiệm có vài chỗ cần chú ý, nếu không rất dễ làm hư vật mẫu.” Tăng Lam thuận tay khoát chiếc áo khoác trắng lên người.

“Cô đúng là liệu việc như thần, tôi vừa định gọi điện hỏi cô, cô xem số liệu ở đây hình như không đúng lắm, có phải sai sót ở đâu rồi không?” Tần Chính chỉ vào bảng giám sát điều khiển trên máy.

“Độ chân không không đủ, đem máy bơm chân không tăng thêm hai nấc nữa xem sao.” Tăng Lam vươn tay lướt qua người Tần Chính để điều chỉnh lại nút tắt mở máy. Bộ lễ phục trễ ngực khi cô chuyển động làm cho cảnh xuân lộ ra, cô vẫn không hay biết.

Tần Chính đột nhiên ngăn người, sau đó vội vàng nói:

“Đề tôi, đề tôi chỉnh cho. Cô qua bên kia ngồi được rồi.”

Sau khi hoàn thành thí nghiệm, ra khỏi phòng cũng là chuyện của một tiếng đồng hồ sau. Tần Chính ưỡn người một cái:

“Không ngờ thí nghiệm này lại có nhiều chi tiết phải chú ý như thế, ai da, làm xong tôi đã đói lắm rồi.”

Tăng Lam dừng bước, có chút áy náy nhìn anh:

“Vất vả cho anh rồi, hay là đề tôi mời anh ăn khuya nhé.”

Biểu cảm của Tần Chính có chút rối rắm, sau đó dường như rất khó khăn cất tiếng:

“Thôi bỏ đi, cảm ơn cô.”

“Tại sao?” Tăng Lam khó hiểu hỏi.

“Cô xem tối nay cô ăn mặc đẹp như tiên nữ vậy, tôi ăn mặc thế này đi bên cô thật không xứng. Người khác nhìn vào còn nghĩ tôi là cóc nhái mà muốn ăn thịt thiên nga.”

Tăng Lam nhú mày, tự động bỏ qua những hàm ý trong lời nói vừa rồi của anh.

“Được, vậy khi anh về nhà nấu mì nhớ cho thêm một quả trứng gà.” Nói xong chân mày giãn ra, mỉm cười một cái.

Tần Chính vừa cười vừa hành lễ của quân nhân:

“Đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Tần Chính ở ngay tại ký túc xá của viện nghiên cứu, Tăng Lam một mình lái xe về căn nhà mới mua của mình. Về đến nhà mới phát hiện điện thoại trong túi đã hết pin, vừa cắm điện thì tiếng chuông tin nhắn liên reo không ngừng. Có ba tin là của Quý Thủ, hai tin của Cao Hưng. Sau khi xem xong cô phát hiện thật ra năm tin nhắn của hai người này chỉ nói tổng cộng có hai việc. Việc thứ nhất, Cao Hưng đòi với việc cô đột nhiên rời khỏi rất không hài lòng, đã chỉ trích Quý Thủ một phen, việc thứ hai, cái người tên là Mạc Khiếu Bạch kia cũng đã bỏ về giữa chừng, giống như là chạy ra ngoài để đuổi theo cô vậy.

Tin nhắn cuối ngắn ngủn của Quý Thủ chính là một biểu tượng mặt cười gian, kèm theo câu: “Thế nào, có tiến triển gì mới?”

Có thể có tiến triển gì? Cô căn bản là không gặp người kia. Trình độ tạo tin đồn bát quái của Quý Thủ tuyệt đối đạt mức xuất quỷ nhập thần rồi.

Một lúc sau điện thoại lại reo, cô cho rằng là Quý Thủ gọi tới, nhìn lại mới phát hiện là Cao Hưng.

“Tăng Lam, cậu không sao chứ?” Giọng nói của Cao Hưng đầy lo lắng.

“Không sao, sao lại hỏi thế?” Tăng Lam ngạc nhiên hỏi.

“Bây giờ cậu đang ở đâu? Người đàn ông đó làm gì cậu rồi? Tại sao cậu lại không nghe điện thoại?” Cao Hưng dường như vẫn chưa an tâm.

“Tôi đang ở nhà, vừa mới từ phòng thí nghiệm về. Cậu nói người đàn ông đó là chỉ tên Mạc Khiếu Bạch kia sao? Tôi không có gặp hắn, vừa nãy ở phòng thí nghiệm điện thoại hết pin.” Tăng Lam dùng những từ tính tế nhất để trả lời từng vấn đề của Cao Hưng.

Đầu dây bên kia truyền tới một tiếng thở dài.

“Cao Hưng, cậu vẫn ổn chứ?” Tăng Lam hỏi.

“Ha ha, tớ rất ổn, bây giờ tớ ổn vô cùng! Tăng Lam này, nếu năm phút trước cậu hỏi mình câu này thì đáp án của tớ đã khác rồi.” Giọng nói của Cao Hưng run rẩy có chút đờ khóc đờ cười.

“Tại sao cậu và Quý Thủ đều cho rằng anh ta ra ngoài là đi tìm mình chứ? Đêm nay tớ và anh ta cả một câu cũng chẳng nói với nhau nữa mà.” Tăng Lam thật không hiểu.

“Này, cậu cứ xem như mình và Quý Thủ nhiều chuyện quá đi, dù sao cậu không có chuyện gì là tốt rồi. Mạc Khiếu Bạch là một người đàn ông nguy hiểm, Tăng Lam cậu phải tránh anh ta càng xa càng tốt.” Cao Hưng nói.

“Cao Hưng, xin lỗi tôi nay tớ bỏ về trước, thí nghiệm kia thật sự rất quan trọng, tớ không yên tâm giao cho trợ lý làm.” Tăng Lam bỏ qua chủ đề kia.

“Cậu còn biết là cậu đã sai sao, tối nay là cơ hội hiếm có để cậu được thấy đáng về xuất chúng của Happy ca tớ đây, thế mà cậu dám không nể mặt lên lút bỏ về, cậu bảo tớ làm sao chấp nhận được.” Cao Hưng trở lại đáng về bình thường.

“Tớ đã được nhìn thấy rồi, Cao Hưng, nói thật thì mình và Quý Thủ đều rất tự hào về cậu!” Tăng Lam cười nói.

“Thật không? Tối nay tớ rất anh tuấn lịch lãm đúng không?”

“Ừm, anh tuấn lịch lãm.”

“Tối nay mình rất ngọc thụ lâm phong?”

“Ừm, ngọc thụ lâm phong.”

“Tối nay mình rất có khí khái của nam tử hán?”

“Ừm...” Tăng Lam vốn là người không thích nói dối.

“Tăng Tiểu Lam!” Cao Hưng lớn tiếng quát.

“Cao Tiểu Hưng, nghỉ sớm đi.”

“...” Cao Hưng có vẻ rất giận: “Tăng Lam, trong mắt cậu tớ không cách nào trở mình được có phải không?”

“Cao Hưng, tớ rất sẵn lòng nhìn thấy sự trưởng thành của cậu, nhưng trong lòng tớ thì cậu mãi là Cao Tiểu Hưng thân cận nhất bên cạnh tớ.” Tăng Lam nói một cách nghiêm túc.

“Thân nhất? Thật sao?”

Khi gấp điện thoại lại Tăng Lam bắt đầu thở dài một tiếng, Cao Hưng mãi mãi như thế, cần đồ dành hơn cả con gái. Cậu ta dường như đang nỗ lực tranh giành với mặt khác của chính mình, mỗi lần thất bại đều chạy đến chỗ cô tìm sự an ủi, giống như con thú nhỏ thiếu cảm giác an toàn vậy. Tuy nhiên trước giờ cô vẫn không hiểu thật ra cậu đang tranh giành cái gì với chính mình.

Nhưng câu nói “thân nhất” là thật, bạn bè của cô thật ra rất ít, sống hết hai mươi tám năm có thể tính là bạn tâm giao cũng chỉ có Quý Thủ và Cao Hưng. Rõ ràng ba người có hoàn cảnh và tính cách hoàn toàn khác nhau, nhưng lúc tụ tập với nhau lại có thể hài hòa đến thế.

Cô vẫn luôn cho rằng bạn bè không quan trọng số lượng, cái quan trọng là chất lượng. Loại tình bạn ưu đãi tăng số lượng nhưng không tăng giá mãi mãi không phải sự lựa chọn của cô, bởi vì hàng cao cấp thật sự không bao giờ giảm giá.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Không buông xuống được

Dịch giả: quachngan99

Hiệu đính: Phi Yến Nhược Lam

Từ nhỏ Cao Hưng đã nhút nhát, bởi vì bộ dạng đẹp như một cô bé, dậy thì lại đến chậm, không có cách nào cùng các nam sinh khác chơi đùa. Cho nên từ nhỏ cậu đã là người hầu của Quý Thủ và Tăng Lam, lau nước mắt nước mũi đi theo sau hai cô bé mà "đánh rắm" (1) Thành tích học tập của cậu không tốt, luôn sao chép bài tập của Tăng Lam. Nhưng bởi vì từ nhỏ cậu không có cha, mẹ lại là diễn viên thường xuyên ra ngoài quay phim, Quý Thủ

và Tăng Lam không thể không chăm sóc cậu nhiều một chút.

Lúc còn nhỏ Cao Hưng được mẹ ảnh hưởng nên rất thích diễn xuất, lúc tốt nghiệp tiểu học liền bị mẹ một phen hành hạ bắt phải tham gia đóng mấy bộ phim về Thanh Cung Hí, nổi tiếng nhất là vai tiểu a ca trong bộ phim thể loại cách cách kinh điển của “Cầu huyết đại mụ” nào đó. Cho nên Cao Hưng từng được coi như là một ngôi sao nhỏ tuổi. Chỉ tiếc khi lớn một chút thì chiều cao lại không phát triển, đến khi học mười hai cũng không đạt tới chiều cao tối thiểu theo yêu cầu của trường cao đẳng nghệ thuật, đành phải ôm nỗi hận từ biệt giấc mơ biểu diễn.

Nhưng ông trời coi như có mắt, khi cậu sắp từ bỏ theo đuổi ước mơ của mình, mẹ cậu đột nhiên bùng bùng sức sống tìm lại cho cậu người cha ruột đã biến mất nhiều năm. Dưới sự giúp đỡ của người cha là một ông chủ giàu có, cậu sau khi tốt nghiệp đại học liền mở ra công ty quan hệ công chúng, với bản lĩnh vài năm nhưng đã thuận buồm xuôi gió rồi. Tăng Lam và Quý Thủ đều không có nhìn thấy cậu gặp phải gian nan thế nào khi mới bắt đầu xây dựng sự nghiệp, bởi vì vài năm trước Tăng Lam ở Mi học bằng tiến sĩ còn Quý Thủ ở Nhật Bản học thạc sĩ. Điều mà hai người nhìn thấy khi trở về nước là Happy ca phóng khoáng lạc quan đã thành công một bước tiến vào vòng quan hệ công chúng trong giới thời thượng.

Về điểm này, Tăng Lam có cái nhìn rất lạc quan, cô cho rằng chỉ cần bố trí tài nguyên liên hợp lý, hơn nữa còn dẫn đến hiệu quả, cho dù con đường có chút trắc trở vẫn không sao. Nói cách khác chính là, anh hùng không hỏi xuất thân. Dù sao vàng sớm hay muộn cũng phải sáng lên, chỉ cần có thể sáng lên thì cần gì quan nó được đào như thế nào.

Nhưng mà tiếc tới hôm nay thật sự làm cho Tăng Lam cùng Quý Thủ hiểu sâu hơn về Cao Hưng, cho nên thời điểm cả ba bọn họ lại một lần nữa tụ họp cùng một chỗ uống trà, hai cô gái nhiều chuyện này tránh không khỏi đối với công việc PR của vị đại hồng nhân (2) Cao Tiểu Hưng này khen không dứt miệng.

“Cậu nói cậu nhìn thấy Dương Mâu với người phụ nữ kia ư? Bộ dạng thế nào?” Quý Thủ khen ngợi Cao Hưng rồi bỗng nhiên nói sang chuyện khác.

Nhắc tới Dương Mâu, trước mắt Tăng Lam dần hiện ra hình ảnh của hai con người ở cổng quảng trường Thái Hưng cách đây một ngày trước. Sắc mặt bỗng nhiên âm trầm

“Không có gì ấn tượng, cách nhau khá xa, cũng không thấy rõ.”

Cao Hưng cảm thấy Tăng Lam thay đổi, vội vàng nói:

“Nhắc đến cái tên súc sinh đó làm chi? Quên đi, Tăng Lam, hay là nói một chút về cậu đi, người đàn ông kia thật sự không tìm cậu sao?” Cao Hưng quyết định kết thúc chủ đề này, trực tiếp đặt một câu hỏi liên quan nhất.

“Không có, cho tới bây giờ anh ta không có tìm tớ. Anh ta hẳn là không biết tớ là ai mới đúng.” Tăng Lam thành thật trả lời, bản tính tò mò của hai người này khá giống nhau, khó mà lý giải được.

“Có cái gì đó không đúng nha, tớ nhìn bộ dáng lao ra ngoài của anh ta khẳng định là đuổi theo cậu đó.” Cao Hưng lưỡng lự nói.

“Tăng Lam, tớ trăm phần trăm xác định người đàn ông kia tuyệt đối là chạy theo cậu. Nếu anh ta đến bây giờ chưa tìm cậu, chỉ có thể nói rằng anh ta có đủ sự lão luyện để duy trì bình thân, chắc chắn hiện tại là đang tính kế cái gì đấy.” Giọng điệu Quý Thủ thập phần khẳng định.

Tăng Lam bỗng nhiên nhớ tới đêm hôm đó trên đường trở về phòng thí nghiệm, chiếc xe kia vẫn theo đuôi xe của cô. Nếu quả thật là anh ta, sau lưng đi theo cô nhưng lại không chịu lộ diện, rốt cuộc là đang tính toán điều gì?

“Tớ không cho là anh ta có tính toán gì với tớ. Bọn tớ trong cuộc sống căn bản không có gặp nhau. Cho dù anh ta thật sự tính kế với tớ, tớ cũng không dễ dàng bị tính kế như vậy.” Tăng Lam đối với chuyện này cũng không cảm thấy hứng thú.

“Nếu anh ta cứ kiên quyết quấn lấy cậu thì làm sao bây giờ?” Cao Hưng lo lắng nói: “Loại người như bọn họ muốn chiếm cái gì mà không được? Nếu cậu không đáp ứng thì họ cũng sẽ kiên quyết giành cho bằng được!”

“Anh ta đã kết hôn, có thể đối với tớ như thế nào? Huống chi những điều này là do các cậu đoán mà thôi, trên thực tế bọn tớ sau đó ngay cả nói còn không muốn nữa là. Ở đây không có chuyện vô căn cứ, tớ không muốn có quá nhiều phỏng đoán.”

Bất cứ việc gì đều phải nhấn mạnh chứng cứ, đây là tố chất cơ bản mà một người nghiên cứu khoa học cần phải có.

“Nhưng cậu vẫn phải cẩn thận một chút. Hôn thú đối với loại đàn ông này so với giấy vệ sinh còn không bằng. Tăng Lam, không phải người nào cũng giống cậu, xem hôn nhân là một chuyện nghiêm túc.” Quý Thủ nói: “Tóm lại cậu có gặp bất cứ tình huống gì cũng phải báo cho bọn tớ một tiếng. Happy, cậu cũng phải giới thiệu cho Tăng Lam một người đàn ông tốt mới được.” Quý Thủ vỗ vai Cao Hưng nói.

“Tớ thì cho rằng, kỳ thật Tăng Lam cũng không cần vội vã tìm người khác. Càng nhanh lại càng không tốt. Huống chi, Tăng Lam, cậu hiện tại căn bản không có hứng thú với đàn ông đúng không? Thật ra trong lòng cậu còn chưa thể buông xuống cái tên Dương Mâu súc sinh kia?” Cao Hưng ánh mắt nhìn thẳng về phía Tăng Lam.

Tăng Lam thần sắc ngẩn ra, ánh mắt chuyển đi nơi khác, cúi đầu. Cô không thích nói dối, nhưng cô cũng không nghĩ là muốn thừa nhận.

Quý Thủ hung hăng trừng mắt về phía Cao Hưng một cái, người này như thế nào lại tự dưng nhắc đến tên Dương Mâu.

“Tăng Lam, có lẽ cậu nên gỡ xuống sự giả dối mà ra ngoài giải sầu đi. Ngày mười lăm tháng sau tớ sẽ đi Sanya chụp quảng cáo, chỉ bằng cậu đi cùng tớ

ra bãi biển hóng gió?” Cao Hưng nhân cơ hội đề nghị.

Tăng Lam ngẩng đầu, nói:

“Ngày mười bảy tháng sau tớ phải làm một hạng mục báo cáo mở.”

“Đi chơi loại này dễ bị cho ăn bánh vẽ (3), phương pháp này căn bản là dụ con nít về nhà.” Quý Thù cầm tay Tăng Lam “Cách nhanh nhất để buông xuống một đoạn tình cảm chính là bắt đầu một đoạn tình yêu mới, Tăng Lam, cậu cũng nên trưởng thành.”

Cô rốt cuộc là chưa trưởng thành ở chỗ nào? Cô và người thường có cái gì không giống nhau đâu? Tăng Lam chỉ là muốn tìm một người bạn trai bình thường, giản dị mà kết hôn, sau đó chuyên tâm công tác. Vì cái gì mà không thuận lợi chứ? Cô bỗng dưng cảm thấy bối rối, cô rốt cuộc nên làm như thế nào mới có thể trưởng thành?

“Yên tâm đi, đối với tương lai tớ là tràn ngập hi vọng. Cho dù thật sự không có ai thêm lấy, không phải còn có cậu theo giúp tớ sao?” Cô vô cùng thân thiết cọ cọ trên người Quý Thù.

Tăng Lam thật không ngờ vài ngày sau sẽ gặp Mạc Khiếu Bạch. Không kịp cảm thán Quý Thù thần cơ diệu toán, tình hình trước mặt khiến cô kinh ngạc ba giây. Bởi vì Mạc Khiếu Bạch xuất hiện không phải ở nơi khác, mà chính là ở phòng thí nghiệm của cô. Cũng may cô luôn là người giữ được bình tĩnh, cho nên ba giây sau, Tăng Lam khôi phục lại thái độ bình thường, bình tĩnh nắm lấy tay người kia mà bắt, tỏ vẻ thân thiện:

“Mạc tiên sinh, rất vui được gặp anh.” Cô nói.

Nét mặt anh cười lộ ra vẻ hài lòng, cũng không có khoa trương, gật đầu nói:

“Tiến sĩ Tăng, ngưỡng mộ đã lâu.”

Hai người là lần đầu tiên “chính thức” gặp gỡ, Tăng Lam đối với người này lại không mấy ấn tượng hay đổi mới. Cái bắt tay của anh dùng sức vừa đủ, không quá nhẹ tỏ vẻ không có thành ý nhưng cũng không quá nặng tránh cho đối phương lúng túng. Chỉ là lòng bàn tay rộng lớn truyền đến độ ẩm kiên định, cũng đủ để khiến người ta lưu lại ấn tượng sâu sắc. Thì ra người đàn ông này không hẳn là một người lỗ mãng, giống như Quý Thù đã nói, anh ta có chiến lược của riêng mình.

Cùng hai lần trước gặp mặt bất đồng, hôm nay Mạc Khiếu Bạch anh tuấn mặc một thân tây trang chỉnh tề, áo sơ mi trắng tinh khôi, cà vạt sẫm màu, ổng tay được cài bởi một nút áo vô cùng tinh tế, điều này đủ để thấy được khẩu vị người khoác lên bộ trang phục này. Cả người nhìn qua gọn gàng, sạch sẽ, toát lên sự mạnh mẽ làm cho người ta khó có thể bỏ qua cảm giác chừng chặc.

Đôi mắt anh nhìn chằm chằm vào Tăng Lam, ánh mắt sâu xa tựa như có hàm ý cực kỳ phức tạp lại ẩn chứa thâm sâu bên trong. Nhưng Tăng Lam cũng không tìm được sự mỉa mai hoặc khi họ lần đầu tiên gặp mặt, hay một cái thoáng qua ở lần thứ hai. Giống như trong lòng đã có dự định, khóe miệng anh hơi hơi gợn lên tạo thành một nụ cười tự tin.

Phó chủ nhiệm sở nghiên cứu Vương Hạng Kha cười nói:

“Tiến sĩ Tăng Lam là người mới do trung tâm nghiên cứu chúng tôi tiến cử trong một nhóm người ở nước ngoài với bằng cấp có trình độ cao, là thành phần chính trong nhóm nghiên cứu khoa học của chúng tôi, cũng là người mới cao cấp ở tuyến ngoài cùng. Mục tiêu chúng tôi sắp tới sẽ nghiên cứu chính là...”

Cách giới thiệu này cô nghe giống như là miêu tả một dụng cụ thiết bị, tựa như căn bản không coi cô là người. Ánh mắt lúc này dời về phía Mạc Khiếu Bạch, phát hiện anh tuy rằng đang chuyên chú lắng nghe, nhưng khóe môi hơi hơi cong lên, cứ như là cười nhạo.

Chờ Mạc Khiếu Bạch cùng Vương chủ nhiệm đi rồi, Tần Chính tiến đến nói:

“Nghe nói vị Mạc tiên sinh này là một nhà tư sản rất lợi hại, Vương chủ nhiệm đối với anh ta giống như thấy vàng vậy.”

Tăng Lam “À” một tiếng rồi cúi đầu tiếp tục làm bài báo cáo cho buổi họp ppt (4). Không nghĩ đến Vương chủ nhiệm lại vội vàng trở về nói:

“Tăng Lam, bản báo cáo chiều phải làm cho nội dung thật sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu một chút, hết sức chú trọng vào các ứng dụng thực tế, Mạc tiên sinh cũng sẽ dự thính.”

Tăng Lam chỉ cảm thấy da đầu tê rần, linh cảm xấu cứ như thế mà ứng nghiệm rồi. Quý Thù quả nhiên kiến thức rộng rãi, người đàn ông này xác thực là có chuẩn bị mà đến.

* Chú thích:

(1) Đánh rắm: Một cách chỉ bộ dáng đi bộ của tiểu hài tử, một bộ dáng không phiền muộn, đáng yêu hoạt bát.

(2) Đại hồng nhân: Ý chỉ những người mới vào nghề nhưng đã sớm nổi danh.

(3) Ăn bánh vẽ: Nguyên văn là “họa bính sung cơ” nghĩa là vẽ ra chiếc bánh để làm nguôi ngoai cơn đói. Ý của câu thành ngữ này là bánh vẽ không thể ăn được, nó được dùng để ví với hư danh, không thể giải quyết được vấn đề thực tế, hoặc suy tưởng viển vông để tự an ủi mình. Tương đương với việc bị

người khác cho ăn bánh vẽ hàm ý là bản thân bị lừa gạt.

(4) Ppt: Là đơn vị đo mật độ thường dành cho các mật độ tương rất thấp. Nó thường chỉ tỷ lệ của lượng một chất trong tổng số lượng của hỗn hợp chứa chất đó.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Mời tắt đèn

Dịch giả: xiaofang

Hiệu đính: Phi Yến Nhược Lam

Quả nhiên là có chuẩn bị mà đến. Bài báo cáo lúc chiều của Tăng Lam đã bị Mạc Khiếu Bạch làm gián đoạn ba lần, ba vấn đề được nêu ra đều là những vấn đề chỉ người trong ngành mới có thể hỏi. Việc này càng khiến Tăng Lam có một cách nhìn khác đối với người đàn ông có vẻ bất cần này. Vốn cho rằng anh ta chỉ ngồi một bên để nghe, chưa từng nghĩ tới anh ta lại nghe và hiểu rõ đến thế. Rất hiển nhiên, hoặc là anh ta có bối cảnh liên quan, hoặc là đã có tìm hiểu qua đầy đủ thông tin.

“Tiến sĩ Tăng, tôi cảm thấy ý tưởng dùng tế bào gốc để tái tạo xương này rất tốt, nhưng xem xét đến những khó khăn trong thí nghiệm lâm sàng, tôi không cho rằng nó có thể đưa vào sử dụng thực tế trong một thời gian ngắn. Trong khi đó, tôi hướng về phương án cải thiện khớp và xương nhân tạo đã có trên thị trường, sử dụng chất liệu Polymer tổng hợp mới nhất để thay đổi tính chất bề mặt của nó, có lẽ trong hai năm liền có thể đưa vào sản xuất.” Mạc Khiếu Bạch nói rất có bài bản.

“Mạc tiên sinh, đề nghị của anh nếu đứng trên góc độ thương nghiệp để nhìn nhận thì có lí của nó. Đúng là chất liệu Polymer tổng hợp có thể phát huy tác dụng trong một thời gian, nhưng lại không thể kéo dài. Rất nhiều biến chứng và viêm nhiễm có thể tạo thành gánh nặng lâu dài cho bệnh nhân, nếu muốn giải quyết triệt để những vấn đề này thì thời gian và tinh thần phải bỏ ra tuyệt đối không ít hơn thời gian và tinh thần nghiên cứu tế bào gốc. Cho nên suy nghĩ lâu dài thì tôi vẫn nghiêng về phương pháp sử dụng tế bào gốc sẵn có của con người.” Tăng Lam cũng không hề hàm hồ mà trả lời.

“Ha ha, tiến sĩ Tăng Lam, tôi thấy cô quá lí tưởng hóa vấn đề rồi. Cứ cho là phương án tế bào gốc này có thể thực hiện được, nhưng chi phí điều trị cũng rất cao, không phải ai cũng có thể chi trả. Trừ phi đó là những vận động viên lương cao hoặc những người giàu có với khoản tiền bảo hiểm lớn, người bình thường vốn không có khả năng để chi trả. Cô cảm thấy đối với một người bình thường mất đi đôi chân mà nói, một đoạn xương được tái tạo với giá một triệu có ý nghĩa hay cái nặng có giá một ngàn thực tế hơn?” Mạc Khiếu Bạch cười hai tiếng.

“Tôi cảm thấy dù thế nào cũng nên đặt sức khỏe và sự an toàn của bệnh nhân lên hàng đầu, tiếp tay cho bệnh nhân lấy ngắn nuôi dài thì chẳng khác nào vì lợi ích mà coi thường mạng sống của người khác.” Ánh mắt của Tăng Lam vô cùng nghiêm túc.

Mạc Khiếu Bạch nhìn gương mặt đầy vẻ nghiêm túc của Tăng Lam, trong lòng len lén cười đến nở cả hoa. Người phụ nữ này hóa ra là vậy, cho dù đã vạch ra được điểm yếu của cô, ngoài mặt cô vẫn tỏ ra đáng vẻ ăn miếng trả miếng, không chịu nhún nhường.

Tại khoảng thời gian hai người tranh luận, sức ép ở cả phòng họp trong một lúc như bị ép xuống rất nhiều.

Chủ nhiệm Vương ngồi bên cạnh vội vàng lên tiếng hòa giải:

“Phân tích của tiến sĩ Tăng và Mạc tiên sinh đều rất có lí, khoa học và thương nghiệp vốn khó tránh khỏi xung đột. Cái chúng ta cần làm không phải chính là hóa giải xung đột để đôi bên cùng có lợi hay sao? Tôi cảm thấy ý kiến của cả hai đều có thể xem xét.”

Tăng Lam không lên tiếng nữa, ánh mắt lại hướng về Mạc Khiếu Bạch đang ngồi đối diện với gương mặt phảng phất ý cười như có như không. Trong một lúc đột nhiên hiểu ra, anh ta là cố ý, cố ý bắt lỗi, cố ý tranh luận, cố ý khiến cô không kịp trở tay.

Đây chính là mưu kế mà Quý Thủ đã nói.

Kết thúc cuộc họp, chủ nhiệm Vương đến bên Tăng Lam vỗ vỗ vai cô:

“Tăng Lam à, cô cũng đừng quá so đo với Mạc tiên sinh. Trên thực tế anh ta cũng chỉ đứng trên lập trường của nhà đầu tư mà nêu ra những ý kiến đó thôi. Dự án này cô cũng hiểu rõ, nếu chỉ dựa vào ngân quỹ của Nhà nước thì không thể nào hoàn thành được. Nếu Mạc tiên sinh có thể mang đến một khoản đầu tư cho chúng ta thì những ngày sau này của mọi người sẽ dễ qua hơn không phải sao?”

Tăng Lam vừa chỉnh sửa máy tính vừa gật đầu:

“Tôi hiểu.”

“Vậy là tốt rồi, tối nay có bữa tiệc với Mạc tiên sinh, cô cũng đến đi, mọi người giao lưu một chút.” Chủ nhiệm Vương nói rồi cười ha hả nhìn về Mạc

Khiếu Bạch đang ở phía sau: “Mạc tiên sinh, hay là chúng ta lên lầu trên tham quan các thiết bị một chút?”

Mạc Khiếu Bạch khẽ nhếch môi:

“Chủ nhiệm Vương cứ đi trước, tôi còn có vài vấn đề cá nhân muốn tham khảo tiến sĩ Tăng một chút.”

Chủ nhiệm Vương vui vẻ bước đi, khi đi còn không quên đóng cửa phòng họp lại.

Tăng Lam chỉ nhìn anh một cái rồi dời ánh mắt đi, tiếp tục thu dọn tài liệu trên bàn. Mạc Khiếu Bạch cũng không nói gì, chỉ đứng gần cô, mỉm cười mà nhìn.

Hôm nay Tăng Lam mặc một chiếc áo phông màu trắng, khoát bên ngoài một chiếc áo khoác đen, trông chuyên nghiệp nhưng cũng rất đơn giản. Chiếc quần jean tối màu ôm chặt lấy đôi chân dài, dưới chân mang một đôi giày đế bằng nhẹ nhàng lại thoải mái. Mái tóc dài của cô được tùy tiện búi ra phía sau, hai lọn tóc mai vén qua mang tai. Trên gương mặt trắng đến trong suốt không hề trang điểm, đôi mắt xinh đẹp kia vừa nhạy bén vừa tập trung. Anh đã hiểu rõ, đây mới là bộ dáng thật sự của cô.

Mỗi người đều có một vị trí của riêng mình, vẻ đẹp của Tăng Lam chỉ khi ở trong môi trường thích hợp nhất của cô mới có thể tỏa sáng. Đây cũng là lý do mà hai lần trước thấy cô trong bộ váy với những phụ kiện tinh tế kia anh cứ cảm thấy có gì đó không thích hợp. Bởi vì đó không phải nơi cô nên xuất hiện, ngay bản thân cô cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Nghiêm túc lại giới giang, đơn giản lại thuần khiết. Đây mới là Tăng Lam thật sự. Trong lòng anh đột nhiên có một loại cảm giác vui mừng khi giải được một câu đố. Thì ra cô chính là như vậy, thì ra sự tập trung của cô chính là bắt nguồn từ công việc của cô.

Anh cứ thế nhìn cô, đến khi cô cảm thấy có chút không thoải mái mà ngẩng đầu lên:

“Mạc tiên sinh, anh còn vấn đề gì thì nhanh chóng hỏi đi, tôi còn có thí nghiệm phải làm.”

Mạc Khiếu Bạch hài lòng nở nụ cười, cuối cùng mở miệng nói:

“Có phải tôi hỏi thì cô sẽ trả lời không?”

“Nếu có liên quan đến dự án nghiên cứu, tôi sẽ tận lực mà trả lời.” Tăng Lam nói không chút biểu cảm.

“Nhưng vừa nãy tôi có nói rồi, là vấn đề cá nhân.” Ý cười của Mạc Khiếu Bạch càng đậm.

Tăng Lam hơi nhíu mày, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh:

“Có việc gì thì anh nói nhanh đi, tôi còn có thí nghiệm phải làm.”

Một người phụ nữ thẳng thắn, thì ra cô là một người lòng ngay dạ thẳng như vậy.

“Thật ra chỉ có ba vấn đề, cô có thể trả lời rất dễ dàng. Thứ nhất, tại sao lại né tránh tôi; thứ hai, ngày đó tại sao lại đứng ở lối đi bộ mà khóc; thứ ba, tối nay có thời gian không, ý tôi là sau bữa tiệc này.” Mạc Khiếu Bạch cũng không vòng vo nữa.

Tăng Lam quay đầu, tránh khỏi ánh mắt của anh ta, nhanh chóng trả lời:

“Thứ nhất, chúng ta vốn không quen biết, không có gì mà tránh hay không tránh; thứ hai, hôm đó đứng trên đường khóc hay không là chuyện riêng của tôi, không liên quan đến anh; thứ ba, bữa tiệc hôm nay tôi không định sẽ tham gia, thí nghiệm của tôi sẽ phải kéo dài suốt bảy tiếng, nên không rảnh.”

Mạc Khiếu Bạch lại nắm lấy tay cô, trên mặt nở nụ cười:

“Cả ba câu đều không phải đáp án mà tôi muốn. Thứ nhất, chúng ta đã ngủ với nhau rồi mà còn tính là không quen biết sao? Tôi tìm người hỏi thăm tin tức của cô chẳng lẽ cô không biết? Thứ hai, tôi vừa nãy đã nói chính là hỏi chuyện riêng của cô, và lại đã bị tôi nhìn thấy rồi sao có thể nói không liên quan đến tôi được? Thứ ba, tôi có thể đợi cô làm xong thí nghiệm rồi đến đón cô, cũng chỉ mới sáu giờ mà thôi, làm xong thí nghiệm trời vẫn chưa sáng đâu nhỉ?”

Tăng Lam vội vàng rút tay mình về, xoay người lại, giọng nói lạnh tanh:

“Mạc tiên sinh, khi đi ra nhớ tắt đèn.” Nói xong thì ôm máy tính đi về phía cửa.

Lại nghe thấy tiếng Mạc Khiếu Bạch ở phía sau cười lớn:

“Tiến sĩ Tăng, trời vẫn còn chưa tối.”

Cô dừng lại, xoay người, sắc mặt lạnh lùng:

“Thật ngại quá, tôi không có hứng thú lãng phí thời gian để cho một người đàn ông đã kết hôn tán tỉnh.” Nói rồi đẩy cửa bước ra.

Mạc Khiếu Bạch đứng tại chỗ ngẩn ra ba giây, sau đó đột nhiên cười thành tiếng. Thì ra người phụ nữ này vẫn nhớ chuyện anh nói kết hôn, rõ ràng chính anh cũng đã quên mất. Trên tay vẫn còn lưu lại cảm giác khi nắm lấy tay cô, đó là một đôi tay có năng lực, không hề yếu đuối như những người phụ nữ mười đầu ngón tay không chạm nước, nó có sức mạnh của riêng cô. Thú vị thật, sao lần đầu gặp cô anh lại không phát hiện ra.

Thí nghiệm tối nay của Tăng Lam xem như thuận lợi, cô không tham gia buổi xã giao như yêu cầu của chủ nhiệm Vương, bữa tối cũng chỉ đơn giản là cùng Tần Chính gọi một phần thức ăn ngoài. Lại một lần nữa bị sự siêng năng và chu đáo của Tần Chính làm cảm động, cô liền đề nghị mời anh ta ăn khuya, lần này thì Tần Chính không hề từ chối mà giờ cả hai tay tán thành.

“Anh muốn ăn gì?” Tăng Lam hỏi.

“Ăn gì cũng được, bình thường cô hay ăn gì thì cứ dẫn tôi đi ăn là tốt rồi.” Trên mặt Tần Chính có sự hưng phấn không thể che giấu.

Tăng Lam đột nhiên có chút thất thần. Nơi bình thường cô hay ăn khuya, thật ra chỉ có một nơi, chính là tiệm cháo Dương Mâu vẫn hay dẫn cô đến. Nhưng bất luận thế nào cô cũng không muốn đến đó nữa.

“A, có phải người đẹp như cô đều không ăn khuya? Giữ dáng sao?” Tần Chính hỏi.

“Hả? Ừ. Hay là anh nói xem chúng ta nên đi đâu đi.” Tăng Lam lấy lại tinh thần.

“Ăn đồ nướng thế nào? Lúc học đại học tôi thường đến con phố phía sau trường học ăn xiên nướng, mùi vị rất ngon!” Đôi mắt Tần Chính như phát sáng nói.

“Được, vậy thì đến con phố đó ăn xiên nướng.” Tăng Lam cười nói.

Tuy cô biết những tiệm trên con phố buôn bán đó thì điều kiện vệ sinh rất đáng lo, nhưng không nỡ dập tắt sự nhiệt tình trên gương mặt đầy phấn khích của đồng nghiệp Tần Chính. Mặc dù cô đối với bản thân rất nghiêm khắc, nhưng không bao giờ miễn cưỡng người khác.

Hai người cười nói ra khỏi phòng thí nghiệm, vừa đi đến bãi đỗ xe thì nhìn thấy Mạc Khiếu Bạch mỉm cười bước ra từ một chiếc xe. Tăng Lam vừa nhìn đã xác định đây chính là chiếc xe đêm trước vẫn luôn bám sau xe cô.

“Tiến sĩ Tăng, thật trùng hợp, tôi đang định đi tìm cô.” Biểu hiện của Mạc Khiếu Bạch vô cùng “tình cờ”.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nữ tiến sĩ

Dịch giả: quachngan99

Hiệu đính: Phi Yến Nhược Lam

Tăng Lam nhìn Mạc Khiếu Bạch, nghĩ Tần Chính đang bên cạnh vì vậy không thể biểu lộ vẻ mặt chán ghét đối với anh ta, liền ôn hòa hỏi:

“Mạc tiên sinh, đã trễ như vậy rồi có việc gì tìm tôi sao?”

“À, về bài báo cáo hôm nay cô làm, tối nay tôi và Vương chủ nhiệm của mọi người sẽ cùng nhau hàn huyên trò chuyện, cảm thấy sẽ có hy vọng hợp tác. Tôi có một đề nghị là muốn cùng cô thương lượng. Tôi nhớ cô nói tối nay cô có buổi thí nghiệm vào lúc bảy giờ, tính thời gian bây giờ hẳn là có thể xong rồi, đến đây đi.” Mạc Khiếu Bạch nói.

“Thì ra Mạc tiên sinh cũng là một người cuồng công việc.” Tần Chính bên cạnh cười nói.

“Thật ngại quá, hiện tại tôi đã tan tầm. Tôi và Tần Chính muốn đi ăn khuya, cho nên chuyện công việc để hôm nào bàn đi.” Tăng Lam nói xong liền xoay người kéo Tần Chính đi.

Tần Chính bị Tăng Lam lôi kéo, vẻ mặt sừng sốt, dường như không biết như thế nào cho đúng, bước đi có vẻ bất ổn.

“Vậy thì tốt rồi, dù sao cũng chỉ là muốn cùng cô thương lượng một chút mà thôi, chi bằng chúng ta cùng nhau đi ăn khuya, vừa ăn vừa nói chuyện, tôi mời.” Mạc Khiếu Bạch có ý định không muốn buông tha.

Tần Chính nhìn về phía Tăng Lam, ánh mắt biểu đạt như anh không biết phải làm sao. Bước chân Tăng Lam không có chút chậm lại, chỉ để lại một câu:

“Như vậy sẽ rất bất tiện, chuyện công việc vẫn nên giữ lại để thời gian khác bàn đi.”

Tần Chinh ngồi xuống ở vị trí ghế phụ, vẫn có chút lo lắng nhìn thoáng qua Mạc Khiếu Bạch ngoài cửa xe cách đó không xa:

“Tăng Lam, chúng ta làm như vậy có phải rất không tốt? Vương chủ nhiệm mà biết khẳng định tức chết rồi.”

“Người kia còn không đến mức lòng dạ hẹp hòi mà tìm đến Vương chủ nhiệm để mách lẻo. Huống hồ chúng ta lại không làm sai gì cả.” Ngữ khí Tăng Lam không sợ hãi.

“Tăng Lam, không phải bởi vì ban ngày anh ta cố ý gây khó dễ cho cô, cho nên cô chán ghét anh ta đó chứ?” Tần Chinh cẩn thận hỏi.

“Anh nói phổ nường nên đi ở hướng nào? Trái hay phải?”

“... Rẽ trái.”

Thấy Tăng Lam đã lái xe ra đi, khóe miệng Mạc Khiếu Bạch hiện lên một tia tự giễu bất đắc dĩ. Anh lại tự làm cho mình mất mặt. Nhưng anh thật cũng không có mất mặt nhiều, bởi vì kết quả cũng đã nằm trong dự đoán của anh. Tăng Lam chính là một viên đá đen nằm trên một khối đá ở vách núi, làm sao mà dễ dàng đắc thủ như vậy được. Nhưng nằm ngoài dự định của anh chính là người trợ thủ kia, cô đối với Tần Chinh rõ ràng không có một chút bài xích. Thì ra cô cũng có thể đối với đàn ông không có chút đề phòng nào như thế, đối với người đàn ông đó có tâm tư rõ ràng như vậy.

Xem ra anh đi sai con đường rồi, đối với Tăng Lam không thể lấy đá chọi đá, nếu không tất nhiên là thà chết chứ không chịu khuất phục, lưỡng bại câu thương (1).

Nghĩ đến đây trong lòng anh liền thoải mái hơn rất nhiều, anh gọi điện thoại cho Sở Thần, quả nhiên cậu ta lại cùng mấy tên tiểu tử ở Zero câu cá đây.

“Nữ tiến sĩ!” Sở Thần phun một ngụm rượu ra ngoài. Mấy người đàn ông đi theo bên cạnh cũng ngây dại.

Anh nhin không được cười, gật đầu nói:

“Đúng, nữ tiến sĩ.”

“Tiểu Bạch, từ khi nào khẩu vị của cậu lại nặng như vậy? Ha ha ha ha...” Sở Thần cười to.

Mạc Khiếu Bạch vẫn tiếp tục cười:

“Nữ tiến sĩ sao lại là khẩu vị nặng?”

“Tiểu Bạch, trên thế giới có ba loại người, đàn ông, phụ nữ, nữ tiến sĩ! Kia đều là Đông Phương giáo chủ, khẩu vị của cậu còn không nặng?” Sở Thần cười đến chảy nước mắt mà đáp.

Mạc Khiếu Bạch lười giải thích, cúi đầu uống một ngụm rượu.

Sở Thần nghĩ anh tức giận, cố gắng nhin cười, mặt tiến gần:

“Này, cậu hãy thành thật với tớ, cậu sẽ không nghiêm túc chứ? Phì, đối với vị nữ tiến sĩ này?”

“Sẽ không có điều đó, chắc chỉ là có chút hứng thú? Cô ấy không giống những người phụ nữ trước đây của chúng ta.” Anh lắc ly đá nói.

Ánh đèn ở quán bar rất u ám, những viên đá kia bị ánh đèn mờ ảo chiếu vào, phát ra ánh sáng vừa mơ hồ lại vừa thần bí.

“Này, có thể có cái gì mà không giống? Ngoài tuổi tác ra, lại thêm đầu óc thông minh, còi hết nằm ở trên giường còn không phải cùng một loại?” Sở Thần nói: “Nếu cô ấy thật sự không giống, tối hôm đó đã chẳng qua đêm cùng cậu. Nhưng mà bây giờ nhớ lại, hẳn là cậu làm cho cô ấy ngủ ngon không kém, ha ha, rất cuộc xem như cậu xả thân mình lấy nghĩa để cứu vớt tâm hồn vắng vẻ của nữ tiến sĩ lớn tuổi.”

“Nằm mơ đi, cậu nên tích chút công đức cho mình.” Mạc Khiếu Bạch bất đắc dĩ cười nói.

“Chẳng lẽ tớ nói không đúng à? Này, vậy cậu nói xem cô ấy vì cái gì mà vô duyên vô cớ không quan tâm đến sự nghiệp khoa học mà lại chạy tới quán bar trông chờ bị cậu câu?” Sở Thần hùng hồn mang theo chút giọng điệu lưu manh.

“Ừ, lời này cũng có lý.” Mạc Khiếu Bạch gật đầu.

Quả thật anh vẫn không tìm ra được một đáp án nào. Anh thấy rõ thân thể của cô, nhưng lại không thể nhìn thấu được lòng cô. Nhưng có một trực giác mãnh liệt nói cho anh biết, cô cùng anh đi ra ngoài đêm đó tuyệt đối là có lý do.

“Cho nên, đây là nữ tiến sĩ lớn tuổi cô đơn tìm kiếm thời thanh xuân thứ hai nha! Không phải cậu nói là kỹ thuật của cô ấy kém cỏi? Chắc là nhiều năm trước làm không tốt chuyện đó đi! Này Tiểu Bạch, second virgin (2) như vậy cậu có thể coi trọng, rất cuộc là có cái gì chưa đúng?” Sở Thần vỗ vai anh hỏi.

Mạc Khiếu Bạch nhìn thoáng qua Sở Thần, cảm thấy cùng tiểu tử này nói chuyện đôi khi thật sự không có câu nào khác nói cho thông. Chỉ đơn giản cầm ly rượu huyếch một cái vào ly rượu của Sở Thần:

“Nói nhiều như vậy để làm gì? Uống rượu đi.”

Sở Thần muốn mở miệng nhưng lại thôi, chủ yếu là bị ánh mắt sắc bén của Mạc Khiếu Bạch làm cho ngậm miệng, vì thế cũng không dám nói gì nữa, cầm lấy ly rượu một hơi uống cạn. Cuối cùng vẫn là mượn rượu vụng về mở miệng:

“Tiểu Bạch, hay là cậu thôi đi, bộ dạng của người phụ nữ đó cũng bình thường, tuổi tác lại lớn, vừa thấy liền biết là một người không dễ gạt.”

Mạc Khiếu Bạch vẫn cười, từ chối cho ý kiến.

Một đêm anh về đến nhà, nằm ở trên giường, nhắm mắt, khuôn mặt của Tăng Lam hiện lên, rõ ràng như vậy. Sở Thần nói không phải là không có lý, tướng mạo này của Tăng Lam ở trong mắt những người đàn ông đã gặp qua vô số phụ nữ như bọn họ mà nói, cao lớn thì chỉ thuộc dạng trung bình. Gặp qua nhiều người phụ nữ có vẻ đẹp chìm sa cá lặn hay bẻ nguyệt tu hoa, nay lại muốn đối với khuôn mặt của Tăng Lam mà mê muội quả thật rất khó. Nhưng cô lại rõ ràng in sâu trong trí nhớ của anh, hơn nữa dưới tác dụng của rượu, càng thêm sinh động.

Rốt cuộc là cô hấp dẫn anh ở điểm gì? Anh cũng không nghĩ ra cái nguyên nhân. Rõ ràng cô một chút lấy lòng anh cũng không có, thậm chí còn biểu lộ sự chán ghét.

Phản ứng của Sở Thần kỳ thật anh có thể lý giải, bởi vì ngay đêm đó anh theo đuôi cô đi đến sở nghiên cứu, sau đó còn nhìn thấy dòng chữ “Tiến sĩ Tăng Lam” sáng chói trên trang web, quả thực anh cũng lấy làm kinh ngạc. Không phải anh không nghĩ tới việc cô không giống so với những người khác nhưng lại không thể đoán trước được lại có thể khác xa nhau như thế. Nhưng hôm nay lại một lần nữa được gặp cô, anh cảm thấy tất cả dường như đều là lẽ dĩ nhiên. Cô chính là cô, bất luận là ở trên giường, ở trên đường cái, ở buổi tiệc, hay là ở phòng thí nghiệm. Trước sau đều là một người phụ nữ, thật sự hiếm thấy.

Ánh mắt của cô đặc biệt tinh anh, lúc thì xa cách, lúc thì sắc bén, luôn làm cho người khác chuyển tâm và có một ấn tượng sâu sắc.

Bỗng nhiên anh nhớ tới một câu, người phụ nữ nghiêm túc chính là người đẹp nhất. Thế là anh nở nụ cười, sau đó đưa ra một cái quyết định.

Bộ dáng ăn của Tần Chính vô cùng hứng khởi, ngấu ngậm ngấu nghiến, đặc biệt ngon miệng. Tăng Lam mỉm cười, nhìn thấy anh đã ăn xong xiên thịt dê cuối cùng trên bàn, liền đưa khăn giấy ăn cho anh.

Tần Chính lúc này mới có chút lúng túng, cười nói:

“Thật ngại quá, giống như tôi đã ăn hết thịt vậy.”

Tăng Lam cười, lắc đầu nói:

“Tôi vốn không thể ăn quá nhiều, nhất là buổi tối.” Dạ dày của cô không tốt, ban đêm ăn thịt sẽ khó tiêu hóa.

“Tăng Lam, tôi phát hiện cô là một người thật đặc biệt, cư xử cũng rất riêng biệt.” Tần Chính lau miệng.

“Đặc biệt? Là ý tốt hay ý xấu đây?” Tăng Lam hỏi.

“Đương nhiên là ý tốt rồi! Ý của tôi là đối với người mà cô thích cô cư xử rất tốt còn không cô sẽ ngược lại, cư xử rất lãnh đạm. Vương chủ nhiệm gọi cô đi xã giao cô không đi, vị Mạc tiên sinh kia là đại thần tài của sở nghiên cứu chúng ta, cô đối với anh ta cũng không nịnh nọt, nhưng lại đối với tôi tốt như vậy, còn mời tôi đi ăn khuya.” Tần Chính nói xong dường như có điểm ngại ngùng.

Tăng Lam có chút đăm chiêu, gật đầu nói:

“Có lẽ, tôi không thích nói dối, cũng không thích đạo đức giả.”

Kỳ thật những lời này là Quý Thủ và Cao Hưng rút ra mà nói, một trong mười đặc điểm của Tăng Tiểu Lam chính là tính trẻ con không hiểu khôn khéo. Nhưng ngẫm lại hiện tại cô bỗng nhiên có điểm chột dạ, bởi vì mới vừa rồi cô đối xử với Mạc Khiếu Bạch chính là lãnh đạm cự tuyệt, cũng không hoàn toàn là vì cô không muốn xu nịnh khách sáo, nói thẳng ra nguyên nhân trực tiếp chủ yếu vẫn là chán ghét.

Cô đã bị Dương Mâu phản bội một lần, cô không dễ dàng tha thứ sự phản bội của người đàn ông thêm một lần nào nữa.

Buổi tối khi về đến nhà. cô liền nhìn thấy ba cuộc gọi nhờ của Quý Thủ, không cần nói cũng biết người phụ nữ này muốn nhanh chóng khẳng định lời cô ấy tiên đoán chính xác tới đâu.

“Đúng là, nếu đổi lấy một góc độ tư duy khác, có phải hay không có thể nói kết quả thí nghiệm của cậu là positive (3)? Bởi vì người đàn ông này thật sự theo đuổi tình một đêm của mình.” Quý Thủ ở đầu dây điện thoại cũng không giấu được vẻ hưng phấn.

Tăng Lam dờ khóc dờ cười:

“Ý của cậu là tớ và Mạc Khiếu Bạch cũng sẽ giống như Dương Mâu và người phụ nữ kia nảy sinh tình yêu?”

“Thật ra cũng không đến mức đó. Ý của tớ là, tình một đêm chính là cái ngòi nổ, giống như cậu làm những cái thí nghiệm dẫn đến phản ứng hóa học

giống nhau, về phần kế tiếp sẽ phát triển như thế nào là phụ thuộc vào con người. Ý chí của cậu còn kiên cường hơn so với Dương Mâu, cho nên hẳn là không bị đánh bại dễ dàng như vậy.” Quý Thù nói đạo lý một cách rõ ràng.

“Không chỉ mình tớ, người kia cũng có thể sẽ không thành thật.” Tăng Lam nói.

“Rất có thể. Tuy nhiên cậu cũng không nên loại bỏ trường hợp anh ta sau một thời gian theo đuổi sẽ thật sự phải lòng cậu.” Quý Thu cười xấu xa nói.

“Trò này không vui chút nào. Quý Thù, tớ gọi cho cậu là muốn nghe lời khuyên của cậu, như thế nào mới có thể nhanh chóng thoát khỏi anh ta?” Tăng Lam nghiêm túc nói.

“Tớ nói, đàn ông loại này một khi ra tay sẽ không dễ dàng buông tha như vậy. Chỉ bằng cậu giả bộ thuận theo anh ta, cùng anh ta chơi đùa hai ngày, không dùng được bao lâu thì anh ta sẽ chán, sau đó di dời sang mục tiêu kế tiếp, cậu đã có thể tự do.” Ngờ kị Quý Thù không chút để ý: “Bệnh chung của tất cả đàn ông là bội tình bạc nghĩa, không chiếm được mới là tốt nhất, gọi là mất đi chôn thiên đường.”

Lại thế nữa rồi, Quý Thù bên kia lại bắt đầu phê phán về người đàn ông trăng hoa...

“Có kế hoạch B hay không?” Tăng Lam trực tiếp hỏi.

“Ừ, không phải là không có, bằng không tìm tên Cao Tiểu Hưng giúp đỡ, chạy đi tìm và giới thiệu cho cậu người đàn ông đang hoàng để kết hôn, có thể anh ta sẽ không dây dưa với cậu nữa. Phải biết rằng, Mạc Khiếu Bạch và Sở Thần là loại đàn ông có thói quen nghề nghiệp thường ngày, người phụ nữ đã có chồng bọn họ sẽ không chạm tới.”

* Chú thích:

(1) Lưỡng bại câu thương: Ý của câu thành ngữ này là chỉ cả hai bên đều bị tổn thương trong cuộc giành giật, chẳng bên nào được lợi cả.

(2) Second virgin: ý nói người phụ nữ không còn trinh tiết.

(3) Positive: tích cực.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Người đàn ông độc thân

Dịch giả: xiaofang

Hiệu đính: Phi Yến Nhược Lam

Đối với hai ý kiến không có chút tính toán của Quý Thù, Tăng Lam bắt đầu dĩ không thể không cảm khái, bàn chuyện binh trên giấy chỉ hại nước hại dân thôi. Nhưng chuyện này cũng không thể trách Quý Thù được, nói cho cùng nếu chuyện này xảy ra trên người Quý Thù, thế nào cũng xảy ra một trận long trời lở đất, biến bị động thành chủ động, đến lúc đó vốn không cần bọn họ phải bàn bạc phương án giải quyết gì, mà đôi phương sẽ phải suy nghĩ cách nào để cầu phúc cho bản thân.

Giống như Quý Thù nói, có trách thì trách kinh nghiệm của Tăng Lam cô kém quá xa Mạc Khiếu Bạch kia. Một cuộc so tài không cân sức thì dù đầu thế nào cô cũng nắm chắc phần thua.

Về điểm này cô nhìn rất thoáng, cô không yêu cầu bản thân mình phải giống như những nam chính dưới ngòi bút của Kim Dung vừa bước chân vào giang hồ đã có thể bốn lạng đẩy ngàn cân, đánh bại Bắc Đẩu võ lâm. Cho nên việc duy nhất cô có thể làm là lấy bất biến ứng vạn biến, dùng vô chiêu thắng hữu chiêu. Nhưng điều không nằm trong sự dự liệu của cô đó là Mạc Khiếu Bạch không dùng phương thức như Quý Thù đã nghĩ, tấn công toàn diện suốt hai mươi bốn tiếng không ngừng. Lần gặp tiếp theo là hai ngày sau đó, anh ta trở nên hòa hoãn không ít.

“Tiến sĩ Tăng, tôi hi vọng cô có thể suy nghĩ lời đề nghị của tôi, trải qua lần thảo luận lần trước, tôi nghĩ thỏa hiệp phương án giải quyết chính là hướng nhanh nhất để đôi bên cùng có lợi, cô cảm thấy thế nào?” Khi Mạc Khiếu Bạch nói những lời này ánh mắt vô cùng tập trung và nghiêm túc, giọng nói cũng ẩn chứa một sức mạnh không cho người khác chất vấn, so với những cử chỉ lỗ mãng lần trước là hai người hoàn toàn khác nhau.

Tăng Lam nhìn vào bản kế hoạch trên tay mình, có thể trong thời gian hai ngày đem hai phương án hòa làm một, lại còn có thể lập luận có căn cứ, có luận cứ như thế đúng là không đơn giản. Cô nghiêm túc đọc một lần bản kế hoạch, vừa suy nghĩ vừa trả lời:

“Mạc tiên sinh, ý tưởng sử dụng tế bào phủ lớp Polymer để cấy ghép này của anh không tệ, ở nước ngoài tôi cũng từng làm qua một dự án ngăn hạn tương tự cái này. Nhưng lúc đó chúng tôi không dùng Hydrogel, do nghĩ đến tính sưng tấy, chúng tôi đã chọn chuỗi Polymer Silicone, nhưng sự dung hợp của tế bào không được lý tưởng.”

“Cho nên tôi mới đề nghị dùng Hydrogel, tuy sẽ có vấn đề sưng tấy, nhưng tính tương thích của tế bào tốt hơn. Nói cách khác, chỉ cần giải quyết được vấn đề tính năng cơ học của một loại vật liệu, lập tức có thể thấy được hiệu quả của việc cấy ghép. Nên biết, công ty đầu tư quan trọng nhất chính là thời gian sinh lời. Hơn nữa, khi có được khoản lợi nhuận từ kì đầu tiên thì có thể nhanh chóng đầu tư vào giai đoạn tiếp theo của việc nghiên cứu tế bào gốc, như vậy cũng giải quyết được vấn đề ngân sách cho đề án này của các vị không phải sao?” Mạc Khiếu Bạch nhìn chăm chăm vào Tăng Lam mà nói.

Lần này ánh mắt của Tăng Lam không hề tránh đi, hai người bốn mắt giao nhau một lúc, sau đó không hẹn mà sắc mặt cả hai đều dịu xuống rất nhiều.

“Mạc tiên sinh nói rất đúng, cứ làm như vậy thì đúng là đôi bên cùng có lợi. Tôi tin việc thay đổi Hydrogel này đối với tiến sĩ Tăng của chúng tôi mà nói thì chỉ đơn giản như một bữa ăn sáng thôi.” Chủ nhiệm Vương nhanh chóng mở miệng đáp. Nói xong cũng không quên ném cho Tăng Lam một ánh mắt nóng bỏng.

Tăng Lam hiểu đây đã là thỏa hiệp lớn nhất mà đôi bên có thể làm được:

“Tôi không dám đảm bảo rằng nhất định sẽ thành công, nhưng tôi sẽ làm hết sức mình. Về việc thay đổi Hydrogel này thật ra tôi cũng không có nhiều kinh nghiệm, chúng ta có thể bắt đầu thử nghiệm từ những vật liệu thường hay dùng nhất.”

“Tôi tin rằng tiến sĩ Tăng nhất định sẽ không làm chúng tôi thất vọng. Chỉ bằng như thế này, chúng ta gia hạn thời gian một tháng để làm một vài thử nghiệm trước xem sao. Nếu có thể có được một vài kết quả, chúng ta có thể đem bản kế hoạch này hoàn thiện rồi đưa cho tập đoàn Trình Thị, phó tổng của họ có lẽ sẽ rất có hứng thú với kế hoạch này.” Mạc Khiếu Bạch nói.

Chủ nhiệm Vương lập tức nhìn về phía Tăng Lam, Tăng Lam chỉ có thể gật đầu:

“Được, có kết quả tôi sẽ thông báo anh ngay.”

Lúc này trên mặt Mạc Khiếu Bạch mới lộ ra một chút ý cười như có như không:

“Được, vậy tôi đợi cô.” Giọng nói cứ như vậy mà nhẹ nhàng.

Chân mày Tăng Lam hơi nhíu lại, không phân rõ được hàm ý trong câu nói này của anh ta. Nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, liền tiếp lời:

“Trong bản kế hoạch này có vài chỗ có thể cần sửa lại, tôi sẽ đem về sửa trước rồi mới giao cho anh.”

Ý cười của Mạc Khiếu Bạch càng đậm:

“Vậy là tốt nhất, lúc nào cũng sẵn sàng tiếp đón.”

Lần này Tăng Lam không hề tiếp nhận ánh mắt của anh mà chỉ khéo léo quay đầu đi, thấp giọng nói với Tần Chính đang ở phía sau:

“Vật mẫu trong phòng vô trùng đến lúc phải đổi môi trường nuôi cấy rồi, anh đi đem nhiệt độ nước điều chỉnh lại cho thích hợp trước đi.”

Tần Chính đồng ý rồi xoay người rời khỏi. Sau đó Tăng Lam cũng nói với chủ nhiệm Vương:

“Chủ nhiệm, tôi còn có thí nghiệm, phải đi trước đây.” Cô ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Mạc Khiếu Bạch lấy một cái.

Chủ nhiệm Vương lập tức phản đối:

“Vậy sao được, bữa cơm tối nay nói thế nào cô cũng phải đến. Lần trước không đến đã là rất thất lễ rồi, chuyện hôm nay cũng đã bàn xong, chúng ta tất nhiên phải cảm ơn Mạc tổng cho tốt.”

“Nhưng tôi có thí nghiệm, không thể đi.” Tăng Lam vẫn như cũ không nhìn Mạc Khiếu Bạch.

“Nếu tiến sĩ Tăng có thí nghiệm cần làm, vậy thì đừng miễn cưỡng nữa. Chủ nhiệm Vương, tối nay không cần làm phiền, chúng ta để ngày khác tiến sĩ Tăng có thời gian rồi mới cùng nhau ăn bữa cơm cũng được.” Mạc Khiếu Bạch mặt không biến sắc nói.

“Như vậy sao được, Mạc tổng không cần phải khách sáo như thế.” Chủ nhiệm Vương vừa nói vừa đẩy đẩy lưng Tăng Lam.

“Không phải là tôi cố ý khách sáo, chỉ là dạo gần đây xã giao nhiều quá, rất nhiều ngày chưa về nhà ăn cơm rồi.” Mạc Khiếu Bạch nheo mắt cười nói.

“Ồ, thì ra là Mạc phu nhân không vui? Ha ha, vậy chúng tôi chắc chắn không dám giữ anh lại rồi.” Chủ nhiệm Vương chột hiểu ra.

Nghe đến Mạc phu nhân, Tăng Lam đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa khéo gặp ngay ánh mắt của Mạc Khiếu Bạch. Cô muốn xem xem trong mắt người đàn ông này có chút tính tự giác nào của một người đàn ông đã kết hôn hay không.

Không như cô đã nghĩ, Mạc Khiếu Bạch cười lớn hai tiếng, sau đó lắc đầu nói:

“Mạc phu nhân ở đâu ra chứ?” Nói rồi cố ý đưa năm ngón tay lên lắc lắc trước mặt Tăng Lam: “Tôi đã li hôn rồi, bây giờ là một tên đàn ông độc thân không ai cần.”

Rõ ràng là một câu nói tự giễu, nhưng từ miệng anh nói ra lại mang theo một chút hàm súc đặc ý khoe khoang. Tăng Lam sững sốt, không kịp tránh né ánh mắt nóng rực trước mặt, sau đó mới hiểu một điều, câu nói này là anh cố ý nói cho cô nghe.

Ngược lại khiến chủ nhiệm Vương khó xử, vội vàng xin lỗi:

“Ai da thật là ngại quá, anh xem tin tức của tôi thật là không nhanh nhạy, không cẩn thận chạm vào chuyện không vui của anh, xin lỗi, xin lỗi.”

Phản ứng đầu tiên của Quý Thù khi nghe thất chuyện này là ngửa mặt cười lớn, người đàn ông này quá thông minh đi, đúng là một kỳ tài trăm năm khó gặp:

“Tăng Lam, cậu phải cẩn thận, đây tuyệt đối là cao thủ, tớ sợ rằng không bảo vệ nổi cậu rồi.”

Tăng Lam nhìn ý cười không thể ngừng được của Quý Thù, cứ cảm thấy trong nụ cười đó có phần ý vị anh hùng tiếc anh hùng:

“Chị gái à, cậu chắc không phải muốn đợi xem kịch hay đó chứ?”

Quý Thù le lưỡi một cái:

“Bị nói trúng tim đen rồi sao? Tăng Tiểu Lam, người đàn ông này là một cực phẩm, nếu cậu muốn bảo toàn mạng mình thì hãy tìm Cao Hưng giúp đỡ đi.”

“Happy? Cậu ấy có thể giúp tớ thế nào? Cậu đừng có lại cho tớ cái kiến nghị không đáng tin như tìm đàn ông nữa được không?” Tăng Lam nhéo Quý Thù đang cười một cái.

“Vẫn là phải tìm một người đàn ông, hơn nữa người đàn ông này ngoài Happy ra thì ai cũng không được.” Quý Thù xoa xoa chỗ vừa bị Tăng Lam nhéo rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Vật thí nghiệm

Dịch giả: quachngan99

Hiệu đính: Phi Yến Nhược Lam

Cách đối phó của Quý Thù rất đơn giản, chính là nhờ Cao Hưng đóng giả người yêu của Tăng Lam, dùng một phần hai mươi mấy năm ‘tình bạn trong sáng’ to lớn rõ ràng là có thể dọa lui Mạc Khiếu Bạch, ý đồ này còn làm cho tiểu quái thú này nhận thức được rằng thứ anh ta đào không chỉ là ngọn Dã Thảo mọc ở góc tường mà là một tòa núi đồ sộ ngay cả Ngu Công cũng phải lực bất tòng tâm.

Không có quá nhiều đàn ông thật sự có ý chí Ngu Công dời núi (1), suy cho cùng, người đàn ông cố chấp đối với phụ nữ cũng chỉ là ngẫu nhiên hứng thú trên hoa ghẹo nguyệt mà thôi. Làm gì có người nào sống không thể thiếu nhau?

“Sự cố chấp của người đàn ông không phải là nằm ở đàn bà, mà là kéo không xuống da mặt đó (2).” Quý Thù nói như thế.

Mặc dù Tăng Lam từ chối cho ý kiến về cái lý luận này của Quý Thù, thế nhưng đối sách đơn giản này được tiến hành trước sau vẫn cảm thấy có khả năng. Cô đồng ý trọng điểm không nằm ở vấn đề người đàn ông cố chấp với phụ nữ mà là nó có tác dụng trong thời gian nhất định. Nhưng bất luận Mạc Khiếu Bạch có nhân phẩm như thế nào, lần này anh ta đưa ra phương án hợp tác rõ ràng là cố ý, cho nên anh ta mới hi vọng có thể bảo đảm hai người hợp tác để quan hệ không bị phá hủy, như vậy thì cô phải mau chóng giải quyết vấn đề anh ta đối với cô có ý nghĩ không an phận, càng nhanh càng tốt.

Một khi phương án này được đưa ra, lập tức nhận được sự đồng ý của nhân vật máu chó Happy ca. Cậu ấy chẳng những mặt mày hớn hở vui vẻ nhận lời mà còn tích cực suy nghĩ kế hoạch, thậm chí vỗ ngực, đồng dạ nói:

“Ồ thời khắc quan trọng, tớ liền vì Quốc Dân Đảng mà hiến thân.”

Đôi mắt Quý Thù sáng như tuyết không ngừng đảo quanh trên người cậu:

“Cao Hưng, xảy ra chuyện gì? Cậu sao lại có phản ứng tích cực như vậy?”

Cao Hưng không chút trốn tránh, chân chính nói:

“Giờ chứ, chỉ cần là chuyện của Lam Lam chẳng phải tớ đều rất tích cực sao?” Ngược lại cậu còn cười híp cả mắt mà nhìn về phía Tăng Lam: “Đúng không, Lam Lam?”

Tăng Lam sờ cánh tay nổi da gà:

“Cao Tiểu Hưng, tớ nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi tớ là Lam Lam.”

Cho nên kể sách cứ quyết định như vậy đi. Điều đầu tiên cần làm chính là Tăng Lam phải mời Mạc Khiếu Bạch đến phòng thí nghiệm rồi nói về phương án sửa chữa của bản kế hoạch ngày hôm nay.

Buổi sáng hôm nay tâm tình của Mạc Khiếu Bạch vô cùng tốt. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Tăng Lam chủ động gọi điện hẹn anh gặp mặt, tuy rằng địa điểm gặp là phòng thí nghiệm, cũng là nói chuyện về công việc. Thế nhưng trong lòng lại có một chút rung động, cho nên thời điểm anh nhìn chiếc caravat thứ ba mà anh thay ở trong gương, liền bất đắc dĩ mà nở nụ cười.

Cô nếu đã biết chuyện anh đã ly hôn, rốt cuộc là có suy nghĩ gì đây?

Tuy rằng trong lòng hồi hộp nhưng thời điểm khi nhìn thấy Tăng Lam, Mạc Khiếu Bạch lại bày ra bộ dáng hết sức chững chạc, ánh mắt thâm sâu, không để lộ một chút sơ hở nào, ngay cả nụ cười cũng chỉ là nhẹ nhàng nhếch lên trên khóe môi mỏng. Thái độ “chuyên nghiệp” như vậy dĩ nhiên là nhận lại được sự đáp lễ cũng “chuyên nghiệp” của Tăng Lam. Cho nên hai người nói chuyện với nhau liền bắt đầu thuận lợi.

Tăng Lam kéo một chiếc ghế ý bảo anh ngồi xuống, họ cùng nhau sánh vai ngồi ở phòng thí nghiệm của cô để bàn về công việc, đối diện với các đồng hồ đo, còn cùng nhau thảo luận kế hoạch rất chi tiết. Sườn mặt Tăng Lam trầm tĩnh xinh đẹp, trên người cô mặc một chiếc áo khoác màu trắng, anh mơ hồ nhìn thấy được bên trong chiếc áo khoác ấy là một chiếc áo thun sọc. Cổ áo thun khoét hơi sâu vừa đúng ẩn hiện khuôn ngực trắng nõn của cô. Kỳ thật anh nhớ rõ bộ ngực của cô không quá lớn, nhưng rất đẹp. Cổ của cô rất dài, làn da cũng trắng không tì vết. Điều này làm cho anh nhớ đến một câu, về đẹp của mỹ nhân là ở trên cổ. Cô không dùng nước hoa nhưng trên người lại như có như không tỏa ra một mùi hương thơm ngát. Nói đến cũng thấy lạ, lần trước cô cởi hết toàn bộ cũng không khiến cho anh có nhiều hứng thú đến như vậy, nhưng hiện tại bây giờ đang ở trong phòng thí nghiệm, ăn mặc cũng rất bình thường, Tăng Lam lại chuyên tâm như thế, không khỏi làm tim anh đập thình thịch.

Sự hấp dẫn chân chính cũng là trong lúc lơ đãng mà thoát ra.

“Chính là chỗ này, tôi thấy hẳn là nên dùng tiêu chuẩn của FDA (3) chứ không phải là tiêu chuẩn của Châu Âu, bởi vì số liệu tham khảo trước mắt cũng là theo FDA mà có được.” Tăng Lam đối với cảm xúc cuộn cuộn của Mạc Khiếu Bạch hoàn toàn hồn nhiên không phát hiện ra, vì thế cho nên không hề phòng bị. Cô quay qua, đem mấy sợi tóc rối trên trán vén ra sau tai, nhìn anh.

Mạc Khiếu Bạch đưa mắt nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, bỗng nhiên có cái ý định điên rồ, nếu bây giờ anh cưỡng hôn cô, cô nhất định sẽ không kịp né tránh. Nghĩ vậy khóe miệng không tự chủ mà nhếch lên, còn gật đầu nói:

“Được, theo ý cô.”

Ánh mắt Tăng Lam hơi khựng lại, dường như đã nhận ra được cái gì đó, theo bản năng một bên đáp lại:

“Được rồi, tôi đánh dấu thử xem.” Một bên yên lặng quay về hướng khác bấm đi động một chút.

Mạc Khiếu Bạch lập tức hồi hận đứng lên, vẫn là anh có chút nóng vội rồi.

Bỗng nhiên tiếng chuông di động reo lên đánh vỡ sự trầm mặc xấu hổ, Tăng Lam lấy điện thoại trong túi ra, nhìn Mạc Khiếu Bạch:

“Thật xin lỗi, tôi nói chuyện điện thoại một chút.”

Mạc Khiếu Bạch khoát tay làm ra một tư thế xin cứ tự nhiên.

Tăng Lam đứng lên, đi tới một góc của phòng thí nghiệm:

“A lô, Cao Hưng? Em đại khái còn nửa giờ, anh không cần tới quá sớm. Nào có đâu, em đang ở phòng thí nghiệm. Người đàn ông cái gì, anh đừng nghĩ lung tung. Được rồi được rồi, là em sai, buổi tối em bồi thường cho anh.”

Mạc Khiếu Bạch nhíu chặt hàng lông mày, nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Tăng Lam khi khép lại điện thoại mà tiến đến, cười hỏi:

“Như thế nào, buổi tối có hẹn?”

Tăng Lam gật đầu:

“Ừ.” Sau đó lập tức ngồi xuống mở miệng nói: “Vị chỗ này sửa lại đi, tôi thấy được bộ phận tiếp theo phải sửa không nhiều lắm.” Giống như không mấy muốn nói chuyện này với người xa lạ.

Mạc Khiếu Bạch cũng không hỏi gì nhiều, trong lòng cũng đưa ra một cái chủ ý, những điều này không thể bàn luận trong vòng một giờ. Quả nhiên nửa tiếng sau, điện thoại của Tăng Lam vang lên, lần này cô trực tiếp ngồi tại chỗ mà bắt máy:

“Cao Hưng, anh tới rồi sao?” Cô liếc thoáng qua Mạc Khiếu Bạch, nói tiếp: “Anh ở dưới lầu đợi em một chút.” Sau đó cúp điện thoại, nhìn Mạc Khiếu Bạch, trên mặt mang vẻ áy náy: “Mạc tiên sinh, thật ngại quá, hôm nay có thể dừng ở đây không? Người tôi hẹn đang đợi tôi.”

Mạc Khiếu Bạch âm thầm cười:

“Có thể gọi anh ta lên đây chờ cô một chút, chúng ta ở đây xác định thêm một ít, khi nào xong rồi thì đi là được không phải sao?”

Tăng Lam nghĩ một chút rồi cười nói:

“Cũng được” rồi sau đó lại gọi điện: “Anh lên đây trước đi, em ở trên đây một chút, đứng ở phòng thí nghiệm”

Cao Hưng mặt mày hớn hờ. Nhìn thấy Mạc Khiếu Bạch lại còn nhiệt tình chào hỏi:

“Ôi, ta nói là ai đây, chẳng phải Mạc tổng đây sao? Hóa ra người đầu tư mà Lam Lam nói chính là ngài.”

Lông mày Mạc Khiếu Bạch hơi nhíu lại, lập tức cười nói:

“Tôi cứ nghĩ là ai hẹn tiến sĩ Tăng, hóa ra lại là Happy ca? Thế nào, hai người quen biết đã lâu?” Anh cố nhấn mạnh trong âm của bốn chữ “quen biết đã lâu”.

Cao Hưng và Tăng Lam nhìn nhau cười:

“Ngài nói đúng rồi, tôi và Tăng Lam quen biết đã lâu.” Nói xong một bàn tay khoác lên vai của cô.

Tăng Lam không có né tránh, rất tự nhiên mà nhìn Cao Hưng, nhẹ giọng nói:

“Anh ở đây chờ một lát, em và Mạc tiên sinh còn một số việc cần xác định một chút.”

“Được, hai người cứ việc bận rộn, tôi không vội.” Cao Hưng vui vẻ nói. Ánh mắt cũng nhìn thoáng qua Mạc Khiếu Bạch.

Mạc Khiếu Bạch đem ánh mắt đánh giá thu lại toàn bộ, sau đó dường như không có chuyện gì mà nhìn về phía Tăng Lam nói:

“Tôi cảm thấy chỗ này suy nghĩ của cô và tôi có chút không khớp, trọng tâm của dự án này không phải là đạt tiêu chuẩn quốc tế, mà là giảm giá thành.”

Tăng Lam nhìn màn hình máy vi tính, suy tư nói:

“Việc giảm giá thành chẳng phải nên đưa vào ứng dụng chính thức sau đó mới cân nhắc? Chẳng lẽ kế hoạch này cần phải thêm sự đầu tư?”

“Đương nhiên, ý của tôi là đại khái tốt nhất nên có một dự thảo ước tính, dù sao đây mới là bộ phận người đầu tư coi trọng” Mạc Khiếu Bạch nghiêm trang nói.

“Anh nói rất có lý, chẳng qua là tôi không am hiểu về đề tài phân tích, anh xem có thể hay không cho tôi chút thời gian để tôi tìm người hỗ trợ xử lý một chút?” Tăng Lam hỏi.

“Cũng không cần thiết, dù sao phương án này là chúng ta cùng nhau viết, bộ phận này giao cho tôi làm đi.” Mạc Khiếu Bạch nói.

“Tốt quá.” Tăng Lam lần đầu tiên ở trước mặt anh lộ ra một nụ cười từ đáy lòng.

“Trước hết như vậy đi, qua hai ngày tôi lại đến đây, sau đó chúng ta đem những bộ phận khác thống nhất một chút.” Mạc Khiếu Bạch thức thời mà đứng lên.

Tăng Lam cũng đứng lên:

“Cảm ơn anh, Mạc tiên sinh.”

“Tiến sĩ Tăng không cần khách khí.” Mạc Khiếu Bạch cười đáp.

Cao Hưng đứng ở một bên cười ha hả tiến lại nói:

“Thế nào? Có thể đi rồi?”

Cánh cửa phòng thí nghiệm bị đẩy ra, Tàn Chính trong tay cầm một lồng sắt đi đến, bên trong chứa một con chuột bạch nhỏ lông xù. Anh nhìn thấy trong phòng có hai người đàn ông thì có chút giật mình:

“Tăng Lam, tôi đưa hai con chuột bạch trở về rồi đây, ngày mai có thể tách rời thân xương tủy bào rồi. Thế nào, có khách sao?” Cuối cùng là một câu hỏi yếu ớt.

Tăng Lam không để ý đến câu cuối của anh, trực tiếp nhìn lồng sắt hỏi:

“Nếu ngày mai tách rời tủy bào, hôm nay phải tiêm vào một mũi kháng sinh, anh đã tiêm chưa?”

“Hả? Không có, thì ra hôm nay phải tiêm sao?” Tần Chính gãi gãi đầu.

“Đi thôi, tôi với anh cùng đi.” Tăng Lam không trách anh, đi hai bước thì quay đầu lại:

“Cao Hưng, anh đợi em một chút, mười phút nữa em sẽ quay lại.”

Cao Hưng mặt mày méo mó:

“Đi đi, anh chờ em.”

Tăng Lam mỉm cười, nhìn về phía Mạc Khiếu Bạch:

“Mạc tiên sinh, chúng ta hai ngày sau gặp lại.”

Khóe miệng Mạc Khiếu Bạch cũng cong lên:

“Được, tôi chờ cô.”

Đưa mắt nhìn theo Tăng Lam và Tần Chính mang theo chuột bạch rời khỏi phòng thí nghiệm, ý cười trên mặt của Mạc Khiếu Bạch dần biến mất, ngược lại còn nhìn về phía Cao Hưng vui vẻ hỏi:

“Cao tiên sinh, xin mạo muội hỏi anh một câu, anh và Tăng Lam quen biết nhau khi nào?”

Cao Hưng vui sướng đáp:

“Chuyện đó cũng đã lâu, tôi cũng không nhớ rõ. Dù sao thì lúc tôi còn mặc tã thì lúc ấy đã quen biết Lam Lam rồi.”

Ánh mắt Mạc Khiếu Bạch vừa động, thuận miệng đáp:

“Thật đúng là còn nhỏ, rất có ý tứ!”

“Này, cả hai chúng tôi có rất nhiều loại quan hệ đấy.” Cao Hưng dường như chẳng hề để ý mà nói.

Mạc Khiếu Bạch trầm mặc, cười mà không đáp.

“Mạc tiên sinh, anh nói con chuột bạch nhỏ này khi còn sống mới là có ý nghĩa ha.” Cao Hưng bỗng nhiên đổi chủ đề.

“Nói như vậy là sao?” Mạc Khiếu Bạch hỏi.

“Nói đúng hơn là nó bị con người biến thành vật thí nghiệm vậy mà một chút cũng không biết, cái kiểu hiển thân tinh thần này cũng thật buồn cười đi.” Cao Hưng dứt lời, nghiêng mặt đi đến, hai mắt nhìn chằm chằm Mạc Khiếu Bạch, lộ ra một nụ cười có ý tứ hàm xúc rất phức tạp.

* Chú thích:

(1) Ngu Công dời núi: Truyền thuyết xưa của Trung Quốc, khích lệ người khác đừng sợ khó khăn, chỉ cần có quyết tâm, chuyện gì cũng làm được.

(2): Ý chỉ si điện.

(3) FDA: Viết tắt của Food and Drug Administration, là cơ quan quản lý thực phẩm và dược phẩm của Hoa Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 12: Tiểu chuột bạch

Dịch giả: xiaofang

Hiệu đính: Phi Yến Nhược Lam

Mắt nhìn Tăng Lam ngồi lên xe của Cao Hưng, trong bụng Mạc Khiếu Bạch đầy lửa giận, anh liền đi thẳng đến Zero rồi gấp gấp gọi cuộc điện thoại kêu Sở Thần đến cùng. Anh cũng không biết bản thân mình vì sao lại tức giận như thế, một chai bia ừng ực chảy xuống bụng, lửa giận trong lồng ngực cùng với CO2 trong dạ dày hòa thành một xông thẳng lên não. “Ba!” một tiếng, anh đem chai bia đặt lên bàn.

“Ai nha, Tiểu Bạch, con giận không nhỏ nha? Chuyện gì vậy? Ai chọc đến cậu rồi sao?” Sở Thần về mặt tò mò.

Mạc Khiếu Bạch cười khỏ một cái, nhưng không nói gì. Chẳng qua chỉ thờ ra một hơi.

“Gần đây cậu đúng là không bình thường. Cứ ru rú trong nhà vậy sao không đi theo bọn tớ mà chơi, hôm nay vừa gọi tớ ra thì lửa giận lại lớn như vậy? Nói tớ nghe xem, rốt cuộc là bị làm sao?” Sở Thần bắt đầu dụ dỗ.

“Công việc thôi, có một dự án mới cho nên hơi bận.” Mạc Khiếu Bạch không muốn nhắc đến Tăng Lam.

“Dự án mới nào, có thể kiếm được bao nhiêu, nói tớ nghe?” Sở Thần hỏi.

“Hừ, chuột bạch nhỏ.” Ngữ khí của anh giống như tự nói với chính mình.

“Hà? Chuột bạch nhỏ làm sao? Cái này cũng kiếm được tiền ư?” Sở Thần sừng sốt.

Đúng vậy nha, chuột bạch nhỏ làm sao? Anh vẫn nghĩ không ra câu nói cuối cùng của Cao Hưng có ý gì, nhưng lại vô cớ cảm thấy tức giận.

“Ai, bỏ đi, là anh em tớ nói cho cậu một chuyện, bảo đảm có thể khiến cậu vui vẻ.” Sở Thần vỗ vỗ vai anh nói.

“Chuyện gì? Lại nghe ở đâu mấy tin bát quái sao?” Anh không có nhiều hứng thú.

“Mấy ngày trước tớ đi làm việc gặp được Tần Khải, thuận miệng nhắc đến Quý Thủ, sau đó, ha ha, nghe được một chuyện rất có ý nghĩa.” Khóe mắt Sở Thần chứa đầy sự đắc ý.

“Quý Thủ? Người phụ nữ đi chung với Tăng Lam? Chuyện gì, nói mau!” Mạc Khiếu Bạch lập tức lấy lại tinh thần.

“Hắc hắc, vừa nghe liên quan đến nữ tiến sĩ kia quả nhiên có tình thần ngay! Ha ha, tớ nói cậu biết vậy, người phụ nữ đó bị vị hôn phu đá rồi.” Sở Thần vô cùng hài lòng nói.

“Cái gì? Rốt cuộc thì chuyện thế nào?” Mắt của Mạc Khiếu Bạch tròn lớn.

“Đừng gấp, nghe tớ từ từ nói. Lúc Tần Khải và Quý Thủ chia tay đã cho Quý Thủ một tờ chiết khấu chứng khoán trị giá 70% của tòa nhà Tả Ngạn Hoa Đình mà công ty anh ta mới xây dựng, mua một căn phòng ở Tả Ngạn có thể tiết kiệm tới vài chục vạn đó, Quý Thủ không dùng đã đem cho nữ tiến sĩ, bây giờ khoản tiền nhà đã thanh toán được một nửa rồi.” Sở Thần nói.

“Sau đó thì sao?” Mạc Khiếu Bạch không nhịn được muốn biết chuyện tiếp theo.

“Vấn đề ở chỗ người đứng tên chủ quyền nhà trong hợp đồng, trước đây lúc mua nhà ký tên có hai người, Tăng Lam và một người đàn ông tên Dương Mâu cùng sở hữu, cậu nói như vậy thể hiện điều gì?” Sở Thần có ý kéo dài âm cuối mà hỏi.

“Cô ấy muốn kết hôn?” Mạc Khiếu Bạch như có điều suy nghĩ hỏi.

“Điều thú vị là chưa được mấy ngày thì người đàn ông kia lại đến muốn đem toàn bộ căn nhà nhượng lại cho người nữ, ha ha, bao gồm cả khoản tiền phải trả trong mười năm tới. Cậu nói, điều này lại thể hiện cái gì?” Sở Thần cười.

“Đám cưới này không thành.” Mạc Khiếu Bạch đột nhiên hiểu ra.

“Đúng vậy, mình đoán chắc là như vậy, cho nên mới cho người đi điều tra cái người đàn ông tên là Dương Mâu này, cũng là người đi du học về, lúc này đang làm chức quản lý nhỏ cho một công ty nước ngoài, nghe nói hiện tại đang qua lại với một người phụ nữ ở bên ngoài. Buồn cười nhất là, nơi anh ta và nữ tiến sĩ đặt tiệc cưới chính là ở lâu năm của Phụng Cửu ngày đó lại vừa khéo cùng một ngày với đám cưới của cậu! Ha ha!” Sở Thần đem toàn bộ bí mật khai ra hết, từ đầu đến cuối vô cùng sáng khoái.

“Kết hôn cùng một ngày với tớ?” Mạc Khiếu Bạch ngẩn ra.

“Cho nên, cả hai người đều trước ngày cưới một ngày chơi trò last single night, phụt, nhưng cậu thì cưới xong thì li hôn rồi, cô ấy thì lại cưới không thành!” Sở Thần cười ha hả thành tiếng.

Thì ra là vậy. Nếu vậy tất cả đều rõ ràng rồi. Tăng đá lớn đè nặng trước ngực Mạc Khiếu Bạch cuối cùng cũng được nhắc ra, bị vị hôn phu bỏ rơi, đây mới là lí do thật sự Tăng Lam có mặt ở Zero. Cho nên hôm đó cô mới một mình đứng trên đường nhìn phía đối diện mà khóc, có lẽ cũng là do nguyên nhân này. Khó trách cô lại đề ý đến chuyện kết hôn của anh đến thế. Khóe miệng anh nhếch lên, khẽ cười một tiếng.

“Thế nào, đủ chấn động chưa? Cuối cùng tớ cũng gỡ lại một vấn, lần trước mắt mặt vì chuyện thăm dò tin tức của cô ấy, lần này xem như gỡ lại được rồi! Này, Tiểu Bạch, người phụ nữ như thế cậu còn dám muốn không?” Sở Thần nhướn mày tự hào hỏi.

Mạc Khiếu Bạch vừa cười vừa vỗ vỗ Sở Thần:

“Người anh em, anh đây kính cậu một ly.” Nói rồi nâng ly lên chạm vào ly Sở Thần một cái, một hơi uống cạn.

Nhưng Cao Hưng lại là chuyện thế nào? Anh đột nhiên lại không hiểu. Rõ ràng Cao Hưng đối với Tăng Lam có tính chiếm hữu rất mạnh, nhưng rốt cuộc cậu ta có phải bạn trai hiện tại của Tăng Lam hay không? Anh có thể cảm thấy được Tăng Lam đối với Cao Hưng không có chút mâu thuẫn nào, thậm chí là có một loại tình cảm còn thân thiết hơn đối với Tần Chinh. Anh lại càng không hiểu hai người họ thật ra có quan hệ gì.

“Này, người anh em tớ đây mang đến cho cậu tin tức giá trị như thế này, dự án mới kia của cậu nếu có thể hái ra tiền có phải cũng nên chia cho tớ một phần không? Mau nói cho tớ biết, chuột bạch nhỏ làm thế nào hái ra tiền?” Sở Thần hỏi lớn.

Chuột bạch nhỏ, vật thí nghiệm. Trong chốc lát anh hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của Cao Hưng, thì ra vật thí nghiệm mà tên tiểu tử kia nói đến chính là anh? Thì ra Cao Hưng có ý nói Mạc Khiếu Bạch anh chẳng qua chỉ là vật thí nghiệm của Tăng Lam! Khó trách Tăng Lam lại cùng anh chơi trò tình một đêm, anh tự nhiên lại biến thành con chuột bạch nhỏ! Bàn tay vô thức nắm lại, các khớp xương nắm chặt đến phát ra tiếng răng rắc.

Sở Thần bị sự biến hóa của sắc mặt Mạc Khiếu Bạch dọa cho một phen kinh hãi:

“Nha, người anh em, chuyện gì vậy? Vừa nãy còn vui vẻ mà bây giờ sắc mặt lại dữ dằn thế này?”

“Cho tớ biết địa chỉ.” Mạc Khiếu Bạch lạnh lùng hỏi.

“Địa chỉ gì? Cậu muốn địa chỉ của nữ tiến sĩ kia sao? Thế nào, cậu vẫn chưa nản lòng, muốn vào nhà cướp sắc sao?” Sở Thần kinh ngạc hỏi.

“Bớt nhiều lời đi, có cho hay không?” Mạc Khiếu Bạch mất hết kiên nhẫn.

“Cho, cho, không cho thì làm sao có kịch hay mà xem, hắc.” Sở Thần vui vẻ lấy từ trong túi ra chiếc điện thoại: “Nhìn xem, đã chuẩn bị sẵn cho cậu từ sớm rồi.”

Mạc Khiếu Bạch muốn nhận lấy điện thoại thì tay Sở Thần lại dừng lại:

“Nhưng chúng ta nói rõ trước, chuyện này là một mình cậu làm, đừng bao giờ khai ra Tần Khải, cũng đừng để cho Quý Thủ biết được, nếu không Tần Khải nhất định làm thịt tớ.”

Mạc Khiếu Bạch giật lấy chiếc điện thoại, hoàn toàn không để ý đến lời Sở Thần. Ngắn người nhìn địa chỉ mất nửa phút, sau đó đứng dậy rời đi, dường như không nghe thấy tiếng gọi của Sở Thần ở phía sau.

Thời điểm xe của Mạc Khiếu Bạch chạy đến dưới nhà Tăng Lam, Cao Hưng vừa chuẩn bị rời khỏi. Đêm nay đối với Cao Hưng mà nói thật giống một giấc mơ, hạnh phúc đến quá nhanh, cả người cậu như muốn bay bổng. Cậu đường đường chính chính đưa Tăng Lam rời khỏi phòng thí nghiệm, cùng đi ăn một bữa ăn Pháp kinh điển, sau đó đưa Tăng Lam về nhà, hai người lại ở trong nhà nói chuyện rất lâu. Bầu không khí rất thân mật, giống như một đôi tình nhân vậy.

Đây đều là yêu cầu của quân sư Quý Thủ, đóng kịch thì phải đóng tới cùng. Loại người như Mạc Khiếu Bạch đâu dễ gạt, nếu không mang từng chi tiết làm cho thật tốt thì anh ta tuyệt đối không tin Tăng Lam và Cao Hưng thật sự là một đôi. Thành hay bại chỉ trong một động tác, Tăng Lam cũng chỉ có thể ngoan ngoãn phối hợp. Cũng may cô và Cao Hưng vốn đã thân, cho dù ở cùng một chỗ cũng không có chút ngượng ngùng nào, vì Cao Hưng lúc nào cũng có những đề tài nói hoài không hết.

“Lam Lam, thật ra tớ không ngại xả thân vì nghĩa, tớ nay ở lại đây.” Cao Hưng cười hi hi nói.

Tăng Lam cũng cười:

“Cảm ơn đại nghĩa của cậu, nhưng thôi đi, tớ sợ đến lúc thiếu nợ cậu nhiều quá bị mẹ cậu đòi nợ.”

“Mẹ tớ sao lại tìm cậu đòi nợ, mẹ tớ thích cậu biết bao! Lam Lam, có vì cậu làm nhiều việc hơn nữa tớ cũng bằng lòng, thật đó.” Cao Hưng đột nhiên tràn đầy tình cảm, giống như thú cưng nhỏ dụi dụi lên vai cô.

Tăng Lam nhích người một cái, từ sofa đứng lên, nắm lấy cổ áo anh:

“Được, vậy bây giờ cậu vì tớ về nhà nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai đi tinh thần tỏa sáng mà đi làm.” Cô đã quen với những lời nói miệng lưỡi trơn tru của Cao Hưng.

Cao Hưng bấu môi, hai người cùng xuống dưới lầu, mãi cho tới cánh cổng, Cao Hưng đều không nói chuyện. Nhưng khi cậu mở cửa xe, đột nhiên lại xoay người, ôm lấy Tăng Lam

“Tăng Lam. Cậu bây giờ có vui vẻ không?”

Tăng Lam ngăn người, vui vẻ? Hình như đã lâu lắm rồi cô không nghĩ đến vấn đề này. Bắt đầu từ lúc nào vậy? Cô cố ý cười nói:

“Thế nào, cậu là đặc phái viên chương trình Đền của vạn nhà [1] sao? Tớ đâu phải người già neo đơn.” Tăng Lam nói hưng cũng không vùng thoát ra khỏi lòng Cao Hưng.

“Tăng Lam, cậu nên vui vẻ hơn nữa, nhìn cậu thế này tớ rất đau lòng.” Cao Hưng tiếp tục nói một cách thâm tình.

Cô thì làm sao? Cô không phải rất tốt sao? Nhưng không biết tại sao, nghe Cao Hưng nói, sóng mũi bỗng cay cay. Cô hít một hơi, dùng sức vỗ lên lưng Cao Hưng một cái:

“Được rồi, ăn vụng đậu phụ còn tìm lí do đậm chất Quỳnh Dao như thế làm gì?”

Tay Cao Hưng vuốt lưng Tăng Lam, dịu dàng như vỗ về một con động vật nhỏ:

“Có lẽ tớ nghĩ nhiều quá, nhưng Tăng Lam, nếu cậu cần tớ, tớ luôn ở bên cạnh cậu.”

Nếu cậu cần tớ, tớ sẽ luôn ở bên cạnh cậu. Câu nói nghe thật quen tai, đầu cô chợt có chút đau, sau đó nhớ ra trước đây rất lâu, người đàn ông tên Dương Mâu kia cũng từng nói với cô câu nói này. Dương Mâu lúc đó đeo cặp mắt kính gọng đen, mặc chiếc sơ mi kẻ sọc, áo lông khoác bên ngoài đã sờn đến mức tạo thành những quả cầu nho nhỏ, ánh mắt anh có chút không dám nhìn thẳng vào cô, nhưng giọng nói lại dịu dàng mà có lực đến thế. Cô nhớ lúc ấy cô đã cười nhưng không nói gì, chỉ là nắm chặt lấy tay Dương Mâu. Sau đó hai người mười ngón đan vào nhau, cùng nhau nhìn những lá phong đỏ bay bay trong gió. Bầu trời lúc đó xanh vô cùng, không khí có chút cảm giác lạnh lạnh. Cô vẫn nhớ khi hai bàn tay của họ nắm lấy nhau, lòng bàn tay thật ấm áp.

“Tăng Lam, sao cậu lại khóc?” Cao Hưng cuốn quýt dùng tay lau đi nước mắt của cô.

“A?” Cô giống như vừa tỉnh mộng, có chút mất tự nhiên. Sau đó gượng cười: “Đều do cậu hại, cậu nhập vai đến thế làm tớ cũng bị lôi vào kịch của Quỳnh Dao rồi, tớ lên nhà đây.”

“Tăng Lam, người đàn ông đó không xứng để cậu phải khóc.” Cao Hưng hét lên sau lưng cô.

Tăng Lam cũng không rõ đây có thể tính là một loại lưu luyến hay không, thật ra khoảng thời gian này cô rất ít khi nghĩ đến Dương Mâu, dù cho nhớ đến cũng chỉ là phản xạ có điều kiện của những mảnh kí ức vỡ vụn. Cô cảm thấy mình đã từ bỏ triệt để, nhưng trong đáy lòng vẫn có chút không cam tâm nói không nên lời. Thí nghiệm tình một đêm của cô đã thất bại, cô vẫn không hiểu được câu nói “Em không hiểu” của Dương Mâu là có ý gì. Điều cô hiểu được là có một số chuyện lí trí không thể khống chế được. Cô không phải là siêu nhân, nên không thể cưỡng cầu. Mỗi ngày cô đều bận rộn như thế, cuộc sống vẫn là hai điểm nối thành một đường thẳng như cũ. Nhìn như đơn điệu nhưng lại không hề như thế, vì sự nghiệp nghiên cứu của cô đã cho cô đủ thách thức. Cho nên Dương Mâu đi rồi, cuộc sống của cô hoàn toàn không hề thay đổi.

Mạc Khiếu Bạch đứng trong bóng tối cách đó không xa, nhìn Tăng Lam một mình đi vào cửa lớn của căn hộ, trầm mặc chầm một điều thuốc.

[1] Đền của vạn nhà: Một chương trình truyền hình của Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Người thông minh

Dịch giả: quachngan99

Hiệu đính: Phi Yến Nhược Lam

Ba ngày sau, Mạc Khiếu Bạch lại xuất hiện ở phòng thí nghiệm của Tăng Lam, vừa vào cửa đã thấy Tăng Lam đang hướng dẫn Tần Chính phẫu thuật chuột bạch. Cô mang khẩu trang và găng tay, thấy Mạc Khiếu Bạch xuất hiện, cô không nói gì, dùng ánh mắt bảo anh ngồi xuống chờ trong một lát. Mãi cho đến khi Tần Chính bắt tay vào việc giải phẫu chuột bạch đang ở trong hộp chăm sóc, cô mới gỡ ra khẩu trang, mái tóc đen như tơ lụa rất nhanh liền rơi xuống, sau lại bị cô nhanh chóng dùng dây thun thuận tay cột lên.

“Thật ngại quá, đã để anh phải đợi lâu.” Cô khách khí nói: “Ngày mai có thể có được số liệu của nhóm đầu tiên, đến lúc đó liền đem phần trống của bộ phận kế hoạch hoàn thành.”

Mạc Khiếu Bạch khẽ gật đầu, ánh mắt dừng trên khuôn mặt của cô, gương mặt trầm tĩnh xinh đẹp, hẳn là trước mặt người ngoài không có thói quen rơi lệ?

“Đây là phần bộ phận tôi đã sửa xong, chúng ta cùng xem đi.” Cô nói.

“Được.” Hôm nay anh nói rất ít.

“Tăng Lam, những con chuột bạch tiếp theo lập tức sẽ sinh đó, chúng ta giữ mấy con?” Tần Chính đi đến hỏi.

Tăng Lam suy nghĩ một chút:

“Giữ lại sáu con, phần còn lại cho bọn chúng chết một cách không đau đớn đi.”

Mạc Khiếu Bạch vừa nghe đến chuột bạch, mày nhu lại. Chờ Tần Chính đi rồi, anh đột nhiên hỏi:

“Mọi người nuôi chuột bạch để làm vật thí nghiệm?”

Tăng Lam sững sốt một chút, đáp:

“Đúng vậy.”

“Còn tôi thì sao? Đêm đó cô theo tôi tình một đêm, chẳng lẽ tôi cũng là vật thí nghiệm?” Anh đổi đề tài của cuộc trò chuyện.

Tăng Lam giật mình, ánh mắt trở nên phức tạp rất nhiều. Trầm mặc một lúc lâu, cô mới mở miệng:

“Thật xin lỗi, chuyện tình một đêm kia, quả thật là cái thí nghiệm.”

Mạc Khiếu Bạch lại nở nụ cười:

“Vì cái gì? Cô thật không thể cho tôi biết sao?”

Tăng Lam hít sâu một hơi, đơn giản thẳng thắn nói:

“Vị hôn phu của tôi vứt bỏ tôi trước ngày hôn lễ, anh ta cùng người phụ nữ khác tình một đêm yêu nhau, anh ta nói tôi không hiểu cái loại cảm giác kích thích này, cho nên tôi nghĩ mình nên thử nghiệm một chút. Thực xin lỗi, chuyện này tôi nên giải thích với anh sớm hơn, đã gây cho anh hiểu lầm, tôi thật có lỗi.”

Cô đã sớm muốn thẳng thắn, như vậy cũng không cần phải che giấu dây dưa không dứt nữa.

“À, cô tìm tôi chính là muốn thử nghiệm khoái cảm của tình một đêm? Tôi chính là chuột bạch nhỏ của cô đúng không?” Anh không ngờ cô lại thẳng thắn như thế, nghĩ muốn phát hỏa nhưng lại không thể.

“Đó là một thí nghiệm thất bại.” Cô nói.

“Nhưng tôi lại cảm thấy cô đã thành công đây này. Ít nhất lại làm cho tôi đối với cô nảy sinh sự hứng thú say mê đó!” Anh cười nói, khóe miệng vừa hiện lên một tia giễu cợt lại vừa có chút thê lương.

“Thật xin lỗi, nếu gây cho anh hiểu lầm tôi có thể lập tức giải thích, nhưng tôi không có ý muốn tiến thêm một bước nữa trong chuyện tình cảm với anh. Tôi hi vọng chúng ta có thể duy trì tốt mối quan hệ hợp tác hiện tại, không nên để ân oán cá nhân mà quấy rầy. Chúng ta coi đêm kia không hề tồn tại, được không?” Ánh mắt Tăng Lam vô cùng thành khẩn.

“Vậy hiện tại cô thì sao? Cùng Cao Hưng ở một chỗ? Đã quên cái kẻ bạc tình kia?” Anh dùng ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cô, tiếp tục hỏi.

“Không có, tôi và Cao Hưng là bạn tốt của nhau, tôi tạm thời không có ý định muốn nói yêu thương.” Cô không thích nói dối.

Câu trả lời này thật ra Mạc Khiếu Bạch cũng rất kinh ngạc, nhưng cũng hài lòng. Ánh mắt anh thật sâu, giống như một cái hồ thăm thẳm, có nổi lên cái gì cũng không thấy gợn sóng.

Phút chốc thần sắc của Mạc Khiếu Bạch biến đổi, nhưng rồi lại cười gờ tay ra:

“Được, cô đủ thẳng thắn, tôi cũng không tiếp tục vô dụng mà tính toán. Một người chơi trò mèo vờn chuột quả thật không có ý nghĩa. Chúng ta coi như đêm kia không tồn tại, về sau cũng chỉ có mối quan hệ đồng nghiệp cùng hợp tác.”

Tăng Lam có chút ngoài ý muốn, cô nhìn anh, ánh mắt lóe sự nghi hoặc, hai người bốn mắt giao nhau, sau đó cô chân thành bắt lấy bàn tay kia, bình thản nói:

“Mạc tiên sinh, tôi rất thích tính cách hào sảng này của anh.”

“Tăng Lam, nếu đã quyết định gác bỏ hiềm khích lúc trước, cô hẳn là cũng nên điều chỉnh lại một chút thái độ đối với tôi, buông xuống sự lãnh đạm cùng đề phòng không phải tốt hơn ư?” Mạc Khiếu Bạch nghiêng đầu, trong ánh mắt chứa ý cười.

Tăng Lam không khỏi lúng túng mà cười một tiếng:

“Được, tôi cũng xin lỗi vì chuyện trước đây đã có thái độ không tốt với anh. Về sau chúng ta chỉ nói về công việc.”

“Có lẽ cũng nên làm bạn bè đi?” Mạc Khiếu Bạch nhướn mày nói.

Tăng Lam cười nhạt không đáp, từ chối cho ý kiến.

Vấn đề phức tạp lâu như vậy mà lại giải quyết một cách nhẹ nhàng, thông minh như Quý Thủ cũng phải mở rộng tầm mắt:

“Cậu xác định là cùng anh ta làm hòa? Không chơi?”

“Ít nhất là từ miệng anh ta nhận lời như thế.” Tăng Lam nói.

“Thật không đúng nha, tớ như nào cảm thấy được người đàn ông này là đang lấy lùi để tiến. Mạc Khiếu Bạch căn bản là một chuyên gia âm mưu.” Quý Thủ suy tư nói.

“Chẳng qua chỉ là tình một đêm thôi, anh ta làm sao có thể đối với tớ có tình cảm thật đâu chứ? Không phải cậu đã nói, không có người đàn ông nào có thể mãi mãi chấp nhất với một người phụ nữ sao? Thứ anh ta không bỏ xuống được chính là mặt mũi của anh ta, tớ đã quá nhún nhường nói chuyện với anh ta rồi, cho nên cũng không tính là anh ta bị mất mặt đi?” Tăng Lam nói.

“Thật là, cậu thẳng thắn nói cho anh ta biết hết như vậy, nếu anh ta đối với cậu là mối tình thâm thiết chết không buông tay, thì đó chính là tình yêu xúc động lòng người rồi, lại nói trong mấy cuốn tiểu thuyết cầu huyết tình tiết này ở thực tế sẽ rất khó phát sinh. Huống chi đây là loại đàn ông khôn ranh, hiện tại anh ta buông tay là đúng, quả thật khôn khéo. Vừa không mất mặt, cũng không lãng phí nhiều thời gian. Cả hai đều buông, ai cũng đều thoải mái.” Quý Thủ nói.

Ai cũng nói tình yêu sẽ khiến cho con người ta thay đổi, điều này đủ để thấy người này thông minh cỡ nào mới có thể chơi một trò cút bắt tình yêu giỏi như vậy.

“Ít nhất cho tới bây giờ, biểu hiện của anh ta rất bình thường. Tớ tin chuyện này trở thành quá khứ rồi.” Tăng Lam nói.

“Này, thực nhảm chán, vốn đang tính toán xem cậu diễn trò hay, không ngờ lại chào cảm ơn nhanh như vậy. Tăng Tiểu Lam, cậu mau tìm người đàn ông tốt đi, tớ còn sốt ruột thay cậu.” Quý Thủ bỗng nhiên cảm thán.

“Cậu cũng không cần lo cho tớ, sao không nói tới cậu đi, gần đây cậu chẳng phải cũng không có bạn trai sao?” Tăng Lam đem đề tài này vút qua cho Quý Thủ.

Quý Thủ thở dài:

“Này, tớ cũng cô đơn lắm nha. Không còn cách nào, tìm không thấy một cao thủ có level cao để so chiêu, lại không muốn chính mình chịu thiệt chơi đùa cùng một đứa bé miệng còn hôi sữa. Cậu không biết, người phụ nữ như tớ ở giai đoạn này thật ra rất bất đắc dĩ, bởi vì đã muốn cái gì thì không thiếu, cũng không biết chính mình muốn gì. Trước kia trên thế giới này đối với tớ mà nói là có hai loại đàn ông, đàn ông có thể ngủ chung và đàn ông không thể ngủ chung, bây giờ bọn họ đều biến thành cùng một loại, chính là người đàn ông không thể ngủ cùng.”

Tăng Lam bật cười:

“Thật đúng là khổ cho cậu.”

“Độc Cô Cầu Bại (1) là chết như thế nào, chính là cái chết lạnh lẽo.”

Đây là Quý Thủ, Độc Cô Cầu Bại trong tình yêu. Quý Thủ học đại học thương mại, bởi vì đam mê phim kịch cho nên tự học thành tài, tốt nghiệp đại học đi Nhật Bản du học, lại thuận lợi vào công ty thương mại lớn nhất Tokyo làm nghiệp vụ đại biểu. Hiện tại bị phái quay về Trung Quốc làm chủ quản khu Trung Quốc. Cứ như thế mà thuận buồm xuôi gió, nắm trong tay vận mệnh của nhiều người, chính là cô lại nói rằng đây chính là ông trời bù đắp cho đường tình duyên dang dở của cô. Nhưng mà Tăng Lam không thể không thừa nhận, thực tế con đường tình của Quý Thủ quả thật là long đong. Nếu muốn đem tình sử của Quý Thủ làm một cái tổng kết, đại khái là ba ngày ba đêm cũng nói không hết. Nhưng toàn bộ có thể chia làm hai phần, trước khi tốt nghiệp đại học và sau khi tốt nghiệp đại học. Trước khi tốt nghiệp đại học, tuy Quý Thủ có rất nhiều đàn ông theo đuổi, nhưng cô ấy chỉ có một người đàn ông, mà sau khi tốt nghiệp đại học Quý Thủ vẫn còn được vô số loại đàn ông theo đuổi, vậy mà đã có không ngớt đàn ông. Đây gọi là buông tha cho một thân cây cối mà chiêm được khắp rừng rậm. Trong mắt Tăng Lam, Quý Thủ chính là một chiến sĩ theo chủ nghĩa nữ quyền, dùng sức quyền rũ của mình mà thu phục lần lượt các loại đàn ông kiểu ngao tự phụ.

“Mấy năm nay tớ thấy những cô gái trẻ đầy tham vọng, một lòng một dạ muốn tìm người đàn ông đẹp trai giàu có mà gả cho, cảm thấy cũng có chút hâm mộ. Ít nhất họ còn biết chính mình muốn gì, hơn nữa còn có tư cách mà phấn đấu.”

“Muốn gả cho nhà giàu cũng coi như là phấn đấu sao?” Tăng Lam cười hỏi.

“Đó là đương nhiên, cậu cho là muốn gả vào nhà giàu có cùng đẹp trai liền có thể gả hay sao? Tỷ lệ trúng tuyển vào nhà giàu còn thấp hơn so với đầu vào của việc du học quốc tế đi?” Quý Thủ cười đáp.

“Ừ, kia cũng thật là, tuy rằng không đồng nhất, nhưng tóm lại tuổi trẻ xinh đẹp cũng là một loại vốn liếng.” Tăng Lam đồng ý nói.

Cô không phải loại người tự cho mình là độc sách để khinh thường người khác. Mỗi người đều có tư chất khác nhau, đường đi cũng không giống, đạo đức cá nhân trong xã hội này cũng không quan hệ. Cho dù là người thấp kém nhưng cũng có mặt thiện lương, mặt khác, cho dù là học giả uyên bác cũng có một mặt là cảm thú. Thực sự là hợp lý, đây là điều mà cô chắc chắn xã hội sẽ tiến tới quy luật tất yếu.

“Nhưng không khí của xã hội này quả thật cũng rất là táo bạo, cậu xem, một người phụ nữ hạ thấp danh dự của mình hậu quả là đem những tên đàn ông xấu xa kia nuông chiều không còn hình tượng, ý có chút tiền thì càng khoa trương. Mấy hôm trước tớ tiếp một cái case (2), là ông chủ than đá, có một ít tiền là lại muốn nhanh chóng thoát khỏi cái danh hiệu nhà giàu mới nổi mà đầu tư vào một công ty hoạt hình Nhật Bản.

Ngày đầu tiên tớ dẫn anh ta đi gặp người đại diện, anh ta liền lên muốn tớ hỏi người ta giá cả của JJ (3).” Quý Thù nói.

“Vậy cậu hỏi như thế nào?” Tăng Lam hỏi.

“Tớ dùng tiếng Nhật hỏi ai là chủ tịch, thịt bò đắt nhất của Nhật Bản là bao nhiêu một miếng.” Quý Thù cười đáp.

“Hả? Sau đó thì sao?” Tăng Lam hỏi.

“Vị chủ tịch kia nói cho tớ biết, loại thịt bò thượng hạng 8 ounce (4) là một triệu yên. Vì thế tớ nói cho ông chủ kia biết, JJ với giá rẻ nhất là tám phút với một triệu yên, bằng sáu vạn ba nghìn nhân dân tệ. Lão gia giật mình chân kinh, cũng không dám phô bày giàu sang, đoán chừng là số tiền này đủ để mình mang về chơi đi.” Quý Thù nói.

Tăng Lam cười nhạt

“Coi như cũng là người thông minh.”

* Chú thích:

(1) Độc Cô Cầu Bại: Được xem là một nhân vật có võ công cao nhất trong các tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung, từng xuất hiện trong bộ Thần Điêu Đại Hiệp và Tiểu Ngạo Giang Hồ. Tên của Độc cô cầu bại có nghĩa là cô độc một mình mong được bại trận.

(2) Case: Trường hợp.

(3) JJ: Kênh anime chuẩn HD của Nhật Bản.

(4) Ounce: (phiên âm tiếng Việt aoxơ) là một đơn vị đo khối lượng trong hệ thống đơn vị của Anh và Mỹ. Nó chủ yếu sử dụng trong việc xác định khối lượng của vàng, bạc và các kim loại quý. 1 ounce = 28.349523 g

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Người nhiều mặt

Dịch giả: xiaofang

Hiệu đính: Phi Yến Nhược Lam

Mạc Khiếu Bạch quả nhiên là một người biết giữ chữ tín, từ sau ngày hai người triệt để ngả bài với nhau, thái độ của anh đối với Tăng Lam thật sự có chuyển biến rất lớn. Anh trở nên khiêm tốn hơn nhiều, hơn nữa rất tuân thủ quy tắc. Bất kể là lúc họp cùng với đám người chủ nhiệm Vương, hay lúc cùng với Tăng Lam đơn độc thảo luận các chi tiết của kế hoạch, biểu hiện của anh đều vô cùng chuyên nghiệp. Tuy vẫn có những cuộc tranh luận kịch liệt, nhưng thái độ rất thành khẩn, nhìn việc chứ không nhìn người, không có một câu dư thừa nào với ý nghĩa không rõ ràng.

Thay đổi lớn nhất chính là ánh mắt, trước đó tuy rằng anh ta nhìn có vẻ đang nói chuyện công việc, nhưng ánh mắt lúc nào cũng như có như không ẩn hiện tia đùa cợt. Tăng Lam không phải đầu gỗ, đối với ánh mắt đàn ông nhìn mình, cho dù chỉ có một chút không đúng đắn, cô có thể lập tức cảm nhận được. Cho nên cô mới ghét anh ta. Nhưng bây giờ ánh mắt anh ta an phận hơn rất nhiều, vẻ khiêu khích trong ánh mắt đã được thu lại, chỉ còn lại sự tập trung thật nghiêm túc.

Chuyện này khiến Tăng Lam càng thêm chắc chắn, anh ta đã hoàn toàn từ bỏ ý định tấn công cô. Không cần biết anh ta có đúng là kẻ nhiều âm mưu như Quý Thù đã nói hay không, ít nhất anh ta không còn dây dưa với cuộc sống của cô nữa, không làm phiền đến công việc của cô, như vậy là đủ. Yêu cầu của cô đối với người xung quanh, nhất là những người quen biết sơ sơ cũng không cao, không có ai là chỉ có một bộ mặt, chỉ cần bộ mặt người đó đối với cô là bộ mặt cô có thể chấp nhận là được.

Tăng Lam không thể không nể phục khả năng làm việc của anh ta. Là một giám đốc đầu tư, thế nhưng sự hiểu biết đối với các vật liệu sinh học lại có thể sâu sắc như thế, lại còn có một góc nhìn rất độc đáo, thật sự không phải tầm thường.

Đến cả Tần Chính cũng phát hiện ra thái độ của Tăng Lam đối với Mạc Khiếu Bạch có chuyển biến:

“Tăng Lam, hình như cô không còn ghét vị Mạc tiên sinh kia nữa thì phải?” Tần Chính vừa khuấy dung dịch Hydrogel, vừa làm như vô tình nhắc đến mà hỏi.

“Anh ta đã giúp tôi rất nhiều trong bản kế hoạch dự án.” Tăng Lam nhìn nhiệt kế, lại nhìn chiếc cốc mà Tần Chính khuấy: “Nhiệt độ được rồi, có thể ngừng tăng nhiệt độ.”

Tần Chính tắt máy gia nhiệt, rồi nói:

“Tôi cảm thấy vị Mạc tiên sinh này về mặt chuyên môn thật sự rất tài giỏi, nhưng nói thật thì ấn tượng đầu tiên của tôi đối với anh ta không tốt lắm.”

“Tại sao?” Tăng Lam nhìn Tần Chính rồi hỏi.

Tần Chính cười có chút mất tự nhiên:

“Nói thế nào nhỉ, tôi cứ cảm thấy mục đích của anh ta không phải là hợp tác dự án này, anh ta hình như nhắm vào cô, ha ha, có thể do tôi nghĩ nhiều quá, tôi cảm thấy dường như anh ta thích cô.”

Tăng Lam rời ánh mắt đi, không nhìn Tần Chính nữa, lau sạch nhiệt kế trên tay rồi đem đi cất. Hồi hột nói:

“Đúng là anh nghĩ hơi nhiều, luận văn hôm trước tôi đưa anh đã xem hết chưa?”

Tần Chính cứng lưỡi:

“Tăng Lam tôi sai rồi, tôi nay tôi sẽ xem.”

Lúc này Tăng Lam mới lộ ra một nụ cười. Vừa đúng lúc Cao Hưng bước vào, thời gian gần đây cậu đến quá thường xuyên, đến mức không kiêng dè gì ngay cả cửa cũng lười gõ. Vừa vào liền thấy Tăng Lam đang cười, cậu cũng cười tươi đi tới:

“Lam Lam, tâm trạng không tệ nhỉ?”

Tăng Lam nhìn cậu:

“Sao gần đây cậu rảnh rồi thế?”

“Nhớ cậu chứ sao!” Cao Hưng nói rồi vẩy vẩy đuôi đi qua, hoàn toàn không để ý đến Tần Chính đang đứng ngây người bên cạnh.

Tăng Lam chỉ dùng một tay đẩy cậu ra, có chút ghét bỏ:

“Đáng ghét, cậu tránh xa tớ ra một chút, không sợ trên áo blouse của tớ có độc sao.”

“VẬY THÌ ĐỘC CHẾT TỚ ĐI, TỚ CAM TÂM TÌNH NGUYỆN.” Cao Hưng ngửa cổ lên, làm ra vẻ không sợ chết.

Thấy Tần Chính im lặng rời khỏi phòng thí nghiệm, Tăng Lam hỏi:

“Hôm nay có việc gì sao?”

“Trên đường Tùng Giang mới mở một tiệm cơm Việt Nam, tớ đặt chỗ rồi, đi thôi.” Cao Hưng nói.

“Gọi Quý Thù chưa?” Tăng Lam hỏi.

“Hôm qua Quý Thù đã bay sang Nhật rồi, thứ ba tuần sau mới trở về.” Cao Hưng tiếp lời rất lưu loát.

“VẬY ĐỢI ĐẾN THỨ BA TUẦN SAU RỒI ĂN, TỚ HÔM NAY KHÔNG CÓ KHẨU VỊ.” Tăng Lam cởi áo blouse trắng ra, đem tóc đuôi ngựa buộc phía sau xoa xuống.

Cao Hưng ra về đáng thương nắm lấy vạt áo cô:

“Lam Lam, đi với tớ đi, lúc trưa tớ bận đến nỗi không rảnh ăn cơm, bây giờ rất đói.”

Tăng Lam có chút bất lực, chỉ có thể buông tay chịu trôi. Thật ra món ăn Việt Nam cũng không ngon lắm, vừa ngọt vừa cay. Nhìn đĩa thức ăn xanh xanh đỏ đỏ kia, Tăng Lam chỉ ăn vài miếng đã buông đũa, dạ dày cô chịu không được đồ cay thế này.

Cao Hưng đang ăn, thấy cô dừng đũa, bèn hỏi:

“Ăn không nổi sao? Có phải cay quá không? Để tớ gọi món khác cho cậu ăn thử.”

“Không cần đâu, tớ vốn không đói. Cậu ăn tiếp đi.” Tăng Lam nói.

“Hôm nay Mạc Khiếu Bạch không làm phiền cậu chứ?” Đây là chủ đề gần đây mỗi lần gặp mặt là Cao Hưng nhất định phải hỏi.

“Không có, bây giờ anh ta rất thành thật.” Tăng Lam trả lời đến nỗi cảm thấy phiền.

Không ngờ lúc này điện thoại của Tăng Lam lại đổ chuông, cô nhìn tên người gọi đến, chân mày nhíu lại, mới nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến rồi.

“Alo, Mạc tiên sinh có chuyện gì à?” Cô nhận điện thoại.

Mắt Cao Hưng đột nhiên mở lớn. Đũa trên tay cũng dừng lại, tập trung tinh thần nghe điện thoại của Tăng Lam.

“Tôi hiện không ở phòng thí nghiệm, tôi đang cùng bạn ăn cơm.”

Nghe đến từ “bạn” ánh mắt Cao Hưng trầm xuống.

“Nếu vậy, thôi thì bây giờ tôi đến tìm anh. Không sao, tôi lái xe mười phút là đến rồi. Được, vậy lát nữa gặp.” Tăng Lam ngắt điện thoại.

“Cậu định đi tìm anh ta?” Thanh âm của Cao Hưng vì quá gấp gáp mà có chút thay đổi.

“Ừ, trong bản kế hoạch dự án của chúng tớ thì anh ta phụ trách mảng tài vụ, bây giờ có một số chi tiết thay đổi cần thảo luận với tớ. Ngày mai phải gặp công ty đối tác rồi, cho nên bây giờ thời gian hơi gấp. Ngại quá Cao Hưng, tớ phải đi trước đây.” Tăng Lam nói.

“Tại sao lúc sớm không nói cứ phải đợi đến trễ như vậy mới tìm cậu? Cậu lại không biết về nghiệp vụ tài chính.” Cao Hưng không vui rồi.

“Phần này cũng là lúc sáng tớ và anh ta trao đổi qua email mới nghĩ ra, cho nên phải sửa ngay.” Tăng Lam đã đứng lên.

“Cậu đến đâu tìm anh ta? Nhà anh ta sao? Anh ta sẽ không làm gì cậu chứ?” Cao Hưng cũng đứng lên.

“Không, tớ đến công ty anh ta, cậu đừng nghĩ nhiều quá. Chúng tớ sớm đã thống nhất với nhau rồi, cho nên bây giờ chỉ đơn thuần là quan hệ hợp tác.” Tăng Lam nhìn cậu, gấp gáp nên có chút mất kiên nhẫn.

“Tớ đưa cậu đi.” Cao Hưng đã thanh toán xong.

“Không cần đâu, dù sao tớ cũng lái xe đến. Công ty anh ta cũng rất gần, tự tớ có thể qua đó.” Tăng Lam rất cương quyết.

“Tớ không yên tâm, vẫn là tớ đi cùng cậu hay hơn.” Cao Hưng cũng rất kiên trì.

“Cao Hưng!” Tăng Lam không thể nhịn được nữa, sau đó giọng nói lại hòa hoãn lại không ít: “Cậu đừng nháo nữa, được không? Tớ rất tốt, tớ sẽ tự bảo vệ mình, cậu yên tâm đi.”

Tăng Lam ngồi vào xe, từ gương chiếu hậu vẫn có thể nhìn thấy Cao Hưng một mình đứng trước cửa nhà hàng như cũ, thân hình cô đơn. Trong lòng có chút không thoải mái, có lẽ cô quá sợ ý rồi, từ lúc nào Cao Hưng bắt đầu bảo vệ cô một cách quá đáng như thế? Cao Hưng trong ý thức tiềm ẩn mãi là đứa trẻ cần cô và Quý Thủ bảo vệ. Bây giờ mới chợt hiểu ra, vị trí của bọn họ trong lúc không hay biết đã đổi cho nhau từ sớm rồi.

Phòng làm việc của Mạc Khiếu Bạch không lớn lắm, vô cùng đơn giản, hoặc nói là hết sức mộc mạc. Trên giấy dán tường màu trắng ẩn hiện hoa văn màu tối, cả ghế sofa cũng là màu trắng được bày bố rất nghệ thuật. Không có một đồ vật dư thừa nào. Sau bàn làm việc của anh là một cửa sổ sát đất, ánh hoàng hôn còn sót lại xuyên qua rèm cửa sổ tạo thành những tia sáng màu đỏ, khiến cho bàn làm việc sạch sẽ kia ánh lên một vàng sáng ấm áp.

Anh nhìn cô có chút cẩn trọng đi vào, cười nói:

“Cô đến được thật quá tốt, nếu có thể nhanh chóng sửa chỗ này, báo cáo ngày mai nhất định sẽ thành công.”

Mắt anh tuy nhìn cô, nhưng ánh mắt lại không đặt trên mặt cô, khoảng cách này giữa hai người sinh ra một loại cảm giác xa cách tế nhị, vừa may xoa dịu tâm trạng khẩn trương lo lắng của Tăng Lam lúc mới đến. Điểm này cũng có cái tốt là có cảm giác an toàn.

Lần này anh lấy một chiếc ghế, để cô ngồi bên cạnh mình, hai người nhìn vào màn hình máy tính, thảo luận từng chút các chi tiết liên quan đến bộ phận tài vụ. Tăng Lam xem rất nghiêm túc, vừa thảo luận vừa lấy chiếc máy tính bảng của mình ra để đối chiếu với anh. Phát hiện máy tính bảng báo lượng pin yếu, cô thuận miệng hỏi:

“Anh có dây sạc không?”

Anh dường như không nghe thấy, tiếp tục nhìn màn hình mà đánh chữ. Tăng Lam ngẩng đầu, vừa đứng lúc nhìn thấy khuôn mặt nghiêng đang chăm chú của anh. Đường viền của gò má rất sâu, mũi rất thẳng, mí mắt rất rộng, hàng lông mi vừa đen lại vừa dài. Ánh nắng chiếu từ phía sau đầu anh chiếu tới, tia sáng cùng với hình ảnh kết hợp với nhau làm cho khuôn mặt nghiêng này càng thêm sinh động như một bức tranh, đột nhiên nhớ đến buổi sáng ngày hôm đó cô cũng nhìn khuôn mặt này như thế, sau đó rút ra một kết luận, thật ra ngoại hình anh ta cũng không tệ.

Lúc này anh mới cảm nhận được ánh mắt cô, quay mặt lại hỏi:

“Sao thế?” Ánh mắt như không biết gì.

Cô lại có chút chột dạ:

“Dây sạc, Ipad của tôi sắp hết pin rồi.”

Anh mở hộc tủ lấy ra một sợi dây màu trắng đưa cho cô:

“Ồ đây tôi có một sợi.”

“Cảm ơn.” Cô nhận lấy sợi dây, sau đó quay mặt đi.

“Có phải trong phòng tôi quá không, xin lỗi tôi quên bật đèn.” Anh đột nhiên nói.

Cô quay đầu lại:

“Không sao.” Giọng nói thật nhẹ.

Sau đó hai người nhìn nhau khoảng ba giây, không ai nói gì, chỉ nhìn nhau cười một cái, rồi lại tiếp tục công việc. Không còn bất kỳ câu tán gẫu nào nữa.

Lúc ba giờ sáng, anh đột nhiên nói:

“Nếu cô buồn ngủ, có thể đến sofa nghỉ một chút, đừng gắng sức.”

“Không sao, tôi không mệt, lúc ở Mỹ cũng thường thức đêm, đã quen rồi.” Tăng Lam trả lời.

Mạc Khiếu Bạch đứng dậy, ưỡn lưng một cái:

“Quả nhiên là nữ tiến sĩ sắt thép, ha ha, có muốn uống cà phê không?”

Cô mỉm cười:

“Được, cảm ơn.”

Anh rót cà phê cho cô, vươn tay mở rèm cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu, đã là nửa đêm, một mảng sắc đêm trên đường:

“Tôi đặc biệt thích nhìn cảnh sắc bên ngoài lúc đêm khuya thanh tĩnh như thế này.” Anh nói.

Cô đi đến nhìn xuống, hỏi:

“Nhìn cái gì?”

“Nhìn ánh sáng, nhìn xem, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy vài người. Nhìn về một góc của thành phố không ngủ này, sau đó vui mừng rằng mình vẫn còn đang làm việc.” Anh nói.

“Nói cứ như anh là một người cuồng công việc vậy, sao tôi không cảm thấy anh là người như thế nhỉ?” Tăng Lam nghiêng đầu nói.

“Ồ? Vậy cô cảm thấy tôi là người thế nào? Ha ha, tôi biết rồi, cô muốn nói đến đáng về ở quán bar đúng không?” Nói rồi anh nhướn mi lên.

Cô không lên tiếng, cười và uống một ngụm cà phê.

“Sống trong một thành phố lớn như vậy, đại đa số đều đã quen với việc có nhiều đáng về khác nhau, đeo những mặt nạ khác nhau, không ngừng thay đổi vai diễn trở thành một người nhiều mặt. Tăng Lam, chỉ có cô mới có một bộ mặt mà thôi.” Mạc Khiếu Bạch vừa nói vừa nhìn cô.

Khóe miệng cô khẽ nhếch lên:

“Tôi có thể xem đó là một lời khen không?”

Anh khoát tay một cái:

“Cô cảm thấy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lí Mạc Sầu (1)

Dịch giả: quachngan99

Hiệu đính: Phi Yến Nhược Lam

Rạng sáng, kế hoạch cuối cùng cũng hoàn toàn sửa xong. Mạc Khiếu Bạch đứng lên, vận động hai bả vai, mở cửa thông gió. Sáng sớm, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào phòng. Tăng Lam dụi mắt, cảm thấy cảnh này có chút quen thuộc.

Anh xoay người, nhìn cô, cười nói:

“Buổi sáng tốt lành, Tăng Lam.”

Tăng Lam cười khẽ, gật đầu nói:

“Buổi sáng tốt lành, Mạc Khiếu Bạch.”

“Cô đúng là lợi hại, nhịn suốt một đêm như vậy mà vẫn còn tỉnh thần.” Anh nhìn cô, ánh mắt ôn hòa không mang theo một tia tạp niệm.

“Anh chẳng phải nói nữ tiến sĩ làm bằng sắt sao, chính là tôi đó.” Tăng Lam vậy mà lại cùng anh vui đùa.

“Nữ tiến sĩ làm bằng sắt muốn đi ăn sáng không? Đi thôi, tôi mời cô.” Ngữ khí của anh rất tự nhiên, giống như đối với bạn lâu năm vậy.

Tăng Lam suy nghĩ một chút rồi lại lắc đầu nói:

“Quên đi, tôi nghĩ muốn về nhà nhanh chóng để tắm rửa, thay quần áo và lên phòng thí nghiệm. Buổi sáng còn có một vài thí nghiệm cần phải xử lý một chút.”

Anh cũng không miễn cưỡng:

“Vậy buổi chiều gặp lại, Tăng Lam.”

Mạc Khiếu Bạch đứng ở cửa sổ, lặng lẽ nhìn theo dáng người của cô đi ra khỏi cao ốc, thẳng đến chiếc xe kia rồi đi. Khóe miệng cong lên một cái sung sướng, đây là đêm thứ hai anh cùng với Tăng Lam ở cùng nhau. Ít nhất lúc này so với lần thứ nhất hài hòa hơn rất nhiều, anh vô cùng vừa lòng. Trong phòng giống như còn lưu lại hơi thở của Tăng Lam, cùng với hương vị nhẹ nhàng trên người của cô. Anh nhắm mắt lại, trước mắt lập tức hiện ra vẻ mặt của cô khi tra số liệu, khi gặp vấn đề lại không tự chủ mà nghịch vài sợi tóc, cả lúc khi cô uống cà phê khóe miệng cười nhạt. Mạc Khiếu Bạch giật mình phục hồi lại tinh thần, anh nói lỏng caravat, lắc đầu cười. Lời tiên đoán của Sở Thần quả nhiên đúng, anh lần này là trông cậy si rồi.

Báo cáo buổi chiều làm vô cùng thành công, Tăng Lam cùng Mạc Khiếu Bạch quần anh tụt tội (2), phối hợp ngay cả một giọt nước cũng không lọt, thiên ý vô phùng (3). Anh luôn có thể ở thời điểm cô giảng giải lý luận một cách sơ sài mà thêm vào một câu nói giúp cô tổng kết trọng điểm, mà cô cũng nhiều lần tại lúc anh cùng đối phương tranh cãi kịch liệt mà nói ngay một câu phản bác đánh trúng tim đen, giúp anh thiết lập một cái luận cứ.

Lúc bài báo cáo kết thúc, hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau cười:

“Vất vả rồi, Tăng Lam.” Anh nhẹ giọng nói.

“Anh cũng thế, Mạc Khiếu Bạch.” Cô thản nhiên trả lời.

“Tiểu Bạch, phương án này quả thực cậu làm không tồi.” Trình Mạnh Tiều đi tới, vỗ vai Mạc Khiếu Bạch.

“Mạnh Tiều, có lời này của cậu tôi an tâm.” Quả đấm của Mạc Khiếu Bạch đụng nhẹ vào Trình Mạnh Tiều.

“Trước kia cậu giúp Trình Trì làm cái phương án kia, tôi đã rất tán thưởng, nghe nói hiện tại hiệu quả và lợi ích phi thường tốt. Tôi chính là ghen tị đến hừ hông mất rồi.” Trình Mạnh Tiều nói.

“Cái kia đa phần đều là Nhị thiếu toàn lực ủng hộ.” Mạc Khiếu Bạch cười nói.

“Bản thiết kế tái tạo xương cốt, tôi không có dự định sẽ tặng cho người khác. Xem ra lần này cậu thật sự tìm được một đội không tồi, vị Tăng tiến sĩ kia rất tốt.” Trình Mạnh Tiều nhìn phía sau anh.

“Đó là dĩ nhiên, tôi đang tìm phụ nữ.” Mạc Khiếu Bạch cười đắc ý.

Ánh mắt Trình Mạnh Tiều lúc này vừa chuyển:

“Há? Thì ra là như vậy, cậu vừa mới vứt bỏ Lâm Huân không lâu lại liền theo đuổi Tăng tiến sĩ? Nhanh thật!”

“Thật ra cũng không nhanh như vậy, nữ tiến sĩ đó không dễ dàng theo đuổi, điểm này cậu so với tôi cũng có kinh nghiệm đi?” Mạc Khiếu Bạch nói thẳng ra.

Trình Mạnh Tiều thần sắc tối sầm lại:

“Tiểu tử cậu lại có thể dám giờ trò đùa với tôi, lá gan càng lúc càng lớn.”

“Tôi sai rồi, cơ mà nghe nói vợ cậu mới sinh? Chị nhà tình hình có khỏe không?” Mạc Khiếu Bạch hỏi.

Trình Mạnh Tiều thờ dài, nhú mày, lại vỗ vỗ vai Mạc Khiếu Bạch:

“Một lời khó nói hết. Tôi sẽ cho người đến cùng cậu nói về hợp đồng, cậu trước hết đưa nữ tiến sĩ của cậu về đi.”

Mạc Khiếu Bạch kiên trì muốn cùng nhau ăn bữa cơm chúc mừng, lần này Tăng Lam cũng không cự tuyệt. Khi cô ngồi ở vị trí ghế phụ, không lâu sau lại chìm vào giấc ngủ. Vì thế anh chạy xe trên đường rất cẩn thận, sợ đánh thức cô. Khi tới nhà hàng, anh dừng xe, cũng không có đánh thức cô, cứ như vậy ngồi ở một bên ngắm dung nhan tinh tế đoan trang khi ngủ của cô.

Anh cho rằng sắc mặt của con người khi ngủ sẽ không thể nói dối. Tăng Lam ngủ thật sự rất bình thản, hô hấp đều đều, má lúm đồng tiền sâu, chẳng qua là mi tâm nhú lại, phảng phất như đang cất giấu tâm sự bí ẩn nào đó. Làn da của cô rất trắng, không có chút tỳ vết nào, nhìn qua trông rất mềm. Anh không khỏi suy nghĩ muốn vươn tay chạm một chút, nhưng rồi cánh tay dừng lại ở không trung, làm cách nào cũng không hạ xuống được. Tầm mắt dừng trên miệng của cô, không có tô son để làm nổi bật hai cánh hoa nở. Cô chẳng qua là khéo miệng hơi động, nhưng lại làm cho tim anh rối loạn.

Dòng cảm xúc bất ổn rối loạn trong cơ thể, suy nghĩ của anh cũng càng ngày càng loạn, kiềm chế không được lại hóa thành một dòng sóng nhiệt khiến toàn thân anh nóng lên, nhưng anh vẫn đang cố giữ mình đem cái thứ xúc động kia đè ép xuống. Muốn Tăng Lam thật sự buông xuống để phòng đối với anh, anh phải kiên nhẫn, quyết không thể để bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển.

Bữa cơm tối diễn ra rất vui vẻ, hai người lần đầu tiên mặt đối mặt cùng nhau ăn cơm, cũng không có bao nhiêu lúng túng, không khí hòa hợp. Ăn cơm xong anh đưa Tăng Lam về nhà, còn bản thân thì đến Zero, đem sự tình vui vẻ này kể lại cho Sở Thần.

“Tớ rất là tò mò, cùng một nữ tiến sĩ ăn cơm thì có thể tán gẫu cái gì?” Sở Thần vuốt cằm hỏi.

“Cũng không tán gẫu gì, đều là chuyện công việc.” Anh uống một ngụm rượu, nói.

“Phù, đừng nói với tớ là cậu câu cô ấy lâu như vậy chính là để tán gẫu chuyện công việc?” Sở Thần nở nụ cười: “Người anh em tớ tài hèn học ít, cậu nói cho tớ biết một chút theo cậu tư tưởng cảnh giới của nữ tiến sĩ này là loại nào, có phải hay không đã muốn tiến hóa thành Tiểu Long Nữ?”

“Cô ấy rất bình thường, không phải như khác loài cậu nghĩ. Tiểu Long Nữ cái gì chứ?” Mạc Khiếu Bạch bắt đầu dỗi nói.

“Ồ, không phải, cô ấy khẳng định không phải là Tiểu Long Nữ, cô ấy mới bị vị hôn phu vứt bỏ, lúc này hẳn là Lý Mạc Sầu.” Sở Thần nháy mắt, say mê ngay chính sự hài hước bên trong của mình.

Lý Mạc Sầu. Mạc Khiếu Bạch cũng bị chọc cười, nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy Tăng Lam có cái gì đó không thích hợp. Bị vị hôn phu làm cho tổn thương như vậy, nhưng lại nhìn không ra bộ dáng đáng thương. Bình thường thì những người phụ nữ gặp tình huống này dù cho không khoa trương biến thành Lý Mạc Sầu, cũng khẳng định tinh thần sa sút một trận. Nhưng biểu hiện của cô thật sự rất bình thường, ngược lại biến thành không bình thường.

“Tiểu Bạch, cậu sao lại tự mình rước thêm phiền toái? Mặc kệ là Tiểu Long Nữ hay là Lý Mạc Sầu, người nào cũng không dễ chọc. Có thời gian và tinh lực như vậy, chơi đùa cùng mấy cô gái trẻ tuổi xinh đẹp lại còn tốt hơn. Cậu xem trong quán bar này, từ tuổi mới đến khâu vị nặng, từ Bạch Liên Hoa cho đến gái bán hoa, tùy cậu chọn lựa.” Sở Thần giơ tay lên.

Anh lười nhác ngẩng đầu:

“Phụ nữ quá rẻ để mua bằng tiền.”

“Ồ, cho nên cậu tính tìm một người không đáng để tiêu tiền? Ha ha, cậu cũng thật thông minh nha, cậu tìm người phụ nữ này chẳng những không tiêu tiền mà còn giúp cậu kiếm tiền. Nhưng tớ nghe nói, Trình Mạnh Tiều ban đầu cho cậu hai ngàn vạn. Cậu thật đúng là kẻ trộm gà, tận dụng mọi bản lĩnh càng ngày càng cố chấp, biết là tiền của anh ta không thể mua được sự nghiệp nghiên cứu cho bạn gái, lập tức như vậy mà làm ra một cái hạng mục thay thế bổ sung.” Sở Thần nói xong ghé sát vào tai anh hỏi: “Thế nào, cái chuỗi này có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Nếu không tớ cũng góp một ít?”

Mạc Khiếu Bạch đưa một ngón tay lên:

“Nếu như đứng trong dự tính thì con số này.”

“Đây chính là hạng mục thứ nhất, chờ phần này làm xong, giai đoạn thứ hai khẳng định là nhiều hơn.” Mạc Khiếu Bạch trong lòng đã có dự tính, nói.

“Ha ha, được nha, tiền từ cậu sẽ không phải hao tổn tâm cơ để tiếp cận nữ tiến sĩ chính là để làm cho cô ấy khẳng định một mục kiếm tiền cho cậu à? Lần trước vì thu mua nhà người ta mà cậu lại độc quyền cưới Lâm Huân, vừa đảo nợ một cái lại làm cho người ta thành người phụ nữ đã ly hôn, chẳng lẽ cái chuỗi này còn chơi đùa mà tính toán như vậy? Nhưng tớ xin khuyên cậu một câu, có thể sử dụng tiền mua được phụ nữ tuy là với giá rẻ nhưng lại có thể dễ dàng xua đuổi, nữ tiến sĩ này không phải là loại có tiền mà mua được, có thể đến lúc nào đó lại nghĩ muốn buông tay cũng khó khăn.”

Anh không muốn nói, chỉ là lười giải thích. Kỳ thật chính mình cũng không biết phải giải thích rõ ràng ra sao. Anh muốn Tăng Lam, muốn cô đến phát điên, càng lún sâu lại càng bóng nặng hơn. Nhưng anh cũng không có nghĩ sau này Tăng Lam muốn như thế nào. Có lẽ chính là không dám nghĩ tới. Bởi vì người phụ nữ này có nội tình rất quái lạ, anh mặc dù tin có chí thì nên nhưng lại thật sự không dám chắc là có thể bắt được cô chứ đừng nói đến việc vứt bỏ.

Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ sẽ cùng một người phụ nữ sống đến răng long đầu bạc.

* Chú thích:

(1) Lý Mạc Sầu: Lý Mạc Sầu là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết Thần Điêu Hiệp Lữ của Kim Dung. Nổi tiếng mỗi lần xuất hiện thường nhắc đến câu hát trong bài "Mô Ngư Nhi-Nhạn Khâu" của Nguyễn Hiếu Vãn: "Hồi thế gian tình là gì?" (Nguyên văn: Vãn thế gian tình thị hà vật?)

(2) Quân anh tụ hội: Đây là một thành ngữ ẩn dụ tài năng vượt trội hoặc những điều tốt đẹp đi đôi với nhau. Ở ngữ cảnh trên có lẽ chuyển sang tiếng Việt là trai tài gái sắc.

(3) Thiên ý vô phòng: Nguyên ý là chỉ quần áo do tiền trên trời khâu không có vết kim chỉ. Nay thường dùng để ví về sự vật vô cùng chu đáo, không có chút sơ hở nào.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Phép cộng trừ

Dịch giả: xiaofang.

Hiệu đính: Phi Yến Nhược Lam.

Quý Thù từ Nhật Bản trở về liền mang đến một tin tức chấn động, cô lại yêu rồi. Thật ra đối với Tăng Lam mà nói thì đây cũng không phải chuyện gì to tát, dù sao thì cũng không phải lần đầu Quý Thù nói với cô câu này. Hoặc nói là cứ cách vài tháng thì Quý Thù sẽ cao hứng bùng bùng nói với Tăng Lam một lần, cô lại yêu rồi. Nhiều năm qua, số bạn trai Quý Thù từng kết giao phải nói là muôn hình vạn trạng, thiên kì bách quái. Dù loại ngành nghề, đủ loại ngoại hình, tuyệt không trùng lặp. Nhưng lần này khiến cho Tăng Lam kinh ngạc đó là Quý Thù lại nói rằng sẽ sinh cho người đàn ông này một đứa con. Câu này Tăng Lam chỉ từng nghe Quý Thù nói hai lần, lần trước là cách đây năm năm.

Trong năm năm này, Tăng Lam đã nghe qua vô số “dan ngôn Quý Thù” chính là, cô tuyệt đối sẽ không vì đàn ông mà sinh con. Lí do là việc sinh con sẽ tạo thành tổn thương không thể chữa trị cho cơ thể phái nữ, hơn nữa sinh con đối với nhân sinh của phụ nữ mà nói chính là kết thúc của tuổi thanh xuân. Dựa vào đâu sau khi hoan ái chỉ có mình phụ nữ phải chịu đựng nỗi đau của việc sinh sản, còn đàn ông thì lại có được thỏa mãn và khoái cảm? Nói đến chuyện này, Cao Hưng cũng từng phản kháng nói tuy rằng phụ nữ sinh con nhưng đàn ông là người gánh vác trách nhiệm, đó cũng không phải là việc nhẹ nhàng gì. Quý Thù ghét nhất chính là ba từ “chịu trách nhiệm” được nói ra từ miệng đàn ông, nói như thể phụ nữ thiếu nợ họ vậy. Đàn ông dám gánh vác, rồi cuộc có bao nhiêu phần vì thể diện của bản thân, bao nhiêu phần vì người phụ nữ của họ, trong lòng bọn họ tự biết rõ.

Cuộc đời đàn ông khi còn sống là phép cộng, còn đời người phụ nữ là phép trừ. Quý Thù chính là muốn phá vỡ cách tính không bình đẳng này.

Thật ra đây cũng là điểm Tăng Lam nể phục và ngưỡng mộ Quý Thù nhất, dám nói dám làm, dám làm dám nhận. Tuy cô đối với cuộc tranh luận này bảo lưu ý kiến, trong chuyện kết hôn sinh con, thật ra quan điểm của cô vẫn rất truyền thống. Bởi vì đối với chuyện tình yêu nam nữ, cô coi trọng nhất chính là gia đình.

Thế nên bây giờ cô đặc biệt hiếu kỳ người đàn ông thế nào mà có thể thay đổi niềm tin kiên quyết không thể phá vỡ của Quý Thù.

“Anh ấy là con lai, cha là người Đức, mẹ là người Nhật, cho nên từ nhỏ anh ấy đã chuyển tới chuyển lui giữa Đức và Nhật Bản. Sau đó cha mẹ li hôn, anh theo mẹ sống tại Nhật Bản, sau khi mẹ tái giá thì anh đến Đức học tập. Anh ấy học vẽ tranh sơn dầu, sau khi tốt nghiệp đầu quân cho vài tạp chí mỹ thuật lớn của Châu Âu, còn ở Đức mở một buổi triển lãm tranh. Anh ấy vẫn đi du lịch vòng quanh thế giới, dùng ngôi về của mình ghi lại phong cảnh và con người của mỗi vùng đất khác nhau, anh ấy nói anh rất thích Trung Quốc. Lần này anh ấy đến Nhật Bản để tham dự tang lễ của mẹ, hôm đó bọn tớ gặp nhau ở quán bar, anh ấy nói trông tớ rất giống mẹ anh ấy.” Quý Thù nói đến đây, sự dịu dàng trong ánh mắt tràn cả ra ngoài.

“Chuyện này với chuyện cậu sinh con cho anh ta có quan hệ gì?” Tăng Lam hỏi.

“Không có quan hệ gì, chỉ là anh ấy nói muốn có một đứa con, tớ yêu anh ấy, cho nên muốn sinh cho anh ấy một đứa con.” Câu trả lời của Quý Thù thật quá đơn giản.

Tăng Lam cười, đây chính là Quý Thù, quyết định của cô mãi mãi thẳng thắn quyết đoán như vậy, dù là hoàn toàn lật đổ những lý luận logic trước đây.

“Tăng Lam, đây chính là tình yêu, cuối cùng tớ cũng tìm được cảm giác của tình yêu rồi. Cậu hiểu không?” Quý Thù đầy nhiệt tình hỏi.

Tăng Lam suy nghĩ một lúc, sau đó thành thật lắc đầu.

“Còn phải mời chuyên gia chỉ giáo.” Mặc dù đây không phải lần đầu tiên cô nghe Quý Thù nói đến chuyện này.

“Tình yêu thật ra đặc biệt ngu ngốc, nói đơn giản chính là cho đi. Cậu càng yêu một người, thì càng muốn đem tất cả những gì người ấy muốn cho họ, cho dù đó là thứ cậu không có, cậu cũng sẽ tìm cách làm cho có để tặng họ. Cho dù trái ngược với điều cậu tin tưởng, cậu cũng sẽ bất chấp bản thân mà cho

anh ta.” Quý Thủ nói: “Vì tớ yêu anh ấy, cho nên muốn sinh con cho anh ấy, cho dù đây là cách làm trước đây tớ xem thường nhất. Tăng Lam, tình yêu chính là không logic nào có thể lý giải được.”

Tăng Lam nghe từng câu từng chữ, nhưng lại không biết nên dùng biểu cảm thế nào để nói cho Quý Thủ biết, lần này những gì cô nói lại khác trước đây rồi. Cuối cùng Tăng Lam đem nó quy thành giải mã n+1 trong “quan điểm tình yêu của Quý Thủ”.

“Rồi cậu sẽ hiểu, khi cậu yêu một người, cậu sẽ hiểu ngay. Tăng Lam à, mau yêu đi.” Quý Thủ cười.

Cô bắt đầu cười theo, nói đi nói lại, bất luận là giải mã nào trong “quan điểm tình yêu của Quý Thủ” đi nữa, bài diễn thuyết của Quý Thủ luôn luôn kết thúc bằng câu này.

“Đúng rồi, tên Mạc Khiếu Bạch đó, gần đây không có động tác mới nào chứ? Dù thế nào tớ cũng không tin được là anh ta đã thật sự từ bỏ cậu?” Quý Thủ hỏi.

“Không có, bọn tớ qua lại rất tốt, dự án đó cũng ký kết thuận lợi rồi.” Tăng Lam biết thế nào cô cũng hỏi đến việc này.

“Anh ta không hẹn cậu nữa? Ít nhất thái độ của cậu đối với anh ta bây giờ ôn hòa rồi, không còn bài xích nữa sao?” Mắt Quý Thủ lóe sáng.

“Ừ, bọn tớ có cùng ăn qua một bữa cơm, chúc mừng dự án được ký kết. Nhưng hầu hết đều chỉ nói chuyện công việc và một vài câu giao tiếp rất bình thường.” Tăng Lam thành thật khai báo.

“Tên này đúng là thật biết điều, thành thực hơn nhiều so với mấy tên nhà giàu vừa bắt đầu đã mạnh mẽ chiếm đoạt. Nhưng cậu cũng không được thả lỏng cảnh giác, sói xám cũng cải trang thành bà ngoại để lừa bé Khăn Đỏ đó.” Quý Thủ nói.

“Anh ta thì mình không lo lắng, nhưng Cao Hưng gần đây lại có chút bất thường.” Tăng Lam nói ra lo lắng trong lòng.

“Có phải cậu ta liều mạng ngăn cản cậu và Mạc Khiếu Bạch gặp gỡ bình thường?” Quý Thủ vừa cười vừa hỏi.

“Cậu biết rồi sao?” Tăng Lam kinh ngạc hỏi.

“Tớ sớm đã phát hiện tiền tiêu từ này có gì đó không được bình thường. Tăng Lam, xem ra chúng ta quá sơ ý, đều không phát hiện tâm ý của Happy đối với cậu. Chỉ e rằng cậu ta bây giờ hận một nỗi không thể đem cậu nắm trong lòng bàn tay, ai cũng không được đụng đến.” Quý Thủ quả nhiên biết rõ tất cả như lòng bàn tay.

“Sao có thể như thế được?” Da đầu Tăng Lam căng lên.

“Cậu ta bắt đầu từ lúc nào tớ cũng không phát hiện ra, nhưng lần trước nhờ cậu ta giúp cậu lừa Mạc Khiếu Bạch biểu hiện của cậu ta đã quá rõ ràng. Tên nhóc này thật ra có rất nhiều tâm tư, chỉ là trước đây luôn sống dưới uy quyền của chúng ta nên không dám khinh suất, mấy năm nay tự mình mở công ty, trở thành một người thành công, lòng tự tin cũng tăng lên không ít. Tớ đoán không lâu nữa cậu ta sẽ chính thức bày tỏ với cậu.” Quý Thủ nói: “Tăng Lam, chuyện này tớ giúp không được, cậu nên tính toán trước xem nên xử lý thế nào. Về phần Cao Hưng, chỉ có thể nói số phận cậu ta đã định sẵn có kiếp nạn này rồi.”

Tăng Lam nhẹ nhàng gật đầu. Cô không thích dây dưa không rõ, tuy rằng đau nhiều hay đau ít cũng là đau nhưng mà nhanh chóng giải quyết vẫn là có hiệu quả hơn.

Quý Thủ cho Tăng Lam hai hộp điểm tâm Nhật Bản được bọc bằng giấy cotton rất đẹp, bên trên còn có hoa văn tinh xảo. Tăng Lam vừa nhìn liền cảm giác bà ngoại cô nhất định sẽ thích, cho nên sau khi tạm biệt Quý Thủ liền đi tới bưu điện gần đó, tính toán muốn đem điểm tâm này chuyển phát nhanh đến chỗ bà cô ở thành phố C. Trong sảnh lớn của bưu điện có rất đông người, cô chọn tờ đơn chuyển phát nhanh nhất, ngồi trước chiếc bàn công cộng điền địa chỉ.

“Tăng Lam?” Đằng sau có tiếng gọi cô.

Cô quay đầu, nhìn thấy một người phụ nữ lớn tuổi, thân hình không cao, có chút mập mạp, mái tóc hoa râm và đôi mắt đục ngầu cho thấy sức khỏe bà không tốt lắm. Người phụ nữ ấy nhìn cô, thần sắc có chút phức tạp. Đây là mẹ của Dương Mâu, người phụ nữ thiếu chút nữa đã trở thành mẹ chồng của Tăng Lam.

“Bác Dương, chào bác.” Cô cảm thấy ngữ khí trả lời của mình xem như khá tốt.

Kể từ khi Dương Mâu đảo hôn mất tích, đây là lần đầu tiên cô gặp lại người mẹ này. Trước khi Dương Mâu mất tích vài ngày, cô từng gọi vài cuộc điện thoại đến nhà anh ta, nhưng đều không nhận được câu trả lời có tính cơ sở nào. Thật ra cô từng hoài nghi, có lẽ người nhà anh đã biết gì đó, nhưng lại cố ý giấu cô, vì từ trong giọng nói của mẹ Dương, cô có thể nghe được chút áy náy. Người nhà họ Dương đều là người thật thà, không lừa được người khác. Nhưng sau cuộc điện thoại Dương Mâu gọi đến giữa bài với cô, cô không còn có một chút quan hệ nào với những người trong nhà này nữa.

Chuyện này thật ra rất rõ ràng, không chỉ có Dương Mâu, cả nhà họ đều thông đồng với nhau bỏ rơi đứa con dâu chưa qua cửa này. Quý Thủ từng rất tức giận nói, hay là để cô ấy gọi một cuộc điện thoại đem mười tám đời tổ tông nhà họ chửi một trận. Con trai làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, cha mẹ ngay cả một cuộc điện thoại xin lỗi cũng không có. Thật không biết xấu hổ.

“Tăng Lam, gần đây con khỏe không?” Lúc mẹ Dương hỏi câu này rõ ràng rất yếu ớt.

Tăng Lam thoải mái cười một tiếng:

“Con rất khỏe, à, con đến để gửi hai hộp điểm tâm cho bà ngoại con.” Cô vừa nói vừa chỉ những thứ trên bàn.

Mẹ Dương gật đầu, nhưng lại không nói bà đến bưu điện để làm gì.

Tăng Lam nhanh chóng điền xong tờ đơn, cầm đồ đạc lên:

“Bác gái bảo trọng, con đi trước đây.” Sau đó cô đứng lên.

“Tăng Lam, chuyện này, chút nữa con có thời gian không? Chúng ta nói chuyện một chút.” Mẹ Dương vô cùng gian nan giữ cô lại.

Cô thật không biết có gì để nói với người mẹ không có duyên trở thành người một nhà này, cô không muốn nghe những câu đại loại như xin lỗi hay tạ tội gì đó như Quý Thủ chỉ trích. Như thế chỉ khiến cô càng thêm khó chịu. Có một số chuyện vẫn là nên để nó qua đi trong im lặng, để thời gian xóa mờ tất cả vẫn tốt hơn.

Lúc này đây cô vẫn chưa có lòng tin để đối mặt với chuyện này, bởi vì thời gian vẫn chưa đủ lâu.

“Thật ra bác vẫn luôn muốn gọi điện thoại cho con, nhưng cầm điện thoại lên vẫn cứ bỏ xuống. Tăng Lam, con là một cô gái hiểu chuyện, bác biết nhất định con sẽ không sao.” Mẹ Dương nói.

Cô nghĩ không ra cô có thể có chuyện gì. Chỉ có thể bình tĩnh đáp:

“Con rất tốt.” Sau đó lại lễ phép bổ sung thêm một câu: “Cảm ơn bác gái đã quan tâm.”

“Đưa bé ngốc, khách khí với bác như vậy làm gì. Xảy ra chuyện này, mọi người cũng đều không vui vẻ. Nhưng người khó chịu nhất chắc chắn là con.” Mẹ Dương nói, trong mắt tràn đầy sự thương tiếc.

Tăng Lam sợ nhất chính là nghe những lời này. Cô nên trả lời thế nào? Vâng, đúng vậy, vẫn là bác hiểu con. Không, bác đừng nói vậy, thật ra con cũng không sao. Bác yên tâm, con rất nhanh sẽ tốt hơn thôi. Loại câu trả lời nghe như thánh mẫu từng câu hiện lên trong đầu đều khiến cô buồn nôn. Cô lại không phải trẻ em tịt nguyền, không cần những câu an ủi nửa đồng tình nửa khích lệ này.

Mẹ Dương thấy cô không lên tiếng, lại hỏi:

“Xảy ra chuyện như vậy, chắc đem đến cho người nhà con không ít rắc rối?”

Cô nên trả lời thế nào đây? Đúng ạ, cha mẹ cô vốn đã đặt xong vé máy bay về nước lại bị cô kiên quyết hủy mất, ngày lành tháng tốt bà cô đã chọn cũng như thế mà bỏ đi. Nghĩ nhất nửa ngày vẫn nói không được câu trả lời như vậy, khéo léo chuyển đề tài:

“Dương Mâu bây giờ tốt chứ ạ?”

Mẹ Dương khẽ rung mình, biểu cảm rõ ràng có chút hoảng hốt:

“Nó, ừ, rất tốt. Chút nữa nó sẽ đến đón bác.” Nói xong câu này ánh mắt bà có chút thay đổi, cứ như thể vừa mở miệng nói sai điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lòng dạ hẹp hòi

Dịch giả: quachngan99

Hiệu đính: Phi Yến Nhược Lam

Tăng Lam thật sự không nghĩ đến chuyện gặp lại Dương Mâu, mà thời điểm cô muốn né tránh thì lại không kịp nữa rồi. Vì thế cứ tro mắt nhìn người đàn ông đó đi xuống xe bus, phía sau có một người phụ nữ đi theo, thoát nhìn hai người nắm tay nhau rất ân ái mà đi vào đại sảnh bưu điện. Nhiều người như vậy, bọn họ lại xứng đôi lứa ở trong đám người.

Nhìn thấy Tăng Lam, Dương Mâu ngây người ba giây, sau đó lại cười xấu hổ nói:

“Tăng Lam, sao lại là em?”

Sao lại là em. Cô tình tế thường thức một lần những lời này, sau đó cười nói:

“Đúng vậy, sao lại là tôi?”

Người phụ nữ đứng phía sau anh vô cùng nhảy bén, thấy thế lập tức tháo kính râm xuống, dùng ánh mắt trắng trợn đánh giá Tăng Lam.

Như thế là không có giáo dục. Xem ra người phụ nữ này đối với Tăng Lam cũng là cực kì tò mò. Vì thế Tăng Lam đơn giản cũng mượn cơ hội này đem người phụ nữ kia nhìn rõ một chút. Cuối cùng thông qua việc quan sát và đánh giá của lần gặp trước cho ra một cái kết luận, nói cho khách sáo thì tướng mạo cô ta thuộc dạng bình thường tuy nhiên bộ dạng khi trang điểm cũng rất tinh tế.

“Tiểu Huệ, chúng ta đi về trước đi, để cho bọn họ nói chuyện.” Mẹ Dương đi qua, kéo người phụ nữ kia đi.

Người phụ nữ kia nhìn thoáng qua Dương Mâu, lại nhìn thoáng qua Tăng Lam. Giống như muốn cố xác định cái gì đó, sau đó lại quay sang mẹ Dương cười vui vẻ:

“Dạ, để con đỡ mẹ đi.”

Một màn cảm động ấm áp, vợ hiền con ngoan, vui vẻ hòa thuận. Đây chẳng phải là điều mà Dương Mâu tha thiết khát vọng sao. Cô nghĩ vẫn nên chúc mừng anh một câu.

Dương Mâu nhìn hai người kia rời đi, quay sang nói:

“Nơi này không thích hợp để nói chuyện, chúng ta đổi địa điểm khác đi.”

Vì thế bọn họ lại đến quán cà phê mà cô và Quý Thủ vừa nói chuyện phiếm cách đây không lâu. Sau hai tháng, Tăng Lam rút cuộc một lần nữa được nhìn rõ bộ dáng của Dương Mâu. Anh thật sự thay đổi rất nhiều. Trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu tím sẫm, anh trước kia chưa bao giờ mặc áo màu. Quần từ phong cách tây âu chỉnh tề chuyển thành bó sát mang chút phong cách kiêu. Cô bỗng nhiên có chút hoang mang, Dương Mâu như vậy, thật không biết nên nhận xét ra sao, là trở nên thời thượng hay là càng thêm tầm thường.

“Tôi quả thật không thay đổi, anh thật ra cũng thay đổi không ít.” Cô nói.

“Đúng vậy, rồi xa em sau này anh thật sự thay đổi không ít, ha ha.” Nói xong anh cũng nhìn lại cách ăn mặc của mình. Nụ cười có chút giả tạo, mang theo sự rụt rè.

Cho nên nội tâm của người đàn ông này vô cùng rõ ràng, anh biết bản thân anh ở trong mắt Tăng Lam là một thể diện như thế nào.

“Em không muốn hỏi anh vì sao lại rời bỏ em sao?” Anh hỏi.

“Ở trong điện thoại không phải anh đã giải thích cho tôi rồi ư, anh yêu người phụ nữ kia, không phải sao?” Cô nói.

Anh bắt đầu cười, sau đó lắc đầu nói:

“Tăng Lam, thế giới của em vì cái gì mà lại đơn thuần như vậy? Em có thể hay không quan tâm một chút đến cảm nhận của đám người phàm bọn anh?”

Cô chính là lặp lại lý do mà anh đã nói, anh dựa vào cái gì mà cười nhạo cô chứ?

“Tăng Lam, một người con trai có thể động lòng trước vô số phụ nữ, giống như em nói, kỳ thật tình yêu chỉ là một tia lửa nhỏ bé chớp mắt trong một cái mà thôi. Anh là tại một đêm ấy đã yêu thương Tiểu Huệ, nhưng đây cũng không phải là lý do chân chính mà anh rời bỏ em.” Dương Mâu nói xong, huơ huơ ngón tay, một chiếc nhẫn lóe sáng sắc sỡ đến mức lóa mắt.

“Bọn anh muốn kết hôn, cuối tuần này đó. Hôm nay anh cùng mẹ đến bưu điện chính là đi phát thiệp cưới.” Anh nói.

Lòng của cô bị chiếc nhẫn kia làm cho đau một chút, sau đó cô cảm nhận được có gì đó chạm rầy sụng ở ngực, đem cả người cô nuốt vào hết. Có nén cảm giác đau đớn, cố gắng liếc mắt ra ngoài cửa sổ. Mây nhạt gió khẽ, thời tiết thật tốt. Vì thế cô hít sâu, đem toàn bộ sức lực duy trì về mặt bình tĩnh:

“Thì ra là như vậy, chúc mừng hai người.”

Dương Mâu cười nói:

“Để anh nói cho em biết lý do vì sao anh không cưới em làm vợ. Tăng Lam, anh không nghĩ cả đời này sẽ mãi sống dưới cái bóng của em. Em rất ưu tú, ưu tú đến đáng sợ, tuy rằng em và các nữ tiến sĩ khác không giống nhau, em đẹp hơn so với các cô ấy, hơn nữa được giáo dục tốt, nhưng mà em mãi mãi đều lấy chính mình làm trung tâm, em tìm một người đàn ông để kết hôn kỳ thật cũng chỉ vì em muốn làm nền cho cuộc sống hoàn mỹ không tỳ vết của mình. Mới đầu anh cảm thấy em thật hoàn mỹ, cho nên anh tiến tới, em giống như là nữ thần cao muôn trượng. Nhưng chúng ta đã đi quá xa, mặc dù anh là hôn phu của em, thế mà anh cũng không có cách nào rút ngắn khoảng cách tình cảm này. Tăng Lam, anh là đàn ông, anh thừa nhận mình rất hẹp hòi, nhưng mà anh thật sự không thể chịu nổi tất cả mọi chuyện đều do em quyết định, anh không muốn làm nền cho em.”

Thì ra đó là những lời từ đáy lòng của Dương Mâu, cô thế nhưng chưa bao giờ biết được, từ khi nào anh đối với cô có nhiều oán niệm như vậy. Thì ra ở trong lòng anh, mặc dù kết hôn, anh vẫn là anh, bọn họ cũng vẫn chỉ là hai người khác nhau.

“Vi cái gì mà anh nói tôi không quan tâm đến cảm giác của cả hai?” Cô chau mày hỏi.

“Đúng, em chính là hoàn toàn không quan tâm đến cảm giác của anh. Anh biết em muốn nói là vì anh mà em về nước, bỏ qua cơ hội công tác ở nước ngoài, em vì anh mua nhà, không so đo với anh ai là người trả tiền đặt cọc. Nhưng mà em có biết không? Những thứ kia đều là sự tình nguyện của một phía. Kỳ thật khi anh tốt nghiệp anh nói muốn về nước phát triển, chính là đã có ý nói chia tay với em. Nhưng em lại bỏ qua công việc ở nước ngoài theo anh trở về, sau đó dùng một phần gấp đôi tiền lương của anh chi trả mấy chục vạn tiền trợ cấp xây dựng gia đình. Những thứ này của em chẳng qua là chứng minh cho anh thấy em có năng lực cùng học vấn dù ở đâu cũng có thể sử dụng được. Em đem toàn bộ tiền trợ cấp xây dựng gia đình lấy ra để mua nhà, nhưng việc chọn phòng ở tất cả là do một tay em quyết định, em có từng cho đó là tài sản chung của chúng ta rồi đem ra mà đối đãi không? Anh cầu hôn em, em đồng ý, nhưng lại khăng khăng lễ cưới đơn giản, không đi tuần trăng mật. Bởi vì em không thể bỏ phòng thí nghiệm của mình. Em có biết hay không bố mẹ anh sống nửa đời người cũng là để ngóng trông anh làm một lễ cưới nở mặt nở mày, làm cho bạn bè của mình có thêm vài phần kính trọng?” Dương Mâu càng nói càng kích động.

Tìm cô như bị ai đó chém một nhát, cô khẽ cắn môi dưới, nói:

“Tôi muốn làm lễ cưới đơn giản, không hưởng tuần trăng mật, không phải vì lo lắng cho gia đình anh sao, mẹ của anh thân thể không tốt, hàng năm tái khám cần rất nhiều tiền, tôi nghĩ cho ba mẹ anh thì có gì sai?”

“Đúng, em nói không sai, em vĩnh viễn không hề sai. Chỉ là em không biết những thứ mà em cho rằng cao cả hợp với lễ thường thật ra làm tổn thương người khác đến như thế nào. Hôn lễ của em chỉ cần ba mẹ và bà của em tham dự, còn cả hai người bạn kia, ngồi một cái bàn thôi cũng sợ không hài lòng. Ngay cả đơn vị công tác, em cũng không dám nói cho mọi người nghe, gả cho anh như vậy không phải là sỉ nhục sao?”

“Tôi chỉ là không thích có quan hệ với những đồng nghiệp chỉ xã giao cho có, dù gì kết hôn cũng là chuyện của hai người, vì cái gì mà phải liên lụy đến nhiều người như vậy?”

“Chính là vậy, ở trong mắt em chỉ có bản thân mình là quan trọng nhất, những người khác đều không liên quan.”

“Dương Mâu, tôi chưa bao giờ biết anh vì như vậy mà để ý đến điều này.”

“Cho nên anh nói anh căn bản là người phạm, khoảng cách với em mãi mãi không thể thu hẹp!” Anh cơ hồ như muốn gào thét: “Tăng Lam, nói trắng ra chính là anh lòng dạ hẹp hòi, anh không xứng với em. Em theo anh thì phải hạ thấp mình rồi.”

Cô thờ dài một hơi, trong lòng không rõ là đau đớn hay là hận thù:

“Rót cuộc hôm nay tôi mới hiểu được chúng ta quả thật không hợp. Chỉ là anh liền như vậy xác định thích hợp với người phụ nữ kia sao? Hai người nhận thức được bao lâu?”

“Tăng Lam, thu hồi cái suy luận kia của em đi. Thời gian căn bản không phải là mấu chốt để kiểm tra xem hai người có hợp nhau hay không, mà là gặp được một người, chỉ cần liếc mắt một cái liền biết bản thân có thể ở cùng một năm hay thậm chí là mười năm, cô ấy chính là người phụ nữ mà anh muốn, vợ của anh phải là như vậy.”

“Cho nên hai người trải qua tình một đêm rồi sau đó liền xác định cả đời này sẽ hạnh phúc?”

“Đúng, đêm đó anh lập tức xác định, anh không cần biết cô ấy là ai, làm nghề gì, trước kia có quá khứ như thế nào, chỉ là anh yêu cô ấy, muốn kết hôn với cô ấy, muốn cho cô ấy một cuộc sống mơ ước. Cho dù lúc anh không còn gì, anh cũng sẽ làm cô ấy hài lòng.”

Những lời này nghe thật quen tai. Cô nhớ Quý Thù mới vừa rồi cũng nói với cô như vậy:

“Anh xác định cô ấy là một người vợ tốt? Anh xác định rằng mình hiểu rõ cô ấy?”

“Đúng, cho dù anh chỉ mới biết cô ấy hai ngày, anh chắc chắn cô ấy sẽ là một người vợ tốt, nhưng em, Tăng Lam, anh bỏ ra ba năm thuyết phục chính mình, em không thích hợp để kết hôn, bởi vì em không có khả năng trở thành hiền thê lương mẫu.”

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Đáp án chưa biết

Dịch giả: xiaofang

Hiệu đính: Phi Yến Nhượng Lam

Câu nói hiện tại của Dương Mâu chính là đòn chí mạng dành cho Tăng Lam. Cô đột nhiên cảm thấy đây là ngày thảm hại nhất trong suốt hai mươi tám

năm cô đã sống. Cô nhìn người đàn ông đã từng dịu dàng kiên định trước mắt, không dám tin rằng thì ra anh cũng có một mặt dữ tợn như thế. Bắt đầu thay đổi từ khi nào? Anh ở trong lòng cô từ người con trai thật thà mặc áo sơ mi kẻ sọc thành một người đàn ông nịnh hót, miệng hùm gan sứa. Cô không dám tin rằng người đàn ông này đã từng nói yêu cô thật ngọt ngào.

“Tăng Lam, anh biết anh nói những lời này rất đả kích em, nhưng anh đã nghĩ rất lâu, vẫn luôn muốn nói với em nhưng không cách nào mở miệng, hôm nay đều đem những lời này nói ra, anh cũng không cần phải nhẫn nhịn nữa. Tăng Lam, em nói cho anh biết, có phải em trước nay chưa từng yêu anh? Em tìm anh làm bạn trai, chẳng qua em chỉ tùy tiện chọn trong vô số những người theo đuổi em, người trông thật thà và nghe lời nhất. Em cảm thấy em chỉ cần hi sinh một chút cho anh chính là on lớn bằng trời, anh nên cảm kích mà trung thành với em, vạn chết không từ. Thật ra em chỉ là một nữ vương ích kỷ, em chỉ yêu bản thân mình.”

Lúc này cô mới phát hiện thì ra Dương Mâu có tài ăn nói đến thế. Anh nói không sai, cô đúng là xem nhẹ anh. Ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào anh, cho đến khi anh như bắn súng liên thanh mà nói hết bài diễn văn dài ngoằn này.

Sau đó cô cười, nụ cười đó tuy nhạt nhưng rất sắc bén. Cô nhìn thẳng anh, hỏi:

“Nói xong rồi chứ?”

Anh bị nụ cười đó dọa, im lặng gật đầu. Đường như khí thế đã dùng hết, chỉ còn lại nỗi sợ mơ hồ.

Cô hít một hơi rồi nói:

“Vây tôi cũng nói vài câu. Vốn dĩ đối với sự phản bội của anh tôi định không nhắc nữa, hiếm thấy hôm nay anh nói ra những lời trong lòng như thế, tôi cũng không thể không đáp lại anh vài câu cảm nghĩ của tôi. Dương Mâu, tôi không rõ trong lòng anh tình yêu thật ra là thứ gì, nhưng từ những lời anh vừa nói, tôi nghe thấy có vài chỗ mâu thuẫn. Thứ nhất, anh nói đàn ông có thể động lòng với vô số phụ nữ, đó gọi là tình yêu sao? Vây sự động lòng của anh đối với tôi và người phụ nữ kia là giống nhau ư? Anh nói rằng sau khi gặp được cô ấy có thể không màng đến thân phận trong quá khứ của cô ấy, chỉ yêu cô ấy, cho cô ấy tất cả những gì cô ấy muốn. Vây anh đã từng nỗ lực muốn cho tôi cái gì? Từ những gì anh nói ra tôi có thể lý giải như sau, thật ra anh cũng không thật lòng yêu tôi, cho tới khi gặp được người phụ nữ kia đó mới là tình yêu thật sự?”

Anh muốn mở miệng, cô không để tâm tiếp tục nói:

“Anh nói tôi chưa từng yêu anh, tôi không cách nào phủ nhận, cũng không cách nào thừa nhận, vì tình yêu đối với tôi mà nói vẫn là một ẩn số. Giả sử anh nói đúng, vậy trong mối quan hệ của chúng ta, không ai trong chúng ta từng yêu đối phương. Anh nói rằng tôi không nghĩ cho anh, về nước làm việc, mua nhà, kết hôn với anh. Vây anh đã nghĩ gì cho tôi? Lúc tôi nói cùng anh về nước, tại sao anh không phản đối? Tôi nói muốn trả tiền đặt cọc căn nhà anh đã nói gì? Lúc tôi đồng ý gả cho anh, anh đang nghĩ gì? Chẳng lẽ tất cả đều là tôi ép anh sao? Anh đã bao giờ nói qua một tiếng không chưa?”

Anh bị ánh mắt sắc bén của cô đâm vào cho nên đành dời ánh mắt mình ra chỗ khác để tránh né.

“Huống hồ, bây giờ tôi rất hiếu kỳ, nếu như anh đã biết tôi không yêu anh, cũng không nhìn ra được anh yêu tôi nhiều bao nhiêu, vậy tại sao anh lại ở bên tôi suốt bốn năm, chịu đựng sự chầy chểnh của tôi? Anh làm bạn trai của tôi, nếu không phải vì tình cảm, vậy tôi chỉ có thể nghĩ đến lí do duy nhất chính là thể diện. Lúc ở nước ngoài, anh là người tầm thường nhất trong số những người theo đuổi tôi, nhưng tôi lại chấp nhận anh, vậy có phải anh ở bên cạnh tôi là vì lòng tự trọng nực cười của mình? Còn bây giờ bởi vì công việc của anh không bằng được tôi, anh mua không nổi nhà để tôi phải mua, khiến lòng tự trọng của anh bị tổn thương, cho nên anh quyết định từ bỏ tôi. Nếu anh không có ý kiến với những lời tôi vừa nói, có phải có thể rút ra một kết luận, thật ra thì anh cũng không hề yêu ai khác, anh và tôi cũng như nhau, đều chỉ yêu chính mình.”

Anh thở dài một tiếng, dường như có sự không cam tâm rất lớn, cười khổ nói:

“Tăng Lam, cuối cùng anh vẫn nói không lại em.”

“Nếu như cả hai chúng ta không có ai sai, có phải anh cũng nên trưởng thành một chút, thu lại đáng về người bị hại của anh? Dương Mâu, tôi thừa nhận là tôi đã nhìn nhầm anh, Quý Thủ nói không sai, đàn ông có vẻ ngoài thật thà không nhất định trong lòng cũng thật thà. Tôi nói tôi chỉ muốn tìm một người thật thà mà kết hôn, sống thật tốt, nhưng anh không phải người đó. Sự thật thà của anh được tạo ra từ sự thiếu tự tin, còn bây giờ lòng tự trọng của anh đã nuốt chửng mất sự thật thà đó. Tôi không biết chuyện này đối với cuộc sống anh sau này có ý nghĩa gì không, tôi chỉ muốn nói một câu, sự buông thả và kiên trì với bản thân vốn không hề mâu thuẫn với nhau, nhưng nó không thể trở thành cái cớ cho sự lầm đường lạc lối của anh.”

Tăng Lam dùng bóng lưng bình tĩnh và thản nhiên để từ biệt Dương Mâu. Bầu trời trong xanh vừa rồi không biết từ lúc nào đã bị mây đen che phủ. Tháng mười của thành phố A, ánh mặt trời vừa mất đi là lập tức bị một luồng khí lạnh vây lấy.

Cô đi một mạch đến bãi đỗ xe, lấy chìa khóa từ trong túi xách, mở cửa xe, ngồi lên. Hai tay giữ lấy vô lăng, hít một hơi thật sâu, sau đó một giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt. Cô nhanh chóng sụt sịt, đang định lấy tờ khăn giấy trong túi ra thì lại phát hiện màn hình điện thoại sáng đèn. Hiện thị người gọi đến là Mạc Khiếu Bạch.

Nếu có thể, cô hi vọng lúc này đây cả thế giới đều lãng quên cô. Để cô có thể một mình yên tĩnh một lúc, một chút thôi cũng được.

Nhưng cô vẫn tiếp điện thoại, Mạc Khiếu Bạch tìm cô, có lẽ là chuyện công việc.

“Alo?” Cô cố gắng đè thấp giọng của mình.

“Tăng Lam, cô đang ở đâu? Tôi vừa ghé qua phòng thí nghiệm của cô nhưng không thấy.”

“À, hôm nay thí nghiệm của tôi không nhiều, nên buổi chiều nghỉ ngơi chút.” Cô nói.

“Hiếm có thật, thứ bảy mà cô lại không ở phòng thí nghiệm? Thế nào, chẳng lẽ đi gặp người yêu?” Mạc Khiếu Bạch nói đùa.

Cô cười không nổi, vì lại thêm một giọt nước mắt nữa rơi xuống:

“Anh có việc gì sao?”

“Tôi vừa nhận được điện thoại, việc hợp tác bên phía tập đoàn Trình Thị đã bàn bạc xong. Nhưng trước khi ký hợp đồng có vài chi tiết nhỏ cần trao đổi một chút. Trình tổng muốn trao đổi không chính thức, nên tối nay muốn mời cô tham gia một buổi tiệc tối của công ty họ. Cô có đến được không?” Anh nói.

Cô nhin không được lại sụt sùi một tiếng, sau đó lập tức trả lời:

“Được, tôi đi.” Câu nói hoàn toàn chưa đại não phân tích, hoang mang mà vụng về.

Nhưng anh vẫn nghe ra được.

“Tầng Lam, giọng nói của cô không đúng lắm, xảy ra chuyện gì? Cô đang khóc?”

“Không có, tôi rất tốt. Buổi tiệc đó lúc mấy giờ, bây giờ tôi sẽ về nhà chuẩn bị.” Cô không để ý tới câu hỏi của anh.

“... Bây giờ rồi, để tôi đến nhà đón cô.” Anh dừng lại một lúc rồi nói.

“Được, vậy lát nữa gặp.” Cô nhanh chóng ngắt điện thoại.

Cô về đến nhà, tắm rửa xong, khi chuẩn bị thay quần áo thì nhớ đến bộ váy Quý Thủ chọn giúp cô. Sau đó cô quỳ trên sàn nhà, lấy chiếc hộp từ dưới gầm giường, mở nó ra. Đập vào mắt đầu tiên là bộ áo cưới kia.

Trong lòng lại kịch liệt cảm nhận cơn đau nhói. Sau đó nhanh chóng đẩy chiếc hộp lại, nhét nó lại xuống gầm giường. Cô điều chỉnh lại hô hấp của mình, một bên mở ra tủ quần áo, tiện tay lấy một chiếc áo sơ mi mặc vào. Cô cứ nghĩ mình đã rất kiên cường. Nhưng có một số việc không phải chỉ cần cãi nhau một trận, chiếm được thế thượng phong là có thể giải quyết. Cho nên dù cô đã không chút thương tình mà giáo huấn tên đàn ông kia một trận, cục tức trong lòng vẫn là chưa thể nuốt xuống được. Vẫn biến thành một vết thương ứ đọng tại đó.

Anh xuống xe nhìn đồng hồ, sáu giờ ba mươi, xem ra đã đến sớm quá rồi. Buổi tiệc đêm nay Mạc Khiếu Bạch đã cấu kết với Trình Mạnh Tiêu, cố ý dùng có “nói chuyện công việc một cách không chính thức” để Tầng Lam phải đến. Buổi tiệc này thật ra chính là tiệc đầy tháng con trai của Trình Mạnh Tiêu. Đang do dự không biết có nên hay không gọi điện kêu Tầng Lam xuống. Trục giác của anh mách bảo, Tầng Lam nhất định gặp chuyện gì đó. Nhưng anh lại không biết lúc này nên có biểu hiện gì cho phải, nên tỏ ra quan tâm một chút, hay là giả vờ như không phát hiện ra gì cả. Cứ cẩn thận từng li từng tí, lo được lo mất như thế này, thật không giống với tác phong của Mạc Khiếu Bạch anh. Nhưng anh khó khăn lắm mới gỡ xuống được sự phòng bị của cô đối với anh, anh không muốn công sức lúc trước thành công đã trắng.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn gọi cho Tầng Lam, tiếng tút tút kéo dài nửa phút, đầu dây bên kia mới có tiếng trả lời.

“Alo?” Tiếng cô còn thấp hơn khi nãy.

“Chuẩn bị thế nào rồi? Cô có quần áo thích hợp không?” Anh cố tìm chuyện để nói.

“Ừ, hay là, tôi không đi có được không? Xin lỗi.” Âm thanh bên kia điện thoại không có chút sức, một chút cũng không giống Tầng Lam thường ngày.

Như vậy anh càng chắc chắn rằng chuyện này nhất định không tầm thường. Trong nhất thời anh cũng không nghĩ nhiều:

“Tôi đã đến dưới nhà, bây giờ cô xuống ngay đi.” Anh buột miệng nói.

Một phút sau, anh nhìn thấy một Tầng Lam thần sắc âm trầm. Phía trên cô mặc một chiếc sơ mi trắng, là loại áo công sở, phía dưới cô chỉ mặc một chiếc quần jean. Dáng vẻ này thật sự dọa anh rồi. Tầng Lam tuy bình thường ăn mặc giản dị nhưng rất đàng hoàng. Còn người bây giờ, nhất định là bị ma ám rồi.

Tầng Lam nhìn ra được hàm ý trong ánh mắt anh, miễn cưỡng cười gượng một tiếng:

“Thật ngại quá tôi đang phân vân không biết nên mặc váy hay trang phục bình thường.” Cô không nói tiếp nữa, thật ra cô đang thay quần áo được nửa chừng thì hổng mắt, ngây ngốc nhìn người trong gương, càng nhìn càng không nhận ra đó là chính mình.

Anh lắc đầu cười, xem ra anh đến sớm là đúng rồi. Rồi anh mở cửa xe:

“Lên xe đi.”

Cô còn do dự:

“Trạng thái hôm nay của tôi không tốt, có thể nói với Trình tổng một tiếng đề hôm khác rồi bàn hay không?” Thật ra tâm trạng cô đã vô cùng tồi tệ rồi.

Anh đi qua nắm lấy tay cô, kiên quyết kéo cô ngồi vào ghế phụ bên tay lái:

“Thắt dây an toàn vào.” Anh vừa dứt lời, xe đã phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Dự án mới

Dịch giả: quachngan99

Hiệu đính: Phi Yến Nhược Lam

Anh lái xe đưa cô đến khu vực mới của bờ sông công viên, lúc xe dừng lại, Tăng Lam thấy mặt nước lấp lánh. Màu đỏ của nắng chiều hoàng hôn phủ kín cả chân trời, đọng lại mà đẹp đẽ. Nơi tiếp xúc với mặt nước là một màu vàng rực rỡ như ẩn như hiện, đèn đường bên bờ sông đã được thấp sáng, dưới bóng cây có vài người đi đường bước chậm bên bờ.

Tăng Lam xuống xe, có chút ngạc nhiên hỏi:

“Buổi tiệc của Trình tổng được tổ chức gần đây sao? Tại sao anh lại dừng xe ở đây?”

Mạc Khiếu Bạch cười khúc khích, nói:

“Không phải cô nói là không muốn đi sao? Lại nói tới trang phục của cô thành ra như vậy, tôi sao lại không biết xấu hổ mà dẫn cô tới đó dự tiệc? Đó là buổi tiệc đầy thán của con họ, tôi muốn đưa cô đi, nhưng không phải là để cho tất cả mọi người thấy cách phối hợp đồ quê mùa này của cô.”

Tăng Lam hạ ánh mắt xuống:

“Vậy anh đưa tôi đến đây làm gì?”

“Tôi thấy tâm tình của cô không tốt, cho nên đưa cô đến đây để giải sầu chứ sao. Dù sao vẫn tốt hơn so với việc để cô ở hang ổ tự mình móc meo không phải à?” Anh nhìn về phía cô, cười.

Cô ngẩng đầu, còn chưa nói gì đã bị anh cướp lời:

“Cô cũng đừng nói với tôi là không có chuyện gì, tôi cũng không phải kẻ dễ bị lừa gạt.”

Cô ngăn người, u ám nói:

“Anh nói đúng, tâm tình của tôi thật không tốt chút nào.”

Anh rất thức thời không hỏi nguyên nhân vì sao, mà là chỉ tòa nhà phía sau cô, nói:

“Cô có thấy tòa nhà kia không?”

Tăng Lam quay ra đằng sau:

“Ừ, làm sao vậy?”

“Đó là dự án đầu tiên khi tôi làm quản lý. Chính tại sân thượng của tòa nhà này, tôi đã từng nghĩ muốn nhảy xuống.” Anh nói.

Tăng Lam nhìn anh, hỏi:

“Anh từng nghĩ muốn nhảy lâu?”

“Đúng, khi đó tôi còn trẻ, suy nghĩ mãi không ra, cảm thấy ngày đó rất suy sụp. Cho nên không quan tâm đến sống chết.” Ngữ khí của anh vô cùng thoải mái.

“Sau đó thì sao?” Tăng Lam hỏi.

“Ngay thời điểm lúc tôi muốn nhảy xuống, tôi lại thấy được cảnh mặt trời lặn đẹp thế này. Cô có biết ở thành phố A này, cao ốc sớm đã đem cảnh mặt trời lặn đẹp thế đó che mất. Mà lúc đó chỗ này đang được khai phá, tòa nhà khi ấy tôi đứng chính là nơi cao nhất của địa phương mới khai phá. Khi xem cảnh mặt trời lặn tôi bỗng nhiên nghĩ thông suốt. Mặc kệ như thế nào, tôi cũng đã đứng tại đỉnh cao nhất rồi. Tôi còn cái gì không hài lòng ư? Sau đó tôi từ từ bước xuống, tóm lại là nếu nghĩ muốn tự tử, chỉ bằng đem những chuyện phiền lòng kia giải quyết cho hết rồi hãy chết.” Anh nói.

Tăng Lam nhìn gò má của Mạc Khiếu Bạch, anh tuấn mà cương nghị, khóe miệng hơi hơi cong lên.

Anh bỗng nhiên quay đầu lại, cô giật mình, sắc mặt tránh không khỏi có chút bối rối.

“Tăng Lam cuộc sống của cô có phải hay không chưa từng gặp trắc trở?” Anh hỏi.

Tăng Lam suy nghĩ một lúc, cười khổ nói:

“Nếu là về sự nghiệp và học tập, tôi quả thật thuận buồm xuôi gió. Nhưng mà, bị vị hôn phu mình ruồng bỏ thì có tính không?”

Anh nhìn cô chăm chú, lại hỏi:

“Cô cảm thấy thế nào?”

Ánh mắt của anh giống như mang theo ma lực, cô bị nhìn chằm chằm rất lâu, theo bản năng mở miệng nói:

“Thật ra, hôm nay tôi có gặp người đàn ông đã vứt bỏ tôi. Anh ta nói cuối tuần phải kết hôn, cùng với người phụ nữ tình một đêm kia.”

Về mặt anh cũng không mấy ngạc nhiên, bình thản hỏi:

“Cho nên cô cảm thấy khổ sở? Cô còn thương anh ta?”

Tăng Lam lắc đầu:

“Không, hôm nay anh ta lên án tôi rất nhiều. Anh ta nói tôi chưa bao giờ vì anh ta mà lo lắng, anh ta nói tôi chỉ biết yêu lấy bản thân mình, chưa từng yêu anh ta. Nhưng thật ra tôi cũng thấy anh ta giống như chưa từng yêu tôi vậy. Anh ta ban đầu cùng tôi ở chung một chỗ cũng chỉ để thỏa mãn lòng hư vinh mà thôi. Còn tôi là vì anh ta mới về nước, vì anh ta mà mua nhà ở, vậy mà lại làm nhục lòng tự trọng của anh ta. Cho nên ngay từ đầu lúc bắt đầu chúng tôi đã sai lầm”

“Không phải là cô đang cảm thấy đặc biệt oan ức chứ? Nhưng nếu cô không yêu anh ta thì vì cái gì mà ở cùng nhau?”

“Tôi không tin vào tình yêu, hay nói đúng hơn là không có hứng thú với tình yêu. Tôi chỉ là muốn tìm một người đàn ông kiên định cùng tôi xây dựng một tổ ấm gia đình.”

“Ồ? Nếu nói như vậy, tôi thật sự cảm thấy anh ta không muốn kết hôn với cô là đúng rồi. Cô ngay từ đầu đã không mong sẽ có tình cảm với anh ta, cô thật ra chỉ là muốn hoàn thiện cuộc sống của mình thôi.”

Tăng Lam có chút ngạc nhiên nhìn anh, thấy trên mặt anh mang theo ý cười:

“Tăng Lam, đối với cô rồi cuộc kết hôn có ý nghĩa gì?”

“Cùng nhau giúp đỡ, cùng nhau đi đến cuối con đường.” Cô nói.

“Nếu như vậy, cô vì cái gì mà nhất định phải tìm một người thành thật?” Anh lại hỏi.

“Tôi nghĩ chuyên tâm đầu tư công việc, không muốn phí sức lực trong mâu thuẫn hôn nhân.”

“Cho nên trong mắt cô thì người thành thật chính là kẻ tuân thủ quy tắc, cẩn thận chặt chẽ, không thể rước thêm phiền toái cho cô, là một cái hậu phương bảo mẫu vững chắc để cô chuyên tâm mà nghiên cứu khoa học? Cô cảm thấy như vậy là công bằng với một người đàn ông sao? Tăng Lam, cái cô cần thật ra không phải là một người chồng, mà là thứ để trang trí. Thật ra cái cô muốn chính là cuộc sống của mình mọi thứ đều đi theo từng bước, dựa vào dòng chảy của nó, không đúng sao? Lý tưởng hôn nhân của cô có phải là không bao gồm tình yêu?”

Cô ngạc nhiên, bởi vì lời nói của anh đều là những suy nghĩ từ trước đến nay của cô.

“Cho nên cô căn bản không cần thiết phải cảm thấy oan ức, Tăng Lam, người đàn ông nào kết hôn với cô mới chính là bị cô lừa dối. Tuy cô rất đẹp, bằng cấp cao, tiền không thiếu, nhưng mà nhu cầu cơ bản nhất của một người đàn ông cô lại không đáp ứng được. Lời này tuy khó nghe nhưng nếu phải cười cô chỉ bằng thỉnh thoảng bỏ ra ít tiền gọi gái bán hoa tới cho rồi.”

Lòng của cô bị lời nói đó mà làm cho đau lòng. Ánh mắt sắc bén, cô hỏi:

“Anh dựa vào gì mà nói tôi như vậy?”

Về mặt anh mang theo ý cười, không một chút thoái lui:

“Cô xem, cảm thấy oan ức? Cô có phải đang muốn nói cô có giáo dục, có học vấn, cô có sự nghiệp, cô không cần xài tiền của chồng. Cô có tôn nghiêm, có chí khí, cô nghĩ mình cao thượng gấp trăm lần so với những người phụ nữ suốt ngày chỉ biết trang điểm, thậm chí bán đứng cả khuôn mặt lẫn thân thể của họ? Nhưng tôi nói cho cô biết, thật ra người đàn ông cơ bản không cần những thứ đó. Đàn ông tìm phụ nữ, thật ra chỉ cần thỏa mãn hai điều kiện là đủ, một là thân thể, một là tình cảm.”

“Cho nên anh cảm thấy những người phụ nữ đem thân mình ra bán cũng sẽ vì anh mà trao ra tình cảm chân thật?” Cô hỏi.

“Điều đó không cần thiết, nhưng nếu thật sự cần, nhất định sẽ bỏ sung. Cô nói người đàn ông kia cùng người phụ nữ tình một đêm bỏ trốn, cái này chỉ có thể nói anh ta trúng thưởng rồi. Tôi chúc mừng anh ta.” Anh cười cười, còn nói: “Bởi vì ở cùng một chỗ với người phụ nữ kia vừa được thỏa mãn tâm hồn lại vừa thỏa mãn cả thể xác, có thể nói so với việc ở một nơi cùng cô trải qua cuộc sống buồn tẻ tốt hơn gấp vạn lần.”

“Vì cái gì mà cùng tôi kết hôn mà gọi là buồn tẻ! Nếu tôi quyết định kết hôn liền đã hạ quyết tâm làm một người vợ tốt.” Cô lớn tiếng nói.

“Chỉ sợ người vợ tốt trong suy nghĩ của cô cùng với người vợ tốt trong lòng người đàn ông kia cách nhau quá xa.”

“Chẳng lẽ tôi thua kém so với người phụ nữ đó?”

“Cũng không hẳn là như vậy. Ít ra người phụ nữ kia thích hợp làm một người vợ tốt hơn cô mà thôi. Đi điểm hoàn lương cũng là một câu chuyện xúc động đấy chứ.” Giọng nói của anh không nhanh cũng không chậm.

“Bọn họ chỉ biết nhau không đến hai tháng, không có tình cảm bền vững, anh cảm thấy cuộc hôn nhân này sẽ hạnh phúc?” Cô có chút kích động rồi.

“Tình cảm bền vững đều rất mỏng manh, sẽ không chịu nổi một đả kích, đều có thể bị tình một đêm đánh bại.” Khi anh nói lời này, cả ánh mắt của anh và cô đều song song nhìn nhau.

“Tôi không biết tình một đêm lại có uy lực lớn đến như vậy.” Ánh mắt cô xa xăm, nhìn thấy đêm tối đang nuốt sống tia nắng chiều yểu ớt, cô cũng cảm thấy phòng tuyến của mình cũng theo đó mà sụp đổ.

“Ha ha, có phải là vì cô với tôi làm thí nghiệm thất bại không?” Ý cười của anh có chút tà mị.

Cô không hề nhìn anh, quay mặt đi. Nhìn dòng sông mãnh liệt của mặt sông, trong đầu một mớ hỗn loạn.

“Tôi thừa nhận bản thân không am hiểu tình yêu, nhưng tôi cho rằng hôn nhân và tình yêu là hai chuyện khác nhau. Hôn nhân giống như là tình thân, đồng tâm hiệp lực mới chính là chân lý.”

“Tăng Lam, nếu cô không phục, chi bằng cô cũng thử hôn nhân chớp nhoáng, tự mình làm lại thí nghiệm của chính mình đi.”

“Anh nói cái gì?” Cô khó tin nhìn về phía anh.

“Tôi nói, chi bằng cô gả cho tôi đi, sau đó cố gắng làm một người hiền thê lương mẫu trong tưởng tượng của cô, sau đó tự mình chứng minh trên thực tế cô rốt cuộc có thể chống đỡ được mấy ngày.” Trong mắt anh hiện lên tia gian xảo.

“Anh điên rồi sao?” Cô nghi ngờ là mình vừa nghe lầm.

“Dù sao tôi cũng đã từng là chuột trắng nhỏ của cô rồi, tôi không ngại thử lại một lần nữa. Cô xem, tôi là người duy nhất phù hợp với thí nghiệm của cô không phải sao? Cùng cô trải qua tình một đêm, sau đó kết hôn chớp nhoáng, như vậy sẽ giống người chồng chưa cưới của cô... Sẽ phát triển giống nhau như đũa? Không phải cô muốn biết hôn nhân chớp nhoáng rốt cuộc có thể hạnh phúc hay không ư? Chúng ta thử một chút rồi sẽ biết thôi.” Về mặt anh thật phần thoải mái, mang theo vài phần trêu chọc.

Tăng Lam dùng ánh mắt ở anh, cố gắng từ trong đáy mắt sâu không thấy đáy của anh có thể nhìn ra ý đồ chân chính. Một lúc lâu, sắc mặt cô vẫn yên lặng nhưng lạnh lùng quay mặt đi:

“Đùa không vui chút nào, Mạc Khiếu Bạch.”

Anh lại “phụt” một tiếng, cười ha ha:

“Không biết nha, tôi thấy rất buồn cười đó chứ.” Nói xong lại vỗ vai Tăng Lam: “Thế nào, lấy độc trị độc có hiệu quả chứ? Cô nên có tinh thần hơn đi.”

Cô dường như bùng tỉnh:

“Anh là cố ý nói như vậy để đả kích tôi?”

“Nếu không nói như vậy thì làm sao mới kích phát ý chí chiến đấu của cô chứ? Tăng Lam, tôi biết cô không phải là người dễ tức giận. Cô xem mình đi, hiện tại chẳng phải là đang hậm hực sao?” Anh nhẹ nhàng hỏi, ngữ khí vô cùng đặc ý.

“Nhưng mà tôi thấy anh nói cũng có lý.” Cô giãn ra chân mày.

“Làm sao? Chẳng lẽ cô cảm thấy dự án mới này của tôi khả thi? Ha ha, tính toán muốn cùng tôi chơi cái thí nghiệm hôn nhân chớp nhoáng?” Mắt anh chuyển đi.

Cô cùng anh bốn mắt giao nhau, sau đó nhanh chóng dời đi tầm mắt.

“Kỳ thực, nếu anh thật sự muốn thử một lần, tôi cũng sẽ vui vẻ chiều ý.”

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Không vui

Dịch giả: xiaofang

Hiệu đính: Phi Yến Nhược Lam

Thời điểm Mạc Khiếu Bạch mở cửa xe, sắc trời đã tối đen:

“Đi thôi, lên xe.”

Tinh thần cô vẫn còn đang lơ lửng, cứng nhắc ngồi lên xe, hỏi:

“Đi đâu?”

“Ăn cơm, nhìn bộ dạng cô chắc chắn là buổi chiều vẫn chưa ăn gì?” Anh nói.

Cô im lặng không lên tiếng.

“Đừng nói với tôi mấy câu như cô không có khẩu vị, tôi không muốn thấy cô biến thành Lâm Đại Ngọc đâu [1].” Anh nói, nháy mắt cười một cái.

Cô vẫn không có phản ứng. Anh nhìn cô như vậy, trong lòng nhẹ nhõm không ít. Tối thiểu thì cô vẫn còn nghe anh, ít ra cô không trở mặt với anh. Thật ra thì mới vừa rồi anh liều chết đi một bước cò hiêm, thậm chí anh còn chưa suy nghĩ kỹ, những lời khi nãy cứ thế mà tuôn ra như tràng pháo. Đợi đến khi anh nói xong, cô đã buông giáp đầu hàng rồi. Chỉ là vẫn kiêu ngạo như thế, anh có thể thấy được nỗi đau trong lòng cô từ biểu hiện quật cường ấy.

Sau đó không biết tại sao, đột nhiên lại thốt ra đề nghị kia. Trong lòng anh nghĩ đây là một cơ hội, tuy rằng cơ hội càng lớn thì rủi ro càng cao. Nhưng cuối cùng cô vẫn chưa tiếp nhận. Anh cũng chỉ có thể xem đó là một trò đùa.

Anh đưa cô đến một nhà hàng Tây, do là khách quen ở nơi đó, không đặt chỗ trước vẫn không cần phải đợi. Chỉ là Tăng Lam nhìn thấy bầu không khí xung quanh, cảm thấy có chút không được tự nhiên. Anh biết, đó là vì cô đang mặc bộ đồ mà khi nãy anh nói là sự kết hợp giữa thôn quê và thành thị.

“Tăng Lam, thật ra đêm nay cô rất đẹp, có biết tại sao không?” Anh cười nói.

Tăng Lam lại không hỏi lại một câu “Tại sao” như anh mong đợi. Mà cô nhìn anh một cái rồi nói:

“Anh muốn nói mấy câu nói nhằm chán như người phụ nữ đang đau lòng là đẹp nhất, hay nói người phụ nữ đang thất vọng là đẹp nhất đó hả?”

Anh bị câu trả lời ngoài dự liệu của cô chọc cười, sau đó lắc lắc đầu nói:

“Tôi muốn nói là phong cách thôn quê kết hợp thành thị này rất hợp với cô.”

Tăng Lam bắt đầu dĩ liếc anh một cái, vừa giận vừa cười, đặt dao nĩa đang cầm trên tay xuống bàn. Anh cười càng vui vẻ, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy biểu hiện đáng yêu như thế của cô.

“Tăng Lam này, thật ra nếu cô giữ tính con gái nhiều một chút, nũng nịu nhiều một chút, có lẽ, sẽ có người muốn cưới cô.” Anh gấp một miếng bít tết bỏ vào đĩa cho cô.

Ánh mắt cô vụt qua tia hoảng hốt, sau đó cười nhạt:

“Nhưng đáng tiếc là tôi không có thói quen đó.”

“Thói quen có thể dưỡng thành mà.” Anh nhìn cô đầy thâm ý nói: “Tăng Lam, nếu cô không thử bước một bước đầu tiên, vĩnh viễn cô cũng không thể nào thay đổi được.”

Cô lại lần nữa ngẩn người, cũng không trả lời lại.

“Giống như các cô làm thí nghiệm vậy, luôn luôn phải tìm ra cái mới, khi cần thiết cũng phải thay đổi kế hoạch đã đặt ra, có cái gì vĩnh viễn không thay đổi đâu?”

“Đương nhiên là có, ví dụ như chân lí.”

“Nhưng không phải chân lí cũng cần linh hoạt mà sử dụng sao?”

“Cho dù là linh hoạt sử dụng, chân lí vẫn là chân lí. Định luật bảo toàn vật chất, định luật bảo toàn năng lượng, Entropy [2] luôn luôn chỉ có tăng chứ không có giảm.”

“Vật chất có thể bảo toàn, năng lượng cũng có thể bảo toàn, tình cảm không phải cũng cần phải bảo toàn như thế sao? Cô cho đi càng nhiều, thì khi thu về sẽ được càng nhiều. Cô không chịu cho đi, làm sao có thể trông mong người khác hồi đáp lại mình?”

Anh rót một ly rượu đỏ cho cô, chất lỏng màu đỏ sẫm dưới ánh đèn lấp lánh phát ra một thứ ánh sáng mê người.

“Cuộc sống cũng như vậy, chỉ khi cô dùng tâm mà đối đãi với cuộc sống, cuộc sống của cô mới được như cô mong muốn. Chuyện này khác với đầu tư kinh doanh, đừng mong rằng có thể dùng một số vốn ít ỏi thì có thể thu về được lợi ích to lớn. Tăng Lam, cuộc sống của cô thật sự vui vẻ sao?” Anh hỏi.

Lại là câu hỏi này, đáp án lần này của cô không còn rõ ràng nữa. Cô im lặng nhìn rượu đỏ trong ly, trong đầu hiện ra từng đoạn từng đoạn giống như phim ảnh vậy. “Tăng Lam cậu có vui không?”... “Tăng Lam mau mau yêu đi.”... “Tăng Lam, có phải em chưa từng yêu anh hay không?”... “Tăng Lam, anh không muốn cả đời sống dưới cái bóng của em”... “Tăng Lam, cái em cần cần bản không phải một người chồng, mà là một vật trang trí”... “Đàn ông tìm phụ nữ, thật ra chỉ cần thỏa mãn hai điều kiện là đủ, một là thân thể, một là tình cảm”... “Bởi vì ở cùng một chỗ với người phụ nữ kia vừa được thỏa mãn tâm hồn lại vừa thỏa mãn cả thể xác, có thể nói so với việc ở một nơi cùng cô trải qua cuộc sống buồn tẻ tốt hơn gấp vạn lần”... “Cuộc sống cũng như vậy, chỉ khi cô dùng tâm mà đối đãi với cuộc sống, cuộc sống của cô mới được như cô mong muốn.”...

Cô nhú mồm, đầu như muốn nổ tung. Dùng chút sức lực còn sót lại, mở miệng nói:

“Được rồi, tôi đồng ý.”

Anh vẫn chưa kịp phản ứng:

“Cái gì, cô đồng ý việc gì?”

“Đề nghị mới của anh.” Cô day day huyết thái dương, hít một hơi thật sâu: “Chúng ta kết hôn đi, lập tức kết hôn.”

Anh có chút không dám tin:

“Cô chắc chắn? Cô muốn cùng tôi kết hôn?”

Ánh mắt cô nghiêm túc và kiên định:

“Phải, tôi chắc chắn, tôi muốn cùng anh kết hôn. Đây không phải anh đề nghị tôi sao?”

Anh vẫn là không thể tin được nhìn cô:

“Sao đột nhiên cô lại nghĩ thông suốt rồi?”

“Tôi muốn thử thay đổi một chút. Tôi muốn chứng minh sự kiên trì của mình là không sai.” Cô nghiêm túc nói.

“Hai câu này, hình như có chút mâu thuẫn?” Anh cẩn thận hỏi.

“Tóm lại chính là muốn làm một thí nghiệm. Thí nghiệm hôn nhân chớp nhoáng.” Cô nói.

Anh ngậy người một lúc, sau đó khoe miệng câu lên thành một đường cong:

“Được, vậy tôi cùng cô sát cánh.”

Họ cùng ăn hết bữa cơm, anh đưa cô về đến dưới nhà. Trạng thái tinh thần cô vẫn như cũ không ổn định. Đột nhiên anh có chút lo lắng rằng cô đã hối hận, dù sao thì việc phát sinh chuyện kích động như vậy trên người Tăng Lam cũng có tỷ lệ rất nhỏ. Anh cảm thấy vận khí của mình gần đây đều rất tốt, không lí nào lại tiếp tục chiếm tiện nghi nữa.

“Thế nào, đã hối hận chưa?” Anh cố tỏ vẻ nhẹ nhõm hỏi.

Cô vô cùng nghiêm túc lắc đầu:

“Không có, tôi rất tỉnh táo, tôi biết bản thân mình muốn làm gì.”

Anh mừng thầm trong lòng, nhưng không biểu hiện ra mặt, thờ ơ nói:

“Ngày mai là chủ nhật, phòng đăng ký không làm việc, cho nên cô vẫn còn thời gian một ngày để đổi ý. Đợi giờ này ngày mai tôi sẽ lại đến tìm cô, chờ câu trả lời cuối cùng của cô.”

Bất luận thế nào anh cũng không muốn bỏ qua cơ hội này, nhưng anh vẫn phải bày ra một tư thái nhượng bộ.

“Được, vậy ngày mai gặp.” Cô bình tĩnh trả lời anh.

Một đêm này Tăng Lam ngủ không được, gần như mở to mắt đến tận khi trời sáng. Cô cố gắng tập trung tinh thần suy nghĩ, thế nhưng suy nghĩ trong đầu một mực hỗn loạn. Cô tìm không ra lí do, tại sao lại đột ngột đưa ra quyết định như thế. Nhưng cô lại không có ý nghĩ hối hận.

Cô rất ít khi dựa vào trực giác mà ra quyết định. Xưa nay cô vẫn luôn là người theo lí luận.

Trời vừa mờ mờ sáng, cô đã rời khỏi giường, kéo rèm cửa, dùng ánh mắt xa xăm một hồi nhìn xuống dưới lầu. Sáng sớm chủ nhật, ánh nắng chói chang, không khí trong lành. Cô nhìn thấy những người tập thể dục buổi sáng đang tản bộ dọc theo thảm cỏ bên con đường mòn, có người già mang theo thú cưng đi tản bộ, cũng có một số người trẻ tuổi chơi đùa thâu đêm, toàn thân mệt mỏi đang đi vào chung cư. Mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình. Mỗi một người, mỗi một ngày đều là điều mới mẻ.

Cô đã rất lâu chưa làm cho mình một bữa ăn sáng mà chỉ toàn dùng thực phẩm đóng hộp trong tủ lạnh. Từ lúc về nước, đây là bữa ăn thứ hai bất chợt hay là thứ ba ngẫu nhiên cô tự nấu cho mình, cô cũng không nhớ rõ nữa. Lúc trước khi cô còn ở nước ngoài, đều là tự mình nấu ăn. Còn bây giờ lại đã thành thói quen lấy thứ gì đó trong tủ lạnh ăn một chút rồi ra ngoài. Cô từng nghĩ qua, sau khi kết hôn cô sẽ trở về tự mình làm cơm. Như vậy cô có thể cùng chồng mình ngồi trong nhà vừa ăn vừa đọc báo. Vì vậy khi sửa sang căn nhà, cô cố ý mua một cái bàn ăn thật lớn hình chữ nhật.

Ăn xong, cô bắt đầu dọn dẹp nhà bếp. Mới đầu chỉ là rửa chén, sau đó bắt đầu lau máy hút khói, chùi rửa bếp gas, sau lại mở tủ bếp, đem tất cả ly chén trong đó lau sạch sẽ. Sau đó cô bắt đầu dọn dẹp cả căn nhà. Dùng máy hút bụi quét qua sàn một lượt, lại lấy cây lau nhà lau một lần nữa. Bồn rửa tay, bồn cầu trong nhà vệ sinh đều rửa qua một lần. Lần tổng vệ sinh trước đã cách đây vài tháng, lúc đó nơi này là ngôi nhà mới của cô, chuẩn bị nghênh đón chú rể đến. Vị trí căn nhà này thật ra cách ký túc xá công ty Dương Mâu không xa, nhưng anh lại kiên trì đợi sau khi kết hôn mới dọn đến. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ từ lúc đó anh đã không muốn rồi.

Cuối cùng vẫn là cô ngây thơ.

Cô đem toàn bộ ga trải giường, vỏ chăn gối đều thay mới. Từng bó hoa lớn, nhìn qua tươi mới và đầy sức sống. Cô thanh lí thức ăn trong tủ lạnh, bỏ đi một đồng lớn thức ăn quá hạn. Còn nửa hũ dưa muối mẹ Dương Mâu đích thân ủ. Sắp chuyển mùa rồi, cô thu dọn những bộ quần áo ít dùng đến, lấy ra vài chiếc áo khoác dày. Đây đều là những cái cô mua khi còn ở Mỹ.

Lúc trời sắp tối, cô ngồi trong phòng khách sạch sẽ không một hạt bụi, yên lặng quan sát căn nhà của mình. Căn phòng cô từng chú tâm bày trí như thế, không biết từ lúc nào mà ngay cả tâm tư tình tế muốn thương thức nó cũng không còn.

Cô xác định mình cần thay đổi. Thì ra cô vốn không hề vui vẻ.

*Chú thích:

[1] Lâm Đại Ngọc: Một trong ba nhân vật chính của bộ tiểu thuyết kinh điển Hồng Lâu Mộng.

[2] Trong nhiệt động lực học, entropy nhiệt động lực(hay gọi đơn giản là entropy) ký hiệu là S, là một đơn vị đo nhiệt năng phát tán, hấp thụ khi một hệ vật lý chuyển trạng thái tại một nhiệt độ tuyệt đối xác định $T(dS=dQ/T)$. Trong cơ học thống kê, entropy được định nghĩa như là một đơn vị đo lường khả năng mà một hệ có thể rơi vào trạng thái độ trong một tình trạng, nó thường được gọi là "sự lộn xộn" hay "tính bừa" thể hiện trong một hệ. Nguồn: Wikipedia.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Sáu tháng

Dịch giả: quachngan99

Hiệu đính: Phi Yến Nhượng Lam

Lần đầu tiên Mạc Khiếu Bạch đặt chân vào nhà Tăng Lam, cảm giác chính là căn nhà này đơn giản giống hệt chủ nhân của nó. Trừ những vật dụng trong nhà, những mặt bài trí khác cũng không nhiều lắm, nhưng mọi thứ lại cực kỳ sạch sẽ, mỗi góc khuất đều không nhiễm một hạt bụi. Ánh mắt anh dừng lại trên tấm khăn trải giường đang bay trong gió ở ban công, dường như hiểu được điều gì đó.

“Thế nào, hôm nay ở nhà tổng vệ sinh?” Anh hỏi.

Tăng Lam không phủ nhận, cũng không lên tiếng.

“Ha ha, chẳng lẽ là vì chào đón tôi đến đây sống sao?” Anh cười nói.

“Có lẽ là vậy.” Cô trả lời.

Anh lại ngạc nhiên, không khỏi nhìn về phía cô:

“Hả? Cô nói thật à?”

Tăng Lam chỉ về tờ giấy trên bàn phía trước ghế sofa:

“Tôi định đưa ra một thỏa thuận, anh xem đi. Nếu không có ý kiến gì thì hãy ký tên, sau đó chúng ta ngày mai đi đăng kí.”

Anh cầm lên tờ giấy kia, “Thỏa thuận thí nghiệm hôn nhân chớp nhoáng” những chữ rõ ràng này đập vào mắt. “Thứ nhất, thời gian của cuộc thí nghiệm hôn nhân chớp nhoáng này là ba tháng, ba tháng sau cuộc thí nghiệm chấm dứt, cả hai bên kết thúc mối quan hệ hôn nhân.” Anh xem xong điều thứ nhất liền cảm thấy lạnh lùng, người phụ nữ này coi cuộc thí nghiệm là một trò đùa. Anh cũng biết mình sẽ không dễ dàng thành công như vậy.

“Ba tháng có phải là quá ngắn không?” Anh do dự hỏi.

“Ừm, ngắn sao?” Cô còn rất chân thành mà tự hỏi bản thân mình.

“Đương nhiên là ngắn, ba tháng căn bản còn không đủ thời gian để hai người tìm hiểu nhau. Ngay cả người bình thường muốn tạo một thói quen mới trong cuộc sống thì cần ít nhất là sáu tháng.” Anh nói.

Tăng Lam suy nghĩ rồi gật đầu, cầm cây bút, xóa chữ “ba” ở trên giấy:

“Vậy sáu tháng.”

“Một năm thế nào?” Thật ra anh muốn nói ba năm.

“Một năm lâu lắm, tôi không nghĩ vì cái thí nghiệm này mà quấy nhiễu cuộc sống của hai chúng ta quá lâu. Sáu tháng đi.” Cô nói.

Anh cảm thấy da đầu tê rần, đành phải nói:

“Được, vậy sáu tháng.” Trong lòng hơi ghen một tí.

“Điều thứ hai, trong lúc thí nghiệm song phương bình đẳng được hưởng những quan hệ quy định của pháp luật hôn nhân về quyền lợi và nghĩa vụ.” Anh đọc xong cái này, nở một nụ cười, sau đó hỏi:

“Như thế nào là quan hệ quy định của pháp luật hôn nhân về quyền lợi và nghĩa vụ?”

Cô cẩn thận giải thích:

“Chính là những chuyện vợ chồng bình thường nên làm.”

Anh cười, nghiêng đầu hỏi:

“Ý của cô là giai đoạn hôn nhân này tuy rằng là thí nghiệm, nhưng vẫn muốn mọi chuyện là thật, đúng không?” Ánh mắt anh chứa nhiều ý nghĩ sâu xa.

“Ừ.” Cô gật đầu.

Ý cười của anh ngày càng sâu:

“Nói đúng hơn là ngày mai tôi chính thức là chồng của cô, còn cô chính là vợ của tôi, tôi sẽ làm trách nhiệm của một người chồng, cô cũng sẽ tuân theo nghĩa vụ của một người vợ?”

Cô dường như hiểu được ý tứ của anh, nhưng vẫn dùng ánh mắt nghiêm túc gật đầu nói:

“Chỉ có như vậy, tôi mới có thể chứng minh mình có thể làm một người vợ tốt.”

“Được! Tôi cũng sẽ phối hợp với cô, làm một người chồng tốt.” Anh cười tủm tỉm, nói.

“Điều thứ ba, tài sản của song phương không tham gia vào cuộc thí nghiệm này, cả nền kinh tế.” Anh cũng đã đoán trước sẽ có cái này nhưng vẫn chỉ cười, nói:

“Thế nào, cô sợ tôi nuốt tài sản riêng của cô sao?”

Cô bình tĩnh trả lời:

“Đương nhiên không phải, tôi chỉ là muốn giảm bớt nhân tố quấy nhiễu trong cuộc thí nghiệm.”

Người phụ nữ này đôi khi thật sự làm cho anh dở khóc dở cười.

“Điều thứ tư, cuộc hôn nhân chớp nhoáng là do đôi bên tự nguyện tham gia, song phương có nghĩa vụ là đem cuộc hôn nhân chớp nhoáng này giữ bí mật.” Anh đọc xong rồi lại đọc thêm lần nữa, hỏi: “Cô nói giữ bí mật tức là, không nói cho người khác biết hai ta đang làm một cuộc thí nghiệm hôn nhân chớp nhoáng hay là không nói cho người khác biết chúng ta kết hôn?”

“Anh cảm thấy cái nào có tính khả thi hơn?” Cô hỏi ngược lại. Thật ra điểm này cô cũng có chút do dự.

“Nếu không nói cho người ngoài biết chúng ta kết hôn, vậy thì cuộc hôn nhân này sẽ có kết quả gì chứ? Kết hôn không phải là dùng pháp luật để bảo vệ quan hệ của hai người sao? Người ngoài cũng không biết thì còn bảo vệ được cái gì?” Anh nói. Thật ra thì anh rất nóng lòng muốn cho tất cả mọi người trên thế giới đều biết.

“Dù sao chúng ta kết hôn cũng chỉ sáu tháng thôi mà, tôi không nghĩ vì chuyện ly hôn mà tạo thành những ảnh hưởng không cần thiết sau này. Cho nên tôi tính chỉ nói cho vài người bạn thường hay liên lạc hoặc bạn bè thân thiết. Tôi lo về quan hệ hợp tác của chúng ta, chuyện này tốt nhất đừng nói cho đơn vị đồng nghiệp biết, anh thấy thế nào?”

Mạc Khiếu Bạch đành phải gật đầu:

“Được, tôi cũng chỉ nói cho bạn của tôi biết. Nhưng để đảm bảo tính chân thực trong cuộc hôn nhân của chúng ta, tốt nhất không cần nói cho họ biết hai ta kết hôn chỉ là làm thí nghiệm đi?”

“Nhưng tôi không muốn nói dối bạn thân của mình, bởi vì chúng ta sáu tháng sau sẽ ly hôn mà.” Cô còn nói thêm một lần thời hạn sáu tháng.

“Tăng Lam, tôi có thể thêm một điều vào bản hợp đồng này không?” Anh bỗng nhiên nói.

“Anh muốn thêm cái gì?” Cô hỏi.

Trong khoảng thời gian chúng ta kết hôn cô không nên đem kỳ hạn sáu tháng ra giắt nơi khóe miệng. Cô có cảm thấy suốt ngày nghĩ tới việc sáu tháng sau sẽ ly hôn thì kết hôn còn có ý nghĩa gì? Là cô nói muốn làm một cặp vợ chồng thật sự, vậy thì xin cô hãy nhập tâm một chút đi, bằng không thí nghiệm này cũng sẽ thất bại giống như chuyện tình một đêm cho xem.” Anh nói rất nhanh.

Mắt Tăng Lam khẽ động, sau đó dường như mang theo tia áy náy, nói:

“Được, tôi đồng ý điểm này.”

“Về phần bạn bè của cô nếu cô không giấu đi chuyện này cũng có thể, nhưng điều kiện tiên quyết là bọn họ không thể lấy chuyện ly hôn của sáu tháng sau mà can thiệp vào cuộc sống hôn nhân của chúng ta.” Anh bổ sung.

“Ừ, tôi hiểu ý của anh rồi.” Cô một bên viết trên giấy, một bên đáp.

Thế là cả hai cứ như vậy mà ký tên vào bản thí nghiệm hôn nhân chớp nhoáng. Mạc Khiếu Bạch sau khi ký tên xong thì dường như nhớ đến điều gì đó, hỏi:

“Cô tính kêu tôi dọn đến nhà này ở thật hả?”

Tăng Lam dùng bút, hỏi:

“Anh cảm thấy nơi này không tốt?”

“Thật ra không phải là không tốt, nhưng ở đây cô không cảm thấy uất ức hay sao? Tôi không muốn cuộc sống hôn nhân của chúng ta bị bóng dáng bạn trai cũ của cô làm loạn.”

“Không phải nhà anh cũng có bóng dáng của vợ cũ à?” Cô hỏi.

Anh bật cười, người phụ nữ này còn nhớ rõ cuộc hôn nhân trước kia của mình.

“Cô yên tâm, chuyện đó tuyệt đối không có. Nhà của tôi hiện tại chưa từng có người phụ nữ nào tiến vào.”

Tăng Lam do dự:

“Được, nếu anh đã nghĩ không dọn đến đây, vậy ngày mai chúng ta đi thăm quan nhà của anh một chút, sau đó sẽ bàn bạc lại về vấn đề này.”

Anh vừa lòng, cười nói:

“Tôi đảm bảo cô sẽ thích nhà của tôi.”

Chiều thứ hai, Mạc Khiếu Bạch đến phòng thí nghiệm đón Tăng Lam, cả hai đều mang theo hộ khẩu cùng nhau đến Cục Dân Chính. Tâm tình của Tăng Lam rất ổn định, nhìn không ra dấu hiệu của sự dối ý, điều này càng làm cho anh xác định hết thấy đều vô cùng chân thực. Chẳng qua là lúc chụp ảnh, dường như cô có chút xấu hổ, biểu cảm hết sức mất tự nhiên. Ngay cả chụp liên tiếp hai tấm vẫn thấy khó coi, mắt thấy nhiếp ảnh gia sắp nổi điên lên rồi, Mạc Khiếu Bạch giả vờ tức giận nói nhỏ vào tai cô:

“Cô có còn muốn kết hôn nữa không? Gả cho tôi miễn cưỡng như vậy thì cuộc hôn nhân này không cần cũng được.”

Tăng Lam thấy có lỗi nhìn anh:

“Thật ngại quá, tôi chỉ là có chút hối hận, nhưng hôm nay hẳn là nên vui mừng mới phải.”

Anh nhìn thoáng qua chiếc áo sơ mi trắng của cô, nhin không được cười, nói:

“Cô không phải cứ căng thẳng là mặc áo sơ mi trắng đó chứ? Không sao, tôi không chê cái phong cách nửa thành thị nửa thôn quê của cô đâu.”

Vừa dứt lời, Tăng Lam rút cục cũng không nhịn được nở một nụ cười. Vì thế chiếc máy ảnh ở phía đối diện “Tách” một tiếng, cuối cùng cũng giữ được một tấm tươi cười của hai người.

Lúc đi ra Cục Dân Chính, anh nắm lấy tay cô, trong mắt chứa đầy ý cười:

“Bà xã, bây giờ anh lập tức đưa em về nhà thu dọn hành lý.”

Cô lại trừng mắt, nói:

“Tôi còn chưa thấy nhà của anh, chúng ta còn chưa quyết định là sẽ ở nhà của ai mà?”

Anh cười gian xảo, ngón trỏ nhẹ nhàng lướt qua hai bên má cô:

“Ngoan, nghe lời, cho anh trải nghiệm cảm giác làm chồng đi chứ.”

Hai má cô ửng đỏ, dù cô muốn tranh cãi đi nữa nhưng vẫn phải im lặng đi theo anh lên xe. Một lúc sau bọn họ đến nhà cô, cô thông thạo lấy ra hai cái túi du lịch, đem theo một số quần áo thường mặc cũng như vật dùng nhét vào.

“Oa, thân thù của em cũng quá thuần thực đấy chứ?” Anh cười nói.

“Ở nước ngoài thường xuyên chuyển nhà, cho nên có thói quen dùng hai cái rương đóng gói toàn bộ cuộc sống.” Cô nói.

Anh trong lòng bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, cho nên liền đứng lên rồi đột ngột ôm cô từ phía sau. Tăng Lam ngạc nhiên, nhưng cũng không đẩy anh ra, chỉ là có chút căng thẳng nói:

“Mạc Khiếu Bạch, anh sao vậy?”

“Bà xã, sau này em không cần phải phiêu bạt nữa, ông xã là anh đây sẽ đưa em về nhà.” Môi anh khẽ hôn lấy vành tai cô. Vì vậy khuôn mặt cô càng thêm đỏ ửng.

Anh lại rất vui vẻ, lần đầu tiên Tăng Lam vì anh mà đỏ mặt tim đập, anh làm sao có thể không vui chứ. Cho nên càng ôm chặt hơn, đôi môi cũng theo đó mà tùy ý hôn.

Cuối cùng Tăng Lam cũng đẩy anh ra:

“Tất cả đồ đều đã đóng gói kĩ rồi, chúng ta đi thôi.”

Lúc cô khóa cửa, anh đột nhiên hỏi:

“Ngôi nhà này em vẫn còn khoản vay?”

Cô gật đầu:

“Ừ, nhưng mỗi tháng cũng chỉ có tám ngàn, cho nên cũng không là gánh nặng.”

“Bỏ không thì thật tiếc quá, chi bằng cho thuê đi?” Thói quen của một người quản lý, nhìn thấy tài sản không dùng trong đầu tự dưng lại nảy ra ý này.

“Cũng không cần thiết, dù sao bỏ trống cũng không lâu.” Thật ra cô muốn nói dù sao cũng chỉ không ở trong sáu tháng.

Anh giống như rất nhạy cảm, lập tức dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô, tựa như giáo viên tiểu học nhìn chăm chăm học sinh xấu dạy mãi không chịu sửa.

Cô đành giải thích:

“Thật xin lỗi.” Ánh mắt chuyển đi hướng khác, không dám nhìn anh.

Anh hài lòng, cười nói:

“Về sau nếu còn tái phạm chuyện này, anh sẽ phạt em đó.”

Cô có chút khó hiểu:

“Phạt như thế nào? Trên hợp đồng chúng ta không...”

Còn chưa nói hết lời, miệng của cô đã bị chặn. Anh dùng một phương thức bá đạo áp cô vào cửa, mạnh mẽ hôn cô, cứ mãi lặp lại, kéo dài không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bóng đường thẳng

Dịch giả: xiaofang

Hiệu đính: Phi Yến Nhược Lam

Anh đã nhìn lâu như vậy, nằm gai nếm mật cũng đã nếm đủ rồi. Hiện tại cuối cùng anh cũng được như ý nguyện, nếu không phải Tăng Lam dùng sức vỗ mạnh vào lưng anh, anh còn muốn tiếp tục hôn nữa. Nhìn cô vừa kinh ngạc vừa ngượng ngùng thờ ơ, anh đặc ý cười nói:

“Đây chính là bài học cho em, sau này còn phạm quy nữa thì xem anh ăn em thế nào.”

Dù sao thì Tăng Lam cũng đã nằm trong tay anh, giống như một con vịt đã nấu chín, ngoại trừ bị anh ăn ra thì vẫn là bị anh ăn.

Tăng Lam nhìn đáng vẻ dương dương tự đắc của anh, chân mày chau lại, nhưng cũng không nói gì. Cô cảm thấy dường như anh đã biến thành người khác, có gì đó không giống trước. Nhưng suy nghĩ lại thì có thể đây mới là đáng vẻ vốn có của anh.

Cho đến ngày hôm sau, một câu nói của Quý Thù đã đánh thức cô:

“Tự sa vào lưới, dẽ vào miệng cọp, Tăng Lam, giờ tớ mới phát hiện cậu ngốc đến vậy!”

“Ý cậu là tớ đã mắc bẫy của anh ta?” Tăng Lam nghi ngờ.

“Còn chưa rõ ràng sao? Tên đó đúng là cao tay mà, tớ thật sự phục sát đất rồi! Cái gì là lấy lui làm tiến, thí chột cứu xe, xem như tớ đã thấy rõ, người đàn ông này giả làm cừu non mai phục bên cạnh cậu lâu như thế, vừa nắm được cơ hội thì lập tức trở quẻ thành sói. Tăng Lam cậu thăm rồi, lần này thật sự thăm rồi. Cậu sẽ bị anh ta nuốt tới khúc xương cũng không thừa cho xem!” Quý Thù làm bộ mặt vô cùng hung dữ.

“Có khoa trương đến thế không? Chúng tớ đã ký hiệp nghị rồi, sáu tháng sau chắc chắn sẽ ly hôn mà.” Tăng Lam cảm thấy Quý Thù đã nghĩ quá nhiều rồi.

“Bạn yêu à, tớ không hề lo lắng chuyện sáu tháng sau anh ta sẽ ly hôn với cậu chút nào. Hoặc nên nói là đây chính là chuyện mà anh ta mong muốn. Loại đàn ông như anh ta sao có thể yêu đương lâu dài, có người đàn bà nào không phải chơi chán thì vứt bỏ chứ? Cho nên cậu cho anh ta sáu tháng vui vẻ, sáu tháng sau tự giác rời khỏi, không ồn ào không náo loạn, không đòi tiền. Tăng Lam, cậu đừng có quá thật lòng nha!” Quý Thù càng nói càng kích động, trên mặt đầy vẻ đau lòng.

“Vậy cậu lo lắng cái gì?” Tăng Lam hỏi tới cùng.

“Thì lo lắng cậu đó. Giấy hôn thú đối với loại người đó mà nói, chính là một bản hợp đồng bán tuổi xuân dài kỳ hợp pháp. Anh ta vì cậu mà phí nhiều tâm tư như thế, cậu lại tự thất cái nợ xem mình là lẽ vật mà dâng tới tận cửa. Cậu nói xem con sói đối như anh ta sẽ thế nào?” Quý Thù nói, đột nhiên mắt sáng lên: “Tối hôm qua hai người ngủ thế nào? Cậu đã dọn đến nhà anh ta?”

“Ừ, nhưng bọn tớ mạnh ai nấy ngủ. Anh ta nói muốn để tớ quen với hoàn cảnh mới.” Cô nói.

“Tên này, vật tể đã tới tay rồi thì không gấp gáp nữa. Thế nào, nhà anh ta bao lớn?”

“Nhà anh ta rất tốt, nằm trên đường Tân Giang, cảnh đêm rất đẹp.” Tăng Lam đáp.

Mạc Khiếu Bạch nói không sai, cô quả nhiên vừa thấy đã thích căn nhà của anh. Căn hộ thiết kế theo kiểu nhà trọ, trên dưới có hai tầng, không gian rất tốt. Cửa sổ sát đất ở tầng dưới vừa hay đối diện với con sông, cho dù là ban ngày hay ban đêm, phong cảnh đều vô cùng tráng lệ. Hai phòng ngủ, hai lầu trên dưới mỗi tầng một phòng. Mạc Khiếu Bạch ngủ trong phòng chủ nhà ở lầu trên, Tăng Lam ngủ trong phòng khách ở lầu dưới. Cả đêm hôm qua bình yên vô sự.

“Quả nhiên là người có tiền, còn trẻ thế mà lại có căn nhà trên đường Tân Giang.” Quý Thù cảm khái nói, sau đó cười cười vỗ vai Tăng Lam “Bây giờ thì tớ có chút hoài nghi tên này thật sự động lòng với cậu rồi, có thể anh ta yêu cậu rồi không chừng.”

Ánh mắt Tăng Lam hơi sững lại, tùy tiện nói:

“Chuyện này với thí nghiệm của tớ không liên quan.”

“Cho nên cậu và anh ta nhanh chóng kết hôn cũng chỉ là muốn chứng minh cậu có thể làm một người vợ tốt? Vậy có phải cậu đã chọn sai người rồi không? Cho dù cậu có thể làm được một người vợ tốt, tên đó có thể ngoan ngoan làm một người chồng tốt không? Trò chơi gia đình này của cậu, cần thận chơi đến gây họa.” Quý Thù gỡ cái trán của mình.

Tăng Lam lắc đầu:

“Không phải chỉ vì muốn chứng minh tớ là một người vợ tốt. Tớ muốn thay đổi, cho dù là loại thay đổi *out of control* [1] cũng được.”

“Cậu đúng là cần phải thay đổi, Tăng Lam, đây có lẽ là quyết định điên cuồng nhất trong đời của cậu, nhưng bây giờ tớ chọn ủng hộ cậu. Ừm, tuy rằng vẫn có chút lo lắng, nhưng cuối cùng cũng xem như cậu chịu bước về phía trước một bước rồi. Tớ rất vui mừng.” Quý Thù có chút cảm giác như đem con gái gả đi.

“Cảm ơn cậu Quý Thù, tớ sẽ cố gắng đi tốt con đường sau này.” Dù rằng cô không biết chút gì về con đường phía trước.

“Vậy cũng tốt, cuộc sống có chút kích thích thì mới thú vị. Nếu như cậu kết hôn cùng Dương Mâu thì nửa đời sau đều đã thấy trước hết rồi, biết bao nhàm chán.” Những ngày tháng như vậy một ngày Quý Thù cũng chịu không nổi.

“Có lẽ vậy, tớ rất mong đợi được nhìn thấy kết quả thí nghiệm của tớ sẽ thế nào.” Có một số việc phải thử qua mới biết được.

“Nhưng bây giờ cậu nên suy nghĩ kỹ xem chuyện này nên nói với Cao Hưng như thế nào, phải nói thế nào thì mới có thể để cho mức độ suy sụp của cậu ta ở mức thấp nhất.” Quý Thù thờ dãi nói.

“Tớ không cho rằng đổi lại cách nói có thể thay đổi được điều gì, hay là cứ dùng cách đơn giản và trực tiếp nhất nói với cậu ta là được rồi.” Tăng Lam nói.

“Bóng đường thẳng? Cách tôn trọng người khác nhất như thế có được không?” Quý Thù bắt đầu đi lắc đầu.

“Đúng, bóng đường thẳng.” Cô nói. Có che đậy uyển chuyển hơn nữa thì cuối cùng vẫn phải đối diện với sự thật thôi.

Cao Hưng nhận được điện thoại của Tăng Lam thì đặc biệt vui mừng. Cậu đã phải nhịn rồi lại nhịn, suốt một tuần liền không gọi điện cho cô, chính là chờ đợi thời khắc này. Lần trước ở trên đường bị cô nạt nộ, cho dù ngày thường cậu đã quen nhường nhịn cô đến mấy thì cũng không thể chấp nhận được. Huống hồ, rõ ràng là cậu muốn tốt cho cô thôi. Sau đó Tăng Lam gọi đến, như không có việc gì hẹn cậu đêm nay đến Zero gặp mặt, trong lòng cậu thật như vừa trút được một gánh nặng. Cho nên giữa hai người, cuối cùng cũng xem như có một lần cô chủ động mở miệng giảng hòa rồi. Đây là một bước tiến rất quan trọng trong lịch sử.

Vì thế cho nên cậu đã từ chối một cuộc xã giao buổi tối, hôn hò đi tới Zero, khi đẩy cửa bước vào thì trên miệng vẫn còn ngân nga hát. Nhưng khi cậu vừa bước vào nhìn thấy cảnh tượng này thì ngây người. Trên sofa trong một góc của Zero, có Tăng Lam, Quý Thù, Mạc Khiếu Bạch và Sở Thần. Ngồi sát bên cạnh Tăng Lam là Mạc Khiếu Bạch.

Nhưng dù sao cậu cũng là người làm công việc quan hệ công chúng, dù là hoàn cảnh li kì hơn nữa cũng phải kiềm chế. Sau đó, tuy rằng chưa rõ tình hình thế nào, sau ba giây ngây người vẫn phóng khoáng nở một nụ cười chào hỏi:

“Ồ, hôm nay con gió nào thổi qua thế này, mấy người sao lại ngồi chung với nhau?” Nói xong cậu lướt mắt nhìn qua Tăng Lam một cái rồi đưa tay ra với Mạc Khiếu Bạch và Sở Thần: “Mạc tổng, Sở thiếu, gần đây vẫn khỏe chứ?”

Trên mặt Mạc Khiếu Bạch treo một nụ cười rất “thân thiết”:

“Happy ca, càng lúc càng có tinh thần nha.”

Sở Thần cũng hòa theo:

“Happy ca, lần trước anh nói rảnh rồi thì thường xuyên tụ tập, anh xem, bây giờ chúng tôi không phải là hưởng ứng lời kêu gọi của anh mà đến đây sao.”

Cao Hưng cười ha ha một tiếng, rồi nhìn Tăng Lam:

“Lam Lam, hôm nay cậu cho tớ một niềm vui bất ngờ không nhỏ, tớ còn tưởng cậu chỉ hẹn mình tớ.”

Quý Thù bên cạnh vươn tay kéo cánh tay Cao Hưng:

“Cao Hưng, ngồi đi.” Sắc mặt cô không dễ coi chút nào.

Tăng Lam và Quý Thù nhìn nhau, sau đó quay sang Cao Hưng:

“Cao Hưng, hôm nay tớ gọi cậu đến là có một chuyện muốn nói với cậu. Tớ kết hôn rồi, bây giờ Mạc Khiếu Bạch chính là chồng tớ.” Cô xưa nay đều không thích những lời nói lời thôi vòng vo, cho nên ngay cả thời gian nghỉ lấy hơi cũng không có, cứ thế đi thẳng vào vấn đề.

Mạc Khiếu Bạch vô cùng phối hợp mà dùng một tay giữ lấy eo cô, thân mật nhìn cô một cái. Sở Thần thì nhin không được huyết sáo một tiếng, cổ vũ tán thành. Sắc mặt Quý Thù thì vẫn như cũ không đổi.

Cao Hưng cảm thấy như trời sập xuống. Mắt cậu nhìn chằm chằm Tăng Lam, trong đầu cố gắng nghĩ xem hôm nay có phải cá tháng tư hay không, nhưng ánh mắt Tăng Lam lại rất nghiêm túc, hơn nữa xưa nay cô chưa từng gạt cậu qua. Cậu lại nhìn sang Quý Thù, dùng ánh mắt cầu xin muốn cô xác nhận, nhưng cái cậu nhận được chỉ là một sự khẳng định có chút bất lực. Cậu không hề nhìn Mạc Khiếu Bạch và Sở Thần.

“Cao Hưng?” Tăng Lam nhẹ giọng gọi cậu.

Dường như lúc này cậu mới hoàn hồn, muốn cười một tiếng thật sáng khoái nhưng lại lạc mất điệu.

“Ha ha, Tăng Lam, khi nào mà cậu lại chạy theo thời đại thế này? Cậu mà cũng chơi trò hôn nhân chớp nhoáng sao? Cậu làm người có nguyên tắc như thế, bây giờ thật không giống cậu chút nào.”

“Này, ông anh, thời buổi này ngay cả nữ tu cũng có thể làm chuyện điên rồ, huống chi là nữ tiến sĩ? Hắc hắc, chị dâu, tôi nói vậy chị đừng giận nha, nhưng tôi thật sự cảm thấy chị và Tiểu Bạch thật rất xứng đôi.” Sở Thần dè dặt nói.

“Không biết nói chuyện thì đừng nhiều chuyện, tự cho mình thông minh là đáng ghét nhất.” Quý Thù liếc Sở Thần một cái.

Sở Thần tròn tròn mắt, vừa định cãi lại thì bị Mạc Khiếu Bạch ở bên cạnh ngăn lại. Anh nhìn Mạc Khiếu Bạch, rồi lại tròn mắt với Quý Thù một cái, vẫn là ngoan ngoãn im lặng.

“Tăng Lam, hai người vì sao lại kết hôn?” Cao Hưng dường như không hề để ý tới lời nói của Sở Thần và Quý Thù, anh đang cật lực làm rõ suy nghĩ của mình.

“Bởi vì tớ muốn thử làm một người vợ tốt.” Tăng Lam thành thật nói.

“Tớ hỏi là, vì sao cậu lại kết hôn với anh ta?” Cao Hưng cho rằng mình đã nhấn mạnh trọng tâm rất rõ ràng.

Mạc Khiếu Bạch hừ nhẹ một tiếng, sau đó cười cười nói bên tai Tăng Lam, âm lượng lại có thể khiến cho tất cả những người có mặt ở đây đều nghe thấy:

“Bà xã, xem ra cậu bạn này của em không mấy tán thành chuyện của chúng ta rồi.”

Tăng Lam không để ý tới lời của Mạc Khiếu Bạch, ánh mắt nhìn thẳng Cao Hưng, nghiêm túc nói:

“Cao Hưng, nếu cậu cứ nhất quyết hỏi lý do là gì, tớ cũng không thể nói rõ được. Nhưng đối với quyết định hoàn toàn dựa vào trực giác này, tớ không hề hối hận.”

Cô biết làm vậy là rất tàn nhẫn, nhưng cô tuyệt đối không muốn dây dưa không rõ ràng.

[1] Out of control: Mất kiểm soát.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Điều khốn nạn

Sở Thần vẫn cứ có cảm giác Mạc Khiếu Bạch đang rơi vào âm mưu của Tăng Lam. Anh sống trên đời ba mươi năm, những chuyện khác có thể hiểu không nhiều nhưng lại thấy rất rõ vô số loại phụ nữ. Muốn anh tin tưởng một người phụ nữ sẽ không vì tiền mà thay đổi thì anh thà tình nguyện nghĩ rằng

cái xã hội hòa bình này đang dần suy thoái còn hơn. Cho nên thời điểm anh nghe tin Mạc Khiếu Bạch hao tổn tâm cơ lừa người phụ nữ này về làm vợ, câu đầu tiên anh nói chính là:

“Tiểu Bạch, cậu chắc chắn bị lừa rồi.”

Mạc Khiếu Bạch không để ý đến lời nói của anh, nở một nụ cười như một tên ngốc. Rõ ràng anh đã bỏ lỡ điều gì rồi. Anh nghĩ mãi nhưng vẫn chẳng thể nào hiểu được, một kẻ từng trải trên thương trường, lòng dạ so với hồ ly còn lão luyện hơn lại cứ như vậy mà bị đánh bại, hay nói một cách khác chính là thua trên tay một nữ tiến sĩ lớn tuổi. Hơn nữa nữ tiến sĩ này lại vừa bị người ta bỏ rơi. Anh đã là Sở đại thiếu gia dương dương tự đắc biết bao nhiêu năm, mặc dù đối với sự nghiệp của mình có chút cầu thả, nhưng bản thân vẫn là một con người ngạo mạn. Anh là người ưu tú trong số đám bạn, vì thế chỉ có một mình Mạc Khiếu Bạch là khiến anh bội phục từ tận đáy lòng. Cho nên anh ở trước mặt người khác ít khi tỏ vẻ đau khổ, vậy mà vừa ở trước mặt Mạc Khiếu Bạch lại không tự giác mà tỏ vẻ đáng thương. Đây chính là số phận.

Do đó dù thế nào anh cũng không thể chấp nhận hành động khác người này của Mạc Khiếu Bạch. Tự dung lại kết hôn? Lần kết hôn thứ nhất của tiểu tử này hoàn toàn là âm mưu buôn bán, chuyện hôn nhân chớp nhoáng cậu ấy cũng cho là trò cười, nhưng lúc này đây cậu ấy là tuyệt đối cam tâm tình nguyện đưa chính mình lên thớt, lại còn vui vẻ bởi cái đức hạnh mà mình kiếm được.

Tình yêu thực con mẹ nó khôn nạn.

Bây giờ anh bên ngoài thì cười nói vui vẻ khi nhìn thấy Tăng Lam, nhưng trong ánh mắt lại không mang theo nhiều tia hảo cảm. Anh em của anh thì rồi rắm, anh nên thay Mạc Khiếu Bạch suy nghĩ vấn đề. Cho nên anh luôn vờ như vô tình mà nhìn trộm vị nữ tiến sĩ này. Thật ra thì bộ dạng không mấy ưa nhìn, kỳ thật vừa nhìn liền biết đây là một người phụ nữ lớn tuổi. Nhìn qua thì thấy thông minh, nhưng dường như cũng có chút ngốc nghếch. Từ biểu cảm của cô có thể thấy được, cô đối với cuộc hôn nhân này không hề có sự vui mừng như Mạc Khiếu Bạch. Cô cứ như vậy ôn hòa mà đem Tiểu Bạch đùa giỡn xoay quanh, cứ vừa đánh vừa xoa rồi đột nhiên quay lại đòi kết hôn với cậu ấy. Cô rốt cuộc là đang có ý đồ gì?

Lúc càng nghĩ càng thấy mơ hồ thì anh ý thức được phía bên đối diện có một cặp mắt đang nhìn mình, anh vừa nhìn lên, vừa đứng lúc bất gặp ánh mắt sắc bén của Quý Thù. Trong lòng không khỏi rung mình một cái. Đúng rồi, người phụ nữ kia vẫn còn một cái lá chắn mà. Quý Thù dường như nhìn thấu suy nghĩ của anh, ánh mắt phảng phất sát khí giống như nếu anh muốn tìm đường chết thì cứ thử đi. Đây chính là đe dọa một cách sáng chói. Anh âm thầm nín thở, bởi vì e ngại Tiểu Bạch đang ở trước mặt cho nên không tiện hành động.

Sau đó Cao Hưng tới, cậu cuối cùng cũng có một cái nhìn sâu sắc về sự tàn nhẫn của Tăng Lam. Không ngừng chơi Tiểu Bạch, ngay cả bản thân cũng mang ra đùa. Quả nhiên là một vai diễn tàn nhẫn. Trong lòng anh âm thầm đồng tình với sự nghiệp thuận buồm xuôi gió trong thành phố A gần đây của Happy Ca. Tất cả chuyện này là gì đây?

Việc tụ họp trong bầu không khí kỳ lạ này kéo dài trong một đêm, cuối cùng Happy Ca cũng nản lòng nói lời rời đi trước tiên. Sở Thần vừa nhìn thấy một tia cảm xúc trong mắt Tăng Lam. Thì ra mới vừa nãy làm ra vẻ lạnh lùng đều là giả vờ cả đi? Tiểu Bạch giống như một tướng quân thắng ngay trận đầu, lòng tràn đầy vui mừng khi mang vợ về nhà. Chỉ còn lại Sở Thần và Quý Thù ở trước cửa Zero, anh do dự không biết có nên phát huy tác phong đưa phụ nữ về nhà.

“Cô tự lái xe đến hay là muốn gọi taxi? Có muốn tôi đưa cô về hay không?” Anh nói.

Quý Thù quay lại, trên môi nở một nụ cười rất xinh, quyến rũ nói:

“Nào dám làm phiền đến Sở thiếu gia? Tôi vẫn nên tự mình gọi taxi thì tốt hơn.”

Ánh mắt này tựa như gọi hồn, danh hiệu Hoa Hồ Điệp Quý Thù quả nhiên là danh bất hư truyền. Người phụ nữ này thật sự rất ưu tú, đẹp giống như một tác phẩm nghệ thuật. Nếu Tăng Lam duyên dáng như một bản phác họa giản dị bình thường, trong lãnh khoan khoáng, vậy thì Quý Thù chính là một bức tranh đầy màu sắc, sang trọng và thanh lịch. Thân hình của cô có lồi có lõm, làn da trắng nõn mịn màng, bên người khoác lên một bộ trang phục màu bạc phô bày thân hình gọi cảm của người phụ nữ. Anh bắt đầu suy nghĩ hàm ý của nụ cười này. Lòng cũng đã dần trở nên ngứa ngáy.

Anh chìa chìa khóa xe trong tay:

“Không phiền, đưa người đẹp về nhà là một trải nghiệm tuyệt vời, như thế nào là phiền chứ?”

Quý Thù cười càng thêm quyến rũ, trong ánh mắt chứa đầy mùi vị hấp dẫn của hoắc môn, cô đến gần anh, da mặt tinh xảo của cô chạm nhẹ vào mặt anh.

Một mùi hương như thấm vào ruột gan cứ lượn lờ trước mặt, khiến cho máu trong toàn thân anh như muốn tràn ra. Sau đó anh nhìn đôi môi đỏ mọng của cô hơi khép mở, gần từng tiếng chậm rãi nói:

“Đàn ông đúng là hèn hạ, một bên thì lo lắng đề phòng phụ nữ, một bên thì không kháng cự lại được sự hấp dẫn.” Nói xong cô xoay người một cách rục rịch, giờ tay gọi một chiếc taxi, thời điểm mở cửa xe quay đầu lại nói: “Anh đừng ảo tưởng nữa, còn có rất nhiều điều cần biết, dành chút thời gian đọc sách đi!”

Anh nhìn theo chiếc taxi chạy xa dần, chau mày, tức giận nhưng lại bật cười. Anh cư nhiên bị người phụ nữ này đùa giỡn, điều đáng giận nhất là, vừa mới một lúc thôi, anh tự dung lại động lòng với cô.

“Tốt lắm, Hoa Hồ Điệp, hãy đợi đấy.” Anh nói như muốn rít lên.

Tâm tình đêm nay của Mạc Khiếu Bạch vô cùng thoải mái. Nhất là khi Tăng Lam không chút thương tiếc dùng sự thật đã thương Cao Hưng thương tích đầy mình, trong lòng anh kêu lên một tiếng sáng khoái. Thật ra, anh đặc biệt nhớ rõ bản thân đối với Cao Hưng nói một câu, chuột bạch cũng có một ngày được ở trên cao.

Khi bọn họ về đến nhà, ngừng xe, lúc lên lầu tay anh vẫn ôm eo cô. Cô một chút phản đối cũng không có. Chẳng qua là cô vẫn như cũ không chịu mở miệng.

Khi anh mở cửa, cô mới gỡ tay anh xuống và đi vào phòng. Thay giày, đặt túi xuống, thản nhiên nói:

“Em đi tắm trước đã.”

Anh lúc này mới nhận ra biểu cảm của cô có chút không đúng. Sai bước chân đến trước, ôm người phụ nữ này vào lòng, không chút do dự hôn vào cổ cô một cái:

“Làm sao vậy bà xã, em là đang đau lòng vì Cao Hưng ư?”

Toàn thân cô đột nhiên run lên, sau đó mặt đỏ tựa như quả cà chua chín mọng. Về mặt vẫn cố giữ bình tĩnh nói:

“Ừ, bọn em dù sao cũng là bạn tốt nhiều năm, chuyện của hôm nay quả thật là em đã quá đà.”

Mạc Khiếu Bạch nheo mắt nhìn khuôn mặt ửng đỏ, tim đập nhanh của cô, giống như hiểu được điều gì đó, vì vậy anh lại cuối đầu muốn hôn cô cô, nhưng lại bị cô phản ứng tránh né:

“Em đi tắm đã.”

Mạc Khiếu Bạch nhìn bộ dáng không ngừng tránh né của cô, anh càng cười tươi hơn. Anh hiểu ra rồi, nơi mẫn cảm nhất của Tăng Lam chính là gáy. Giống như phát hiện ra một cái bí mật kinh hoàng, toàn thân anh kích động nóng bỏng, hận không thể lập tức vọt vào phòng tắm ôm lấy thân cô mà sung sướng.

Tuy nhiên anh vẫn không bốc đồng, anh phải từ từ và kiên nhẫn. Vì thế khi Tăng Lam bước ra, cô chỉ thấy anh thay bộ đồ thường ở nhà, thanh thần nằm trên ghế sofa. Tóc Tăng Lam còn ướt, cho là anh đang nhìn TV, chắc là sẽ không nói chuyện nên đi về phòng mình.

“Bà xã, em lại đây.” Anh dùng lại gọi cô.

“Có chuyện gì?” Cô giống như đã quen cách anh gọi cô là bà xã. Chỉ là cô chưa gọi anh là chồng.

Anh đứng lên, kéo tay cô, cùng nhau ngồi trên chiếc ghế sofa. Ánh mắt nhìn cô đầy nguy hiểm. Vì cô vừa mới tắm, trên mặt còn đỏ ửng bởi hơi nước, tựa như bánh bao vừa ra lò, cả người tỏa ra hương thơm mê người. Ngay cả áo ngủ của cô cũng là áo sơ mi đơn giản, loại vải bông nguyên chất, giống với làn da mềm mại của cô, màu da thị hồng nhạt, cùng với thân thể của cô như hòa vào làm một. Ánh mắt của cô trước sau như một vẫn rất trong trẻo, ánh mắt chăm chú chân thành, giống như cô không biết rằng cái bộ dạng này của mình đã têu chọc tới một bộ phận nào đó trên cơ thể anh, khiến nó đang vùng dậy mãnh liệt.

“Bà xã, em cũng đã đến đây hai ngày, nhà chúng ta em có quen chưa?” Anh ho một tiếng, giả bộ bày ra dáng vẻ nghiêm túc.

Cô gật đầu:

“Ừ, em rất thích nơi này.”

Anh cười gian xảo:

“Vậy em cũng thích ứng với hoàn cảnh mới rồi, có nên hay không, khụ khụ, thực hiện một chút nghĩa vụ của người vợ?”

Trong nháy mắt cô liền hiểu ý của anh, khẽ hạ mắt xuống:

“Ừ, em biết rồi.” Sau đó lại giương mắt hỏi: “Anh tắm chưa?”

“Yên tâm, vừa mới ở trên lầu tắm qua.” Anh cười nói.

Anh một tay ôm lấy cả người cô, hưng phấn giống như một đứa trẻ, âm ỉ bước lên lầu, đá văng cửa phòng, điều này làm cho anh nhớ đến những ngày đêm lòng nôn như lửa đốt khi muốn đem người phụ nữ này mang lên giường. Đầu tiên miệng anh liền cắn nhẹ vào cổ cô, cả người cô liền run rẩy. Sắc mặt ngày càng đỏ.

“Bảo bối em yên tâm, anh sẽ khiến em vui vẻ. Bảo đảm sẽ không thất bại như lần đầu tiên đó đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hạnh phúc nhất

Đêm nay tất cả những gì anh đè nén lâu như vậy cuối cùng cũng được giải phóng. Tăng Lam ở dưới thân anh, ngoài ý muốn thuận theo một cách đáng ngạc nhiên. Tuy có chút run rẩy như một động vật nhỏ. Nhưng anh hiểu, đặc biệt vui mừng mà hiểu ra rằng, cô vẫn đang cố gắng phối hợp với anh. Thì ra cô chính là một con thỏ trắng chưa hiểu chuyện đời, mỗi một nơi tư mật trong cơ thể đều là một đóa hoa đang chờ nở rộ, chờ đợi kẻ làm vườn là anh đây cần cù vất vả đến khai phá. Anh đối với mỗi một phản ứng của cô đều rất thích thú, chuyện này so với bất cứ người phụ nữ nào từng chinh phục được anh trước đây hưng phấn hơn gấp cả trăm lần.

Nắng sớm ban mai chiếu qua rèm cửa tạo thành một vệt sáng, tia nắng yếu ớt mang theo một chút độ ẩm. Tăng Lam thức dậy, nghiêng mặt nhìn người nằm bên cạnh, trên gương mặt say ngủ là biểu tình thỏa mãn. Người này, bây giờ là chồng của cô. Thật có chút không tin được.

Cô nhẹ nhàng trở mình, muốn xuống giường, eo lại đột nhiên bị giữ lấy, một khắc tiếp theo cô lại ngã vào lòng anh. Anh vẫn còn đang nhắm mắt, tiếp tục giả vờ ngủ, giống như chưa từng thức dậy qua. Cánh tay ôm chặt cô không buông.

“Anh đã thức sao còn giả ngủ?” Tăng Lam có chút bất đắc dĩ.

Anh không trả lời, cánh tay lại ôm chặt hơn.

“Anh đừng phá nữa, em muốn rời giường.” Tăng Lam cầu xin tha thứ.

Cuối cùng anh nhịn không được nở nụ cười, lười biếng mở mắt, lại hôn lên mặt cô một cái:

“Bà xã, buổi sáng tốt lành.”

Cô đột nhiên giật mình, chợt nhớ lại cách đây không lâu bọn họ cùng ở phòng làm việc của anh tăng ca đến trời sáng, lúc đó anh cũng mỉm cười nói với cô, Tăng Lam, buổi sáng tốt lành.

Vì thế khóe miệng bất giác cong lên:

“Buổi sáng tốt lành, Mạc Khiếu Bạch.”

Anh nhủ mảy, dường như không hài lòng:

“Em yêu, em có thể đừng lúc nào cũng đem cả họ lẫn tên ra mà gọi anh được không? Dù sao bây giờ anh cũng là chồng em, không phải người ngoài.”

Cô cười nhạt một tiếng, không biết tại sao, lúc nào anh cũng nhắc nhở cô về mối quan hệ vợ chồng bây giờ của hai người:

“Buổi sáng tốt lành, ông xã.” Cô nói.

Anh vui vẻ hôn cô một cái, bàn tay vuốt ve làn da mềm mại của cô, dịu dàng nói:

“Bà xã, đột nhiên anh cảm thấy bây giờ mình chính là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời.”

Hạnh phúc. Cô bị hai chữ này khiến cho kinh ngạc. Anh lại dùng hai từ “hạnh phúc” này với cô. Tại sao chứ? Hôn nhân của bọn họ rõ ràng chỉ là một cuộc thí nghiệm, anh thật sự cảm thấy hạnh phúc hay là chỉ thuận miệng nói ra thôi.

Cô rất muốn mở miệng hỏi anh, định nghĩa hạnh phúc anh vừa nói là thế nào. Nhưng cô vẫn không hỏi.

Cô làm bữa sáng, anh ăn rất vui vẻ. Anh cứ nhất quyết đòi đưa cô đi làm, nhưng cô từ chối. Có ba lý do, một là tự cô có xe không cần anh đưa, hai là nếu anh đưa đi thì anh sẽ phải đến đón, thí nghiệm của cô lại không có thời gian cố định, như vậy quá phiền phức, ba là trong hiệp nghị của họ có ghi rõ là mối quan hệ hôn nhân của họ phải giữ bí mật với công ty, cô không muốn bị người khác nhìn thấy rồi lại sinh ra phiền phức không cần thiết.

“Vậy buổi tối mấy giờ kết thúc thì gọi điện cho anh, chúng ta cùng đi ăn cơm.” Anh thỏa hiệp.

Thật ra cô muốn nói với anh rằng bữa tối cô tùy tiện ăn một chút là được, vì ăn xong còn phải quay lại phòng thí nghiệm tiếp tục làm việc. Nhưng nhìn thấy ánh mắt nhiệt tình của anh, cô vẫn là gật đầu đồng ý. Dù sao cũng đã kết hôn rồi, nhất định phải có chút thay đổi. Cô đã giác ngộ ra điều này.

Sáng sớm đi đến phòng thí nghiệm, khi thay áo blouse trắng mới phát hiện ra trên cổ có một dấu ấn màu đỏ. Kiệt tác của người nào đó. Từ nhỏ da cô đã mẫn cảm, chỉ một vết thương do ma sát nào đó cũng sẽ bị đỏ cả một mảng lớn. Cô nhủ mảy nhìn vào chiếc gương trong tủ quần áo, về đến phòng thí nghiệm tiện tay lấy một miếng băng cá nhân trong hộp tủ ra dán lên cổ.

“Tăng Lam, chào.” Tần Chính bước vào, cười rạng rỡ chào cô.

“Chào, bản báo cáo hôm qua anh gửi tôi vẫn chưa xem xong, nhưng nhìn chung cũng không tệ.” Cô nói.

“Hắc hắc, thật sao? Tầng Lam cô đây là lần đầu tiên cô không xem hết báo cáo của tôi trong một đêm đó, có phải đi hẹn hò hay không?” Tần Chính cười nói.

Cô mỉm cười, không phản bác lại.

“Tầng Lam, cô hình như... có chút thay đổi.” Tần Chính nhìn chăm chăm vào mặt cô, không hề chớp mắt.

“Hả? Thay đổi gì?” Cô bị ánh mắt thăm dò của anh làm cho không thoải mái.

“Ừm, tôi cũng không nói rõ được, dù sao thì... ha ha... hình như có thêm chút vị nữ nhân. A, tôi nói vậy không phải có ý nói trước đây cô giống đàn ông đầu nhá, tôi tuyệt đối không có ý nghĩ đó. Tôi muốn nói, cô so với trước đây càng có vị nữ nhân hơn, chính là hấp dẫn hơn đó.” Tần Chính nỗ lực giải thích.

Cô không để ý đến lời anh, những giả định không hợp logic không đáng để mất thời gian suy nghĩ:

“Đi thôi, đi xem thử phản ứng sung sướng hôm qua thế nào rồi, anh đi tắt máy phản ứng trước đi, cần để nguội tự nhiên trong mười phút.”

Tần Chính đồng ý, thần sắc vẫn còn có chút hoang mang. Vừa quay người lại liền nhìn thấy băng dán trên cổ Tầng Lam:

“Cổ cô bị làm sao vậy?”

“Trước khi tắt máy gia nhiệt phải giảm tốc độ quay trước.” Tầng Lam trực tiếp làm lơ câu hỏi của anh ta.

“... Tôi biết rồi.”

Cả một ngày sau đó, Tầng Lam không hề tán gẫu với Tần Chính thêm một câu nào nữa. Cô cũng không biết làm sao, rõ ràng trước đây cô đối với hành vi không xem là nghiêm chỉnh của anh đều mắt nhắm mắt mở mà cho qua, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy vô cùng phản cảm.

Khi sắp đến giờ ăn cơm tối, Tần Chính xách hai hộp cơm đi đến, cười nói:

“Thức ăn tôi gọi đã giao đến, là cơm cà tím mà cô thích.”

Tầng Lam đứng dậy, trong ánh mắt có chút áy náy:

“Tôi hẹn người khác ăn cơm rồi, sẽ trở về trước bảy giờ rưỡi, trong thời gian này anh có thể trông chừng máy phản ứng khí không?”

Ánh mắt Tần Chính tối xuống, nhưng lại cười ngay, nói:

“Nếu đã có hẹn thì không cần quay lại đâu, một mình tôi trông cũng được mà. Hiếm khi cô có hẹn vào buổi tối thì chuyên tâm mà đi đi.”

Cô không muốn vì một bữa cơm tối gia đình với Mạc Khiếu Bạch mà phải làm phiền đến người khác như vậy, lập tức nói:

“Không sao, tôi chỉ là đi ăn bữa cơm rồi sẽ về ngay. Tần Chính, thật ngại quá, anh còn giúp tôi đặt cả cơm.”

“Ha ha, không sao, một mình tôi ăn hai hộp cũng được.” Tần Chính vừa nói vừa nhìn ra cửa sổ: “Ồ, cô nhìn kia, người đến đón cô tối rồi, mau xuống đi.”

Tầng Lam nhúm mày, đã nói anh ta không cần đến mà vẫn đến. Chuyện này phải trở về nói chuyện lại với Mạc Khiếu Bạch mới được.

Nhưng khi cô đến bên cửa sổ nhìn, cô ngây người ra. Vì người đến không phải Mạc Khiếu Bạch, mà là Cao Hưng.

“Tớ đến là muốn gặp riêng cậu, có một số chuyện muốn nói cho rõ.” Cao Hưng vừa vào đã đi thẳng vào vấn đề chính.

Mắt cậu đầy tơ máu, mắt thâm quầng, ánh mắt lại vô cùng cố chấp. Cả gương mặt đầy vẻ mệt mỏi, có lẽ đêm qua không ngủ được ngon giấc.

Tầng Lam suy nghĩ một chút, ngồi lên xe của cậu. Tuy cô cảm thấy những gì cần nói đều đã nói trước mặt mọi người rồi, nhưng dù sao Cao Hưng cũng là bạn thân nhất của cô, cô không muốn thấy đáng vẻ suy sụp này của cậu.

Việc đầu tiên cô làm sau khi ngồi vào xe của Cao Hưng là gọi điện cho Mạc Khiếu Bạch, nói cho anh biết rằng tối nay không thể cùng anh ăn cơm. Lí do cũng là sự thật, cô phải gặp Cao Hưng, đem một số chuyện nói cho rõ. Phản ứng của Mạc Khiếu Bạch điềm tĩnh hơn dự liệu, vô cùng sáng khoái đồng ý. Nhưng điều kiện chính là cô nhất định phải về nhà trước mười giờ. “Bà xã, anh nhớ em.” Anh dùng một nụ hôn gió kết thúc cuộc gọi.

“Ừm, em biết rồi.” Tầng Lam bình tĩnh cắt điện thoại.

Cô không nghĩ là Cao Hưng lại đưa cô đến nhà cậu.

“Tớ chỉ không muốn người khác nhìn thấy đáng vẻ này của tớ, nếu không thì anh Happy tớ đây làm sao tiếp tục lăn lộn ở thành phố A này được nữa.”

Cao Hưng cười nhạt.

“Cao Hưng, cậu có chuyện gì muốn nói thì nói đi.” Tăng Lam nói.

Ánh mắt cô bình thản, không một gợn sóng. Bởi vì cô đối với tất cả đều đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Cao Hưng ngồi bên cạnh cô, không chút giấu giếm thâm tình trong ánh mắt:

“Tăng Lam, tớ đối với cậu mà nói thật ra là ai?”

“Cậu là bạn thân nhất của tớ, chúng ta thân như người một nhà vậy.” Tăng Lam trả lời đúng sự thật.

“Vậy thì tại sao khi cần có người ở bên cạnh nhất, người cậu tìm đến lại không phải là tớ?” Đôi mắt Cao Hưng như có một dòng nước ấm lướt qua mặt cô.

“Cái gì mà khi cần có người bên cạnh nhất?” Tăng Lam không hiểu lắm.

“Quý Thù đã nói với mình rồi, cậu đã gặp Dương Mâu, biết được tin anh ta sắp kết hôn mà chịu đã kích, cho nên mới tìm đến tên tiểu tử Mạc Khiếu Bạch kia, bị hấn dụ dỗ kết hôn.” Ánh mắt Cao Hưng càng thêm nóng bỏng: “Tại sao lúc đó cậu không nghĩ đến tớ, mà cậu lại tìm anh ta?”

“Tớ không đi tìm anh ấy, là anh ấy gọi cho tớ, đêm hôm đó bọn tớ vốn định đi gặp phía đầu tư bàn bạc.” Tăng Lam nói sự thật, đột nhiên sững lại, sao lại quên mất chuyện này, đã qua nhiều ngày như vậy, việc Trình tổng muốn bàn bạc một vài chi tiết của bản kế hoạch mà Mạc Khiếu Bạch nói, sau đó sao lại không có tin tức gì nữa?

Chẳng lẽ đó chỉ là một cái cớ? Cô mơ hồ ý thức được, mọi chuyện vốn không đơn giản như cô đã nghĩ.

Cao Hưng lại buồn bã:

“Được, xem ra là tại tớ không gặp được vận may, ông trời cũng muốn giúp tên đàn ông kia! Nhưng mà Tăng Lam, cậu không phải là ghét anh ta sao? Trước đây anh ta dùng trăm phương ngàn kế để tiếp cận cậu, không phải cậu và anh ta đã giao ước là sau này chỉ làm bạn hợp tác trên công việc thôi sao? Sao vừa quay lưng lại đã gả cho anh ta?”

Tăng Lam sững sốt, đúng vậy, sự việc sao lại phát triển thành ra thế này?

Cao Hưng nhìn thấy dáng vẻ do dự của Tăng Lam, kích động lay lay vai cô:

“Tăng Lam câu mau tỉnh lại đi, tất cả những chuyện này vốn là cái bẫy tên đó đã dày công thiết kế. Anh ta chính là muốn có được cậu đó!”

“Cao Hưng, cậu đừng kích động. Tuy tớ không thể loại trừ khả năng mà cậu đã nói, nhưng chuyện kết hôn là do tớ đề nghị. Hơn nữa gả cho anh ấy, tớ cũng không cảm thấy mình có tổn thất gì.” Tăng Lam đặt một tay lên tay Cao Hưng, đẩy tay cậu ra khỏi vai mình.

“Sao cậu còn nói như vậy được, cậu chính là đã bị anh ta lừa! Anh ta rắp tâm tính kế với cậu, chính là muốn lừa cậu về tay anh ta!” Cao Hưng lo lắng giậm chân.

“Nhưng lừa đến tay rồi để làm gì? Không phải cậu đã nói loại đàn ông này chỉ thích trên ong ghẹo bướm, ghét nhất chính là bị hôn nhân ràng buộc hay sao? Vậy thì tại sao anh ấy lại muốn kết hôn với tớ?” Tăng Lam vẫn không thể lý giải được logic của Cao Hưng.

Đột nhiên Cao Hưng trở nên yên tĩnh, im lặng một lúc, vô cùng đau khổ mở miệng nói:

“Tăng Lam, thật không may, tớ đoán là anh ta thật sự đã yêu cậu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Không ngăn ngại

Tại sao trong quan hệ của nam nữ vì cái gì lại dùng từ “lừa gạt”, chuyện này Tăng Lam vẫn không thể lý giải. Cái gì gọi là lừa gạt, không có cảm tình thì gọi là lừa gạt sao? Nếu là muốn lừa dối thì ắt phải có bộ dạng giả vờ. Nói cách khác, nếu không có tình cảm cũng có thể giả bộ có tình cảm, như vậy sẽ đều thuộc về tình cảm, vậy thì có gì khác nhau? Cuối cùng, “lừa gạt” có ý nghĩa là tổn thất, cho nên bản thân sẽ cảm thấy bị lừa mất một cái gì đó, lúc này “lừa gạt” mới được tính là được thành lập. Như vậy chuyện này lợi ích đối lập, chứ không phải là vấn đề về tình cảm.

Nhưng dường như ai cũng đều có một cái tâm lý phức tạp khi “bị lừa”. Ví dụ như tin tức trên báo chí thường xuyên vạch trần một số người nổi tiếng, hoặc ích kỷ hoặc xấu xí. Sau đó công chúng luôn giống như là nạn nhân chỉ trích người nổi tiếng “lừa gạt” bọn họ. Nhưng bọn họ rõ ràng là không có mất đi cái gì. Một người cả đời làm việc tốt, trong một sớm một chiều làm ra chút chuyện không thể giải quyết tốt liền bị người đời phê phán là “giả nhân giả

nghĩa.”. Và ngược lại, khi một người cả đời làm việc ác, bởi vì một chuyện nào đó mà cảm thấy cắn rứt lương tâm, thế là được mọi người xúc động: “Thật ra người này cũng không xấu xa đến như vậy.”.

Tằng Lam vẫn không cảm thấy Mạc Khiếu Bạch là đang “lừa gạt” cô, bởi vì cô không nghĩ ra được khi cô cùng anh kết hôn, đến tận cùng là tổn thất cái gì.

Quý Thủ nghe những lời như vậy vẫn không thể không chê cười một câu:

“Cậu không có tổn thất cái gì, cũng tại cậu!”

Nhưng anh không có ép buộc cô, quan hệ của họ cũng chỉ là một phần của quan hệ hôn nhân bình thường thôi, thậm chí còn có pháp luật bảo vệ. Hơn nữa đây rõ ràng là chuyện của hai bên, ý muốn nói là, anh cũng giống vậy thôi.

Nhưng chuyện này lại mang đến một vấn đề mới, đó chính là anh dùng trăm phương nghìn kế để tiếp cận cô, lấy cô, rốt cuộc là vì sao? Nếu cô cái gì cũng không có tổn thất, như vậy thì anh sẽ đạt được điều gì? Cô cũng không có gốc đến mức thật sự tin vào chuyện anh là chí công vô tư mà xả thân vì chính nghĩa, vì nghiên cứu thí nghiệm khoa học hiến thân.

Cao Hưng nói, “Tằng Lam, thật không may, tớ đoán anh ta là thật sự yêu cậu.”

Đây chính là đáp án thật sao? Chứng cứ quá ít, cô không có cách nào để kết luận. Hơn nữa, cô không biết tình yêu cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc Tằng Lam về nhà, Mạc Khiếu Bạch đang ngồi trong phòng sách mà làm việc. Tằng Lam lên lầu một không thấy ai, liền đi lên lầu hai, theo cánh cửa khép hờ mà nhìn thấy bộ dáng tập trung của anh. Không gian của căn phòng cũng không rộng, kệ sách phần lớn đều là các thư mục tài liệu được sắp xếp trật tự, mặt trên bố trí dựa theo thời gian viết của tài liệu cùng nội dung. Đa số là những phương án đầu tư được đưa ra thị trường của công ty vài năm trước.

Tằng Lam còn nhớ rõ ngày đầu tiên nhìn thấy kệ sách này, cô có chút kinh ngạc, đây không phải là kệ sách, rõ ràng nó chính là cái giá để ghi chép thí nghiệm ở giữa nhà cô. “Thế nào, có phải cái giá sách này của anh không đầy đủ, không có tác phẩm nổi tiếng thế giới và bộ sách bách khoa?” Anh lúc trước đã cười mà nói như vậy.

Khỏe miệng bất giác cong lên, Tằng Lam đứng ở cửa phòng sách cũng không nghĩ muốn vào mà quấy rầy anh. Vừa định xoay người xuống lầu, tiếng của Mạc Khiếu Bạch vang lên:

“Nhìn trộm chồng em vẫn chưa đủ sao?”

Tằng Lam đứng lại, trong lúc nhất thời có chút lúng túng. Sau đó trở mặt nhìn anh tiến tới, mở vòng tay rộng, đem cả người cô ôm vào lòng, một bên mặt cô liền đặt lên người anh, nghe được tiếng nhịp tim đập mạnh mẽ.

“Bà xã, em đã về còn ngây ngốc đứng ở cửa làm gì? Nhìn lên anh như vậy có ý gì hả?” Tay anh khẽ vuốt tóc cô.

“Em thấy anh đang bận, sẽ không có quấy rầy anh đâu.” Cô cúi đầu nhẹ giọng nói.

“Anh đang rất nóng lòng mà chờ em về, cho nên đành phải tìm cái gì đó để làm phân tâm” Anh mỉm cười nói. Sau đó nghịch ngón tay cô, như có như không mà hỏi: “Thế nào, cùng Cao Hưng tán gẫu không vui sao?”

Tằng Lam có chút do dự, cô biết chuyện này nhất định phải cho anh một cái báo cáo, nhưng những lời mà Cao Hưng nói với cô quả thật không thích hợp để kể lại với anh.

“Không phải anh ta đem anh ra mắng là cầu huyết, nói anh hao tổn tâm cơ để có được em chứ?” Mạc Khiếu Bạch thấy Tằng Lam không mở miệng, bản thân không để ý lại nói tiếp.

Tằng Lam giương mắt nhìn anh, vừa khéo bắt gặp ánh mắt đầy hàm ý của anh:

“Ừ, cậu ấy nói em là bị anh lừa.”

“Ha ha, vậy em nói như thế nào?” Mạc Khiếu Bạch cười, bình tĩnh hỏi.

“Em nói kết hôn là do em nói trước, hơn nữa em cũng không cảm thấy anh đang lừa em. Dù sao chúng ta cũng đã kết hôn, em cũng không có tổn thất cái gì, làm sao gọi là lừa gạt chứ.” Tằng Lam trả lời thẳng thắn.

Mạc Khiếu Bạch ý cười càng sâu, nhưng không đáp lại.

“Em có chuyện muốn hỏi anh, anh phải thành thật trả lời.” Tằng Lam xoay người lại, cùng anh bốn mắt giao nhau.

“Em hỏi đi.” Anh dịu dàng nói.

“Lúc trước khi chúng ta đồng ý chỉ làm đối tác với nhau, là anh thật lòng, hay là gạt em? Vì sao anh nói là muốn đưa em đi gặp Trình tổng để bàn về kế hoạch, đến bây giờ vẫn chưa thấy bước kế tiếp?” Ánh mắt Tằng Lam nghiêm túc hỏi.

Anh cười ra tiếng, sau đó dắt tay cô, đưa cô vào trong phòng sách:

“Em xem xem đây là cái gì?”

Tăng Lam nhìn thoáng qua màn hình máy tính, ngạc nhiên hỏi:

“Anh sửa lại bản kế hoạch? Vì sao không nói với em?”

“Anh đã cùng Trình tổng nói chuyện, cần phải sửa đổi một số phần nhỏ, cho nên tự mình sửa lại.”

“Chúng ta có thể cùng nhau làm.” Cô cảm thấy có lỗi.

“Trước kia thì có thể, nhưng hiện tại anh thương em, việc nhỏ như vậy giao cho chồng là anh được rồi.” Nói xong anh cung chiêu nhéo chóp mũi của cô.

Ánh mắt cô khẽ chuyển động, cầm lấy tay anh:

“Là em hiểu lầm anh sao? Thật xin lỗi.”

Anh đưa tay cô lên khoe miệng rồi hôn khẽ một cái:

“Em không cần thiết phải xin lỗi anh. Anh thừa nhận với em rằng, lúc đó anh đồng ý với em phân rõ giới hạn, chính là bởi vì nếu tiến thêm một bước nữa thì sẽ bị em chán ghét mà thôi. Anh đối với em thật sự không có mắt hi vọng, bằng không cũng sẽ không có tình cảm với em.”

Cô sùng sốt, anh nói như vậy là có ý gì.

“Mạc Khiếu Bạch, chẳng lẽ anh yêu thật sự em sao?” Cô ngẩng đầu hỏi.

Anh cũng ngây người, ánh mắt nóng bỏng đón lấy đôi mắt tràn đầy do dự kia của cô:

“Em cứ nói đi.”

Cô lại dời ánh mắt:

“Tình yêu đối với anh mà nói, là cái gì?” Cô hỏi.

Lần này anh hoàn toàn bị hỏi khó rồi. Tình yêu đối với anh mà nói, là cái gì? Anh sống ba mươi năm, thật sự chưa từng thật sự suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này. Anh từng có nhiều bạn gái, đến tốt cùng là đã yêu bao nhiêu người phụ nữ? Mỗi lần lại cứ như thế vội vàng đến rồi lại vội vàng đi. Mà anh hiện tại hoàn toàn nhớ nổi khuôn mặt mà người phụ nữ mình từng “Yêu”.

Tăng Lam thấy anh không trả lời, quay qua nhìn anh, sau đó nói:

“Mạc Khiếu Bạch, tình yêu đối với em mà nói là một tỉ lệ xảy ra cực thấp lại không phù hợp và ăn khớp đến chuyện này. Cho nên chúng ta cũng không nên gò ép. Lý tưởng hôn nhân của em là trong lúc hoạn nạn thì tương trợ lẫn nhau, nó giống như một loại tình thân vậy.”

Anh nhú mày, chần chừ:

“Cho nên là? Ý của em muốn nói là gì?”

Cô thân nhiên nói:

“Cho nên ý của em là, em không mấy để ý đến chuyện anh yêu em. Chúng ta chỉ cần cố hết sức giữ cho tốt cuộc hôn nhân này là được rồi.”

Anh nghi ngờ là mình đã nghe lầm. Thế nhưng cô nói, cô không ngại anh yêu cô. Trên đời này còn có loại phụ nữ này sao? Anh cảm thấy tận đáy lòng mình giống như bị xé rách.

Cô rất nghiêm túc, thật sự rất nghiêm túc. Cô thậm chí đem cuộc hôn nhân này trở thành một cái thí nghiệm tiến tới một chút nữa, không hơn. Cho nên anh vẫn là một vật thí nghiệm như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bài học đầu tiên

Thật ra Tăng Lam không hề cố ý nói những câu tổn thương người khác đến vậy. Cô chỉ là nói ra những suy nghĩ thật sự của mình, cũng là quan niệm mà cô đã kiên trì bao nhiêu năm nay. Nhưng khi cô nhìn thấy ánh mắt anh sau khi nghe cô nói, đột nhiên cô có chút hối hận. Bởi vì từ trong ánh mắt anh, cô nhìn thấy một nỗi đau khắc cốt rất rõ ràng. Sau đó thì nhìn không rõ nữa, nhìn không rõ được suy nghĩ trong lòng anh, cũng nhìn không rõ chính mình.

“Tăng Lam, tại sao cậu lại kháng cự tình yêu đến thế?” Quý Thủ hỏi.

Kháng cự, thì ra như cô thì gọi là kháng cự tình yêu sao?

“Tớ chỉ không muốn đem hy vọng gửi gắm trên một mục tiêu mờ mịt không rõ.”

“Tình yêu mờ mịt không rõ? Tăng Lam, mở to đôi mắt của cậu mà nhìn cái thế giới rộng lớn này, khói lửa nhân gian, kinh thiên động địa, có người nào chưa từng yêu qua, lại có người nào không theo đuổi tình yêu. Tại sao mấy chuyện cổ tích câu huyết dung tục kia lại có nhiều người xem đến thế, bởi vì chúng đều ca tụng tình yêu.”

“Con người ca tụng nó, theo đuổi nó, không phải bởi vì không có được nó sao?”

“Không có được là bởi vì nó quý giá mà, Tăng Lam, tớ vẫn luôn không hiểu nổi tại sao có lúc trên người cậu cứ như có một loại cảm giác phản xã hội. Muốn có một người yêu mình không có gì đáng trách, bởi vì chúng ta ai cũng như ai thôi.”

“Cho nên ý của cậu là tớ nên mong đợi anh ta yêu tớ, rồi thì sáu tháng sau lại lưu luyến không rời sao?”

“Tớ hiểu được điều cậu lo lắng, mong đợi Mạc Khiếu Bạch yêu cậu lâu dài đúng là có chút nguy hiểm. Ngay cả Dương Mâu mà còn có thể ngoại tình, huống hồ gì yêu nghiệt đây xấu xa như anh ta.”

Nghe đến Dương Mâu, tim cô đột nhiên lại đau kịch liệt. Ánh mắt chợt trầm xuống.

Quý Thủ cũng rất thông minh, vừa nhìn đã thấy được sự biến đổi tâm trạng của cô:

“Cho nên suy cho cùng, cậu chẳng qua là đang gắng gượng. Tăng Lam, trước đây tớ luôn cho rằng cậu và Dương Mâu chính là một cuộc cách mạng tình yêu, không ngờ tới, thì ra cậu từng yêu anh ta.”

Tim cô bị lời nói của Quý Thủ làm cho nảy lên một cái. Thì ra cô từng yêu Dương Mâu? Trong lòng có hàng vạn tiếng nói phản đối, nhưng cô vẫn im lặng mà thừa nhận.

“Tớ thật không biết nên vui mừng hay lo lắng cho cậu nữa. Trước đây tớ vẫn luôn lo lắng là cậu vốn sẽ không yêu người khác, bây giờ thì sự lo lắng này biến mất rồi, nhưng tớ lại lo cậu bị tên đàn ông rác rưởi đó tổn thương rồi thì sẽ triệt để thu mình lại không dám bước tiếp nữa.”

Cô cụp mắt xuống, cười khổ nói:

“Đừng đem tớ nói như người vợ bị bỏ rơi đầy đau khổ thù hận có được hay không? Bây giờ tớ sống rất tốt, cuộc sống hôn nhân cũng rất thuận lợi.”

“Tăng Lam, lạc quan là tốt, nhưng hôn nhân không đơn giản như cậu nghĩ đâu.” Quý Thủ mỉm cười vỗ vỗ vai cô.

Câu nói cuối cùng của Quý Thủ cứ quanh quẩn trong đầu cô, suốt trên đường về nhà cô đều nghĩ đến nó, nhưng vẫn cứ có một chút cảm giác mơ hồ. Cái mà cô nghĩ không thông chính là hàm ý của hôn nhân. Nói một cách đơn giản, hôn nhân chính là một nam một nữ cùng bầu bạn với nhau qua ngày. Về mặt pháp luật và đạo đức mà nói, hôn nhân chính là sự bảo hộ cho quan hệ của một đôi nam nữ, quyền lợi và nghĩa vụ phối hợp với nhau. Từ góc độ xã hội học mà nói, hôn nhân tượng trưng cho sự phục tùng cơ bản của một người bình thường với ý thức tập thể của xã hội. Còn với cô, bỏ đi phong tục xã hội, pháp luật đạo đức, quan điểm của con người, rốt cuộc hôn nhân có ý nghĩa gì?

Cô về đến cửa nhà, lấy chìa khóa ra, vừa bước vào liền ngửi thấy mùi thơm của thức ăn. Cô đi theo hướng phát ra hương thơm, hoàn toàn sững người. Một thân hình đàn ông cao lớn ở trong bếp, đang cắt rau một cách bài bản, trên bếp có cái chảo, tỏa ra mùi thơm làm người ta thèm thuồng.

Anh quay đầu lại, thấy cô nhưng không có chút ngạc nhiên nào, cười một cái:

“Em về rồi à? Chuẩn bị ăn cơm thôi!”

Cô vẫn nhìn anh đến ngây người, sau đó thì hiểu ra, thật ra hôn nhân với cô mà nói, chính là khi về đến nhà có thêm một người nữa.

“Sao thế bà xã?” Anh vẫy vẫy ngón tay trước đôi mắt ngơ ngác của cô.

“A, không sao. Chỉ là có chút bất ngờ, anh biết nấu cơm?” Cô mỉm cười.

“Xem thường anh sao? Chồng em đâu phải chỉ có công phu trên giường chứ!” Anh nói những lời xấu xa nhưng lại cười tình nghịch như một đứa trẻ.

Cô khẽ nhún mày, cố ý làm ra vẻ xem thường, nhưng khóe môi vẫn cong lên cười. Xem ra anh không hề vì chuyện đêm qua mà giận cô. Không biết vì sao, trong lòng lại cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều.

“Thấy chưa, gả cho một người chồng tuyệt vời như anh vui quá còn gì? Này, đừng nhìn nữa, cứ cười thoải mái đi!” Anh kéo kéo má cô, cố ý đem sót cả

chưa còn dính trên tay mình bôi lên mặt cô.

“Anh bôi cái gì lên mặt em vậy hả?” Cô vừa nói vừa đưa tay lên lau.

Anh bắt lấy tay cô, thừa dịp hôn lên mặt cô một cái.

“Đều đã liếm sạch rồi!” Anh nở nụ cười gian tà.

Cô chán ghét dùng mu bàn tay mình lau lau chỗ vừa bị anh hôn, gần như là chạy trốn vào trong nhà bếp. Sau lưng truyền đến một trận cười đắc ý. Vào nhà vệ sinh rửa qua mặt, nhìn vào trong gương mới phát hiện ra mặt mình đỏ không khác gì trái cà chua. Sau đó cô dùng nước lạnh rửa thêm lần nữa. Đầu óc hỗn loạn từ từ bình tĩnh lại. Cô làm sao thế này?

Một góc trong não bộ xuất hiện mấy chữ, bị tình yêu làm cho đầu óc u mê. Cô rùng mình một cái, hít một hơi thật sâu. Lấy một tờ khăn giấy lau khô mặt, lại bắt lực nhìn gương cười. Bị tình yêu làm u mê đầu óc gì chứ, cô bị anh chọc cho tăng lượng Estrogen thì đúng hơn.

Vừa ra khỏi nhà vệ sinh thì nhìn thấy anh đã dọn xong bàn ăn, bốn món một canh, sắc hương vị hội đủ. Anh tháo tạp dề ra, trên mặt vẫn tươi cười nói:

“Thế nào, bị anh làm cho cảm động đến rơi nước mắt rồi?”

Cô nhúm mày cười cười, nhin không được nói:

“Còn không phải sao, nước mắt rơi đầy mặt đây này.”

Anh múc cho cô một chén canh gà:

“Còn chưa nếm thử đã thế này, vậy uống xong canh gà anh nấu còn không cảm động đến bay lên trời sao?”

Cô cười nếm một ngụm, hương vị đậm đà, đúng là xứng với lời quảng cáo. Sau đó cô cũng hùa theo nói:

“Em muốn bay rồi, anh mau gắn cho em đôi cánh đi.”

Anh nhướn mày một cái, lộ ra ánh mắt xảo quyệt:

“Đừng vội, bảo bố ả, tối nay anh sẽ đưa em lên thiên đường.”

Cô lờm anh một cái, không thèm để ý anh và bắt đầu ăn cơm. Anh cung cầm đũa, gắp một miếng cà chua trứng vào chén cô:

“Cho em, món ăn du học sinh thích nhất.”

Cô đột nhiên ngừng đầu, ngơ ngác nhìn anh, sao mà cả việc này anh cũng biết được?

“Bà xã, gần đây học mất càng sâu, xem ra em vất vả quá rồi, bồi bổ cho tốt. Thấy anh thương em chứ?” Anh tự biên tự diễn nói.

Những lời này quá ngọt ngào, quá sến súa, quá suôn sẻ, cô nghe thế nào cũng cảm thấy có chút nghi ngờ tính chân thật của nó. Những ý nghĩa câu chữ của anh lại phù hợp với thực tế, anh đúng thật là chồng cô, cô gần đây đúng là rất vất vả, làm chồng cô lo lắng cho cô thì cũng hợp tình hợp lý. Nhưng bọn họ chỉ vừa kết hôn vài ngày.

Mắt cô nhìn vào gương mặt ôn hòa tự nhiên vừa tuấn lãng của anh, nhìn không ra anh đang nghĩ gì.

“Đổi với chuyện em nói đêm qua, anh đã suy nghĩ cả ngày.” Anh cảm thấy được sự thay đổi của cô, mở miệng nói.

“Sau đó thì sao?” Cô đợi anh nói tiếp.

“Cho dù tình yêu đối với em mà nói là một việc có khả năng xảy ra rất thấp, cho dù em không quan tâm anh có yêu em hay không.” Anh ngừng một chút: “Tăng Lam, anh vẫn yêu em. Hơn nữa anh muốn để em biết, em đã sai ở đâu.”

Cô sai ở đâu? Cô nhúm mày, suy nghĩ thật kỹ lời anh nói:

“Em sai ở đâu?”

“Ừm, anh sẽ từng chút từng chút làm cho em tự mình hiểu ra.” Khóe miệng anh cong lên: “Hơn nữa hôn nhân của chúng ta là một thí nghiệm, rút ra được chút ít kinh nghiệm từ nó không phải càng tốt sao?”

“Cho nên anh làm bàn cơm này là để dạy dỗ em?” Cô do dự hỏi.

“Hôm nay là bài học đầu tiên, để em biết chồng em không phải chỉ là một vật trang trí, chồng em cũng sẽ quan tâm em.” Anh cười nói.

Tăng Lam nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen như mực kia rất lâu, lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng:

“Được, nếu đã vậy em cũng phải chứng minh với anh, em không có sai, vì những gì anh nói em đều hiểu.”

Anh đứng dậy, đảo qua chiếc bàn, đi đến sau lưng cô, dang tay ôm lấy cô, “Bào bối, những việc này đều là chuyện nhỏ. Mục tiêu cuối cùng của anh là muốn em yêu anh.”

Thì ra anh đã yêu cô rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tuần trăng mật

Cú lừa hôn ngoạn mục

Chương 27: Tuần trăng mật.

Mạc Khiếu Bạch thật sự tận tâm tận lực bắt đầu hành động như một người chồng tốt. (Mỗi buổi sáng, anh đều dùng nụ hôn để chúc Tăng Lam một ngày tốt lành, ăn sáng xong còn rất biết điều mà rửa chén. Khi đi làm anh thường hay nhắn tin cho cô, thật ra nội dung cũng không có gì nhiều, chỉ là đơn giản vài câu như anh muốn cô, hoặc hỏi lúc cô về nhà có cần anh ghé qua đón hay không. Nhưng thường thì cô không kịp trả lời, vì khi làm thí nghiệm cô thường không mang điện thoại bên mình. Dường như cô dần dần có một cái thói quen, đó là trong khoảng thời gian rảnh ở phòng thí nghiệm cô luôn quay lại bàn làm việc lấy ra điện thoại di động nhìn một chút. Mặc dù câu trả lời của cô rất đơn giản, bình thường chỉ có “Ừ”, “Biết rồi”, “Không cần” thế nhưng anh đối với những câu trả lời ngắn gọn của cô lại không có bất cứ sự bất mãn gì, vẫn như cũ ngọt ngào đáp lại cô rằng “Bà xã anh ở nhà đợi em”, “Bà xã anh nhớ em”, “Bà xã anh nấu cơm chờ em”.

Anh dường như đặc biệt thỏa mãn khi gọi cô là “Bà xã”, rõ ràng muốn chứng tỏ rằng cô là người của anh.

Việc thí nghiệm của Tăng Lam thật sự rất bận, bởi vì lý do đi kí hợp đồng buôn bán, cách một tháng phải cùng các nhà đầu tư gấp mặt để báo cáo tiến độ. Nhưng những thí nghiệm như vậy nào có chuyện sẽ suôn sẻ như thế? Có rất nhiều nhân tố không thể kiểm soát, cho dù có cẩn thận như thế nào đi nữa cũng sẽ luôn cảm thấy lo lắng, thậm chí dẫn tới thất bại rất nhiều lần. Cái gọi là nhà khoa học, không nhất thiết phải mang trong mình hàng trăm kiến thức uyên bác cũng không cần phải sở hữu một bộ não thông minh rập khuôn như một cái máy tự động, thế nhưng nhất định phải có một ý chí kiên cường không dễ lay động.

Sau lần thất bại thứ mười bảy của phản ứng hóa học sự hòa tan của hydrogel (1), Tần Chính uể oải ném bản ghi chép thí nghiệm trên tay xuống:

“A, thật là chịu không nổi nữa, thứ này đúng là tàn phá người mà!”

Tăng Lam bình thần nhặt bản ghi chép thí nghiệm ở dưới đất lên, lạnh nhạt mở ra chỗ nhật kí ngày hôm nay rồi viết “Thất bại, không rõ nguyên nhân, có thể là lượng ion liên kết dùng quá ít khiến cho cao phân tử không liên kết với nhau, tan ra làm cho phân tử bị tách rời.”

Tần Chính nôn nóng nhìn thoáng qua Tăng Lam:

“Đây là lần thứ mười bảy rồi, Tăng Lam, cuối tháng chúng ta có kịp nộp bài báo cáo không?”

Tăng Lam một bên nhìn phản ứng trong lọ không kết dính với nhau, một bên suy nghĩ nói:

“Có lẽ chúng ta nên thử freeze-drying (2) xem sao.”

“Cô nói phương pháp kết dính ướp lạnh và làm khô sao?” Hai mắt Tần Chính bỗng nhiên sáng lên: “Đúng vậy, sao tôi lại không nghĩ đến chuyện này chứ, nếu là phương pháp ướp lạnh, sẽ không cần quá nhiều thuốc kết dính, sẽ không lo lắng về chuyện tế bào bị ảnh hưởng.”

“Ừ, bất quá freeze-drying cần trang bị một tủ lạnh chân không đặc biệt, chúng ta có thể tự làm một cái, chỉ có điều phải điều chỉnh nhiệt độ hơi phù hợp thôi. Sở nghiên cứu của chúng ta có loại tủ lạnh này sao? Hình như là không có.” Tăng Lam hỏi, ánh mắt bình tĩnh như dòng nước.

“Có chứ, ngay tại lầu hai, nhưng hình như anh Tào đang dùng, ta có thể đi hỏi họ còn chỗ trống hay không để chúng ta sử dụng.” Tần Chính mặt mày hớn hơ: “Tăng Lam, làm sao cô có thể thông minh đến mức bình thường như vậy? Tôi thật sự rất hâm mộ cô!”

Tăng Lam mỉm cười, không nói gì, trở về bàn làm việc, lấy điện thoại của mình ra. Sau khi mở khóa thì tin nhắn của Mạc Khiếu Bạch liền xuất hiện, hỏi cô tối nay có muốn cùng nhau ra ngoài ăn cơm hay không.

“Tăng Lam, tôi phát hiện dạo này cô có vẻ mê cái điện thoại của mình, hình như có người theo đuổi cô thì phải?” Tần Chính đi đến chỗ cô.

Mặt mày cô ngẩn ra, giật mình bật cười, thì ra tin nhắn của Mạc Khiếu Bạch được xem là theo đuổi. Cô đặt lại điện thoại trên bàn, sắc mặt nghiêm nghị,

cứng rắn nói: “Còn không mau đi hỏi chuyện tù lạnh.”

Tần Chính ngược ngừng vẩy tay, đi tới cửa quay đầu nói:

“Tăng Lam, cô cười để cho người khác thấy cô có tình cảm với người theo đuổi mình sao?”

Ánh mắt Tăng Lam sắc bén nhìn về phía anh, trực tiếp đưa người trợ lý lăm mồm kia đuổi ra khỏi phòng thí nghiệm.

Quay đầu lại nhìn điện thoại, ấn trả lời, cô đánh chữ “Được, vậy chút nữa anh tới đón em nhé”.

Lúc này Mạc Khiếu Bạch đang trong buổi họp, đột nhiên vui vẻ cười một tiếng. Điều đó dẫn đến bao nhiêu ánh mắt nhìn về phía anh, Trình Mạnh Tiểu ngồi ở đối diện, dùng ánh mắt đầy thâm ý mà đảo quanh trên khuôn mặt của anh. Lúc kết thúc buổi họp, Trình Mạnh Tiểu tiến đến vỗ vai Mạc Khiếu Bạch, cười hỏi:

“Theo tôi đi họp mà dám không chuyên tâm, tiểu tử cậu đúng là gan ngày càng lớn.”

Mạc Khiếu Bạch cười, hai tay chấp lại thành quyền:

“Người anh em, tôi biết sai rồi, dạo này lâm vào tình trạng tuần trăng mật nên không thể tự mình thoát ra được.”

Trình Mạnh Tiểu nhú mày nhìn anh:

“Nữ tiến sĩ đó đã bị cậu bắt được? Tiến triển đến đâu rồi?”

Mạc Khiếu Bạch cười đắc ý, vỗ vỗ ngực nói:

“Ôm về nhà.”

Trình Mạnh Tiểu đầu tiên là kinh ngạc, sau đó giữa hai hàng lông mày lại lộ ra vẻ ưu sầu:

“Tiểu tử cậu so với tôi may mắn hơn nhiều, nhất định phải trân trọng cho thật tốt, đó là người phụ nữ có thể cùng cậu sống tới già.”

Mạc Khiếu Bạch mím môi, mày nhú lại một chút rồi giãn ra:

“Mượn lời may mắn này của Mạnh Tiểu ca nhé.”

Anh dựa vào chiếc xe đang đậu ở bên đường đối diện với sở nghiên cứu, chờ Tăng Lam đi tới, ngồi vào xe, vui tươi hơn hờ liền ôm lấy cô hôn một cái:

“Bà xã, có nhớ anh không?”

Tăng Lam bối rối nhìn tứ phía, rõ như ban ngày, anh lại không thể kiểm chế như thế:

“Anh không nên như vậy, người khác thấy sẽ không tốt.” Ánh mắt cô mang theo vẻ tức giận.

“Vậy thì sao, người anh ôm là vợ của anh, gần gũi cũng với vợ của anh, người nào dám bắt nạt.” Anh tự tin như một đứa trẻ.

Tăng Lam không thèm để ý tới anh nữa, thật ra cũng không thật sự tức giận, vì thế cứ ngồi im lặng trong xe, chờ anh lái. Ngày thu sắc trời chạng vạng vẫn một màu xanh lam, gió thu mát mẻ. Anh đưa Tăng Lam đến một nhà hàng Nhật Bản. Bên trong được bày trí với vẻ truyền thống cổ điển, cánh cửa bình phong cùng họa tiết được vẽ bằng tay, mùi hương hoa cỏ tinh tế, còn có ghế tựa nhỏ. Anh dứt cho cô vài miếng sushi và sashimi. Tăng Lam ăn rất ít, hơn nữa luôn không tự chủ mà ngó nhìn đồng hồ.

“Sao vậy, không hợp khẩu vị à?” Anh ân cần hỏi.

“Đồ ăn rất ngon, chỉ là dạ dày của em không thích hợp để ăn những loại hải sản này.” Cô ăn ngay nói thật.

Sắc mặt anh tối lại, dường như có chút tự trách:

“Thật xin lỗi, anh vậy mà lại không biết dạ dày em không tốt.”

“Chuyện này không thể trách anh, anh không cần phải xin lỗi. Thời gian tìm hiểu của chúng ta vốn không dài...” Tăng Lam lạnh lẽ giảm âm lượng nửa câu cuối.

Khóe miệng anh cong lên một nụ cười đau khổ:

“Em muốn nói anh vốn không có đủ thời gian để tìm hiểu em đúng không?” Nhà hàng này do anh cố ý chọn, lần đầu là đi với khách hàng, anh cảm thấy Tăng Lam sẽ rất thích nơi này, vừa thanh lịch vừa mang phong cách cổ xưa. Thế nhưng lại thất bại, sớm biết vậy anh đã đưa cô đi ăn món Pháp kinh điển rồi.

Thần sắc cô trở nên u ám, trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra một tia bất đắc dĩ:

“Đây chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, không cần để ý đến nó.”

Anh một tay kéo cửa ra, nói với người phục vụ bên ngoài:

“Đem mang những thứ này ra ngoài, cho hai chén mì, không cay.”

Cô cả kinh, vội vàng nói:

“Không cần phải như vậy, em vẫn có thể ăn được mà.”

Anh nắm lấy tay cô:

“Bảo bối, chúng ta có họa cùng chịu.”

“Nhưng mà lãng phí quá.” Cô nhìn một bàn thức ăn ngon được dọn dẹp sạch sẽ.

Anh cười âm thầm:

“Lãng phí cũng là một phương thức giúp đất nước gia tăng GDP.”

Cô nhìn anh, đối với loại hành động tùy hứng này lại có một chút xúc động, trong lòng không rõ rốt cuộc loại cảm giác này là bất đắc dĩ hay là cảm động nữa. Cô đứng lên, đi đến bên cạnh anh và ngồi xuống, khẽ tựa đầu mình vào vai anh:

“Cảm ơn anh, Mạc Khiếu Bạch.”

Anh vui mừng nhìn người phụ nữ đang tựa vào vai mình, không thể tin được cô thế mà cũng có một mặt dịu dàng đến như vậy. Tóc của cô đen bóng như tơ lụa, kết hợp với chiếc cổ trắng ngần lại càng trở nên nổi bật. Mạc Khiếu Bạch khẽ nghiêng đầu, bàn tay nắm lấy cằm của cô, một gương mặt đẹp đến như vậy, trắng trong thuần khiết, đôi môi hồng như anh đào, ánh mắt sáng ngời như tinh tú, cô cũng đang chuyên chú nhìn anh. Anh không hề báo trước liền hôn từ trên xuống, chính cái không khí quyến luyến này đã khiến anh không còn cách nào kiềm chế bản thân nữa. Cô thật ngoan ngoãn, không có phản kháng hay cự tuyệt, tùy ý để anh hôn. Người phục vụ nhẹ nhàng gõ cửa, đưa hai tô mì, anh mới không tình nguyện mà buông cô ra.

Hai má cô đỏ ửng, mặt mày có chút ngượng ngùng, càng thêm động lòng người.

Anh ôm eo cô:

“Bà xã, ăn mì thôi.”

Cô mỉm cười nhẹ nhàng, cúi đầu lặng lẽ ăn. Trong lòng anh đã sớm như trăm hoa nở rộ, cảm thấy giống như mình tìm được một con đường sống trong cõi chết, hôm nay đi tới nhà hàng này quả thật là quá sáng suốt.

Lúc rời khỏi nhà hàng thì trời đã tối, đèn sáng rực rỡ ở đầu đường, anh nắm tay cô và nói:

“Chúng ta về nhà luôn đi, về chuyện bản thí nghiệm giao lại cho tên trợ lý chịu khó kia là được rồi.”

Cô lắc đầu:

“Gần đây thí nghiệm của bọn em không thuận lợi, nếu lúc này em không chuyên tâm thì rất có thể mang đến ác cảm cho anh ta.”

“Cậu ta thích em đó, nếu là vì em thì chuyện gì cũng có thể gánh được.” Khóe miệng Mạc Khiếu Bạch cong lên.

Cô nhún mày, trừng mắt với anh:

“Anh chắc không phải lúc nào cũng mang theo lòng thù địch đối với người khác chứ?”

Anh thế nhưng lại cười rồi đem cô ôm vào lòng:

“Ai làm ở đó cũng đều thương nhớ vợ của anh. Em còn dám nói em không phát hiện cậu ta không có ý với em?”

Cô gỡ cánh tay của anh ra, rời khỏi cái ôm của anh, về mặt thật thà nói:

“Tần Chính là một người rất có cố gắng, anh ấy đối với em cũng có sự giúp đỡ rất lớn. Bọn em cũng chỉ là quan hệ hợp tác, anh không cần phải nghĩ nhiều.”

Gió đêm thổi làm rối mái tóc của cô, một khuôn mặt xinh đẹp dưới ánh đèn lại đang chuyên chú như vậy. Trong lòng anh khẽ xao động, vươn tay vuốt lại tóc cô:

“Được, anh sẽ không nghĩ nhiều nữa, nhưng em phải đáp ứng đề tới nay anh đưa em về.”

Cô nhú mày, thỏa hiệp nói:

“Được rồi, nhưng em muốn tự lái xe phải nhà.” Bằng không sáng mai anh lại phải đưa cô đi, như vậy rất phiền toái.

Anh bắt ngờ hôn vào má cô một cái rồi nói:

“Đồng ý.”

* Chú thích:

(1) Hydrogel: loại vật liệu mềm và ẩm ướt, có tới 95% thành phần nước và các phân tử nằm trong khung polymer.

(2) Freezedrying: phương pháp ướp lạnh và làm khô.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Từ bỏ trị liệu

Tăng Lam bước xuống xe, mỉm cười vẫy tay với người đàn ông ngồi trong xe, sau đó nhìn theo chiếc xe rồi đi, trong lòng mang theo một tia ấm áp. Cô cũng không biết có phải bị anh lây bệnh rồi hay không, khi này ở trong nhà hàng kia lại cứ thế ngoan ngoan để cho anh tùy ý hôn mình. Bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy xấu hổ, nhưng kỹ thuật hôn của anh thật sự rất tuyệt, lúc nào cũng hôn đến nỗi khiến cô đầu óc mơ màng, mất đi cả sức phản kháng.

Khó trách sao mà những người yêu nhau lại thích hôn nhau, đến gần đây cô mới ý thức được sự tuyệt diệu của chuyện này.

Trước Mạc Khiếu Bạch, cô chỉ hôn qua một người đàn ông, chính là Dương Mâu. Nhưng nụ hôn của họ thường rất ngắn, chỉ như chuồn chuồn đập nước rất vội vã, cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Bây giờ nghĩ lại, trước đây mỗi lần Dương Mâu sắp hôn cô thì ánh mắt đều rất bối rối, giống như là không dám làm vậy. Đây chắc là khoảng cách mà anh ta đã nói tới.

Nghĩ đến việc lát nữa Mạc Khiếu Bạch sẽ đến đón cô, khóe miệng lại bất giác cong lên. Cô không phải là loại người bụng đang đói, có người mời ăn lại lấy lý do là no rồi mà từ chối, cô cũng như bao người phụ nữ khác, đối với hành động chăm sóc của người khác giới cũng sẽ cảm thấy vui vẻ. Cô bây giờ có một loại cảm giác được anh nâng niu trong lòng bàn tay, tuy thật sự không phải như vậy, nhưng vẫn cứ chân thật như thế mà tác động đến cô. Hơn nữa mỗi một hành động của anh đều có một lý do chính đáng, đó là được sự bảo vệ của luật pháp, anh là chồng của cô, anh nói anh yêu cô. Thật ra vẫn sẽ cảm thấy chút mâu thuẫn, vì lý trí nói với cô rằng chuyện này không bình thường, hai tháng trước họ chỉ là người xa lạ, làm sao đột nhiên anh lại tốt với cô đến thế được.

Bọn họ đã thỏa thuận với nhau là phải nghiêm túc đối với cuộc hôn nhân này, có lẽ anh chẳng qua là quá nhập vai mà thôi. Nhưng anh lại nói, mục đích cuối cùng của anh là muốn cô yêu anh. Người đàn ông này tham lam biết bao.

Mạc Khiếu Bạch không về nhà mà lái xe thẳng đến Zero. Vừa vào cửa, bộ dáng không giấu nổi sự vui vẻ đã làm cho Sở Thần giật mình một cái.

“Ái chà chà, đây là ai thế? Tôi nhận không ra rồi! Cậu có phải Mạc Khiếu Bạch không vậy? Vui vẻ như một tên ngốc thế kia có phải là cậu không đó?” Sở Thần nói móc.

Mạc Khiếu Bạch không thể che giấu ý cười, ngồi xuống bên cạnh Sở Thần:

“Tiểu từ cậu thấy người ta tốt đẹp không muốn, cứ phải nhìn tớ khổ sở u ám thì cậu mới thấy vui sao?”

“Tiểu Bạch, đã mấy ngày cậu không ra ngoài rồi, tớ và đám bạn nhỏ của mình cũng sắp quên mất sự tồn tại của cậu luôn rồi. Tối nay làm sao thế, nhớ đám anh em bỏ tớ nên đến hả? Cô vợ tiền sĩ then thùng của cậu đâu rồi?” Sở Thần vẫn giữ dáng vẻ âm dương quái khí kia.

“Cô ấy vẫn còn ở phòng thí nghiệm, chiến đấu trên tiền tuyến của sự nghiệp nghiên cứu.” Mạc Khiếu Bạch cười nói.

“Hắc hắc, vậy sao cậu còn không ngoan ngoãn ở nhà chờ đợi mà chuẩn bị nước rửa chân đi?” Sở Thần tặc lưỡi.

“Tớ đợi lát nữa, khi cô ấy làm xong thí nghiệm thì đi đón cô ấy về nhà.” Gương mặt Mạc Khiếu Bạch tràn đầy hớn hở.

“...” Sở Thần tức giận đập một cái:

“Được lắm, bây giờ cậu chính là một người đàn ông tốt, một ông chồng tốt, đám lăng từ không đứng đắn như bọn tớ hiểu không nổi tư tưởng ở cảnh giới cao như thế của cậu. Tiểu Bạch tới hỏi cậu, cậu định tiếp tục cái đức hạnh đau đầu nhức óc này tới khi nào? Chơi trò gia đình chơi đến nghiện luôn rồi

ư?”

Mạc Khiếu Bạch thu lại nụ cười, ánh mắt thâm thúy:

“Tớ muốn thu phục cô ấy một cách triệt để, đây chính là mục tiêu cuối cùng của tớ.”

“A? Không phải đã đến tay rồi sao?” Sở Thần không hiểu, tên nhóc này đã uống lộn thuốc gì rồi.

“Tớ không chỉ muốn thân thể, tớ còn muốn trái tim của cô ấy nữa. Tớ muốn khiến cho cô ấy yêu tớ, sau đó sẽ cầu xin tớ đừng li hôn.” Anh quơ lấy ly rượu trước mặt Sở Thần, một ngụm uống cạn.

“Này, đó là rượu của tớ!” Sở Thần đánh anh một cái: “Tiểu tử cậu đủ độc ác, muốn đem nữ tiến sĩ kia ăn đến không còn xương mới chịu sao? Đã cưới về rồi mà còn yêu cầu nhiều như thế. Cầu xin cậu đừng li hôn? Cậu thật sự muốn sống tiếp những ngày tháng như vậy sao?”

Anh mỉm cười, chỉ cười không nói. Cô nói không đề tâm việc anh có yêu cô hay không, nhưng anh nhất định phải khiến cô yêu anh. Anh chính là muốn làm người thắng cuộc, cho dù là chuyện làm ăn, hay là chuyện tình cảm.

“Cậu có nghe nói chưa, lão già nhà họ Tần sắp không xong rồi, Tần Khải hình như vì chuyện gia sản mà rất buồn bực.” Sở Thần thấy anh không trả lời, rất biết điều mà đổi sang chủ đề khác.

“Tần Khải? Cậu ta thì có gì mà buồn bực? Gia sản của nhà họ Tần không phải đều là của cậu ta cả ư?” Mạc Khiếu Bạch hỏi.

“Lão già họ Tần có một đứa con riêng, nhỏ hơn Tần Khải sáu tuổi, vừa tốt nghiệp nghiên cứu sinh, rất có chí phấn đấu mà vào làm ở sở nghiên cứu gì đó. Lão già kia rất cưng chiều nên muốn đem một phần cổ phần của công ty bất động sản cho tên nhóc kia, gọi là Tần Chính thì phải.” Sở Thần nói.

“Tần Chính?” Mạc Khiếu Bạch cảm thấy cái tên này có chút quen quen, sau đó nhớ ra lời khi nãy Tăng Lam nói:

“Thì ra là tên nhóc đó!”

“Cậu biết nó sao?” Sở Thần gấp gấp hỏi lại.

“Cậu ta chính là trợ lý của Tăng Lam, suốt ngày cứ nhòm ngó vợ tớ.” Mạc Khiếu Bạch nhún mày.

“Chuyện này cũng có thể? Nữ tiến sĩ của cậu có mê lực lớn như vậy à? Ha ha, phen này vui rồi! Anh chàng bỗng nhiên trở thành con nhà giàu, nữ thần chắc chắn chịu không được, cậu cứ việc chờ mà xem vợ mình hồng hạnh vượt tường đi!” Sở Thần nở nụ cười xấu xa.

“Cậu bớt nói bậy đi, vợ tớ có thể dễ dàng bị cướp đi như vậy hả? Giành với tớ, hần còn non lắm.” Mạc Khiếu Bạch khinh thường cười một cái.

“Hắc hắc, cậu cần gì phải như thế, cũng không phải tuyệt sắc giai nhân gì!” Sở Thần bắt đầu dĩ lắc đầu.

“Vợ tớ so với tuyệt sắc giai nhân đáng yêu hơn nhiều, ha ha.” Mạc Khiếu Bạch nhớ đến bộ dạng hai má ửng hồng của Tăng Lam.

“Hết thuốc chữa rồi, Tiểu Bạch, sao cậu lại từ bỏ trị liệu chứ!” Sở Thần vỗ vỗ vai anh.

Mạc Khiếu Bạch không thèm để ý mà liếc nhìn đồng hồ:

“Sắp tới giờ rồi, tớ đi đón vợ về nhà, gấp lại sau nha người anh em.”

Nói rồi như một cơn gió thoát một cái đi mất. Để lại Sở Thần một mình đối diện với chiếc ly trống không, cô đơn lạnh lẽo. Anh không thể hiểu được Mạc Khiếu Bạch làm sao lại biến thành người như vậy, nhưng khi nhìn thấy gương mặt hạnh phúc đến ngu ngốc của cậu ta thì lại có một chút cảm giác ngưỡng mộ và đố kỵ.

Gần đây đám bạn trong nhóm không biết đều uống nhầm thuốc gì, hoàn lương tập thể rồi. Bỏ lại một mình anh ở lại trấn giữ trận địa, nhưng lại cứ như thế mà đứng núi này trông núi nọ, đến một món hàng nhìn vừa mắt cũng tìm không thấy. Đàn ông, đặc biệt là người đàn ông ở cấp độ này như anh, cho dù có lảng nhãng thì cũng rất kén chọn. Anh vẫn chưa sa sút tới mức đối bụng ăn quàng, đường đường là cậu chủ nhà họ Sở không thể làm cho mình mất mặt được.

Đang lúc chán nản muốn tính tiền, cửa lớn sau lưng bị đẩy ra, một cơn gió mang theo mùi thơm mê người bay vào mũi, khiến cả người anh căng lên. Mùi hương này, nhất định là hàng cao cấp. Vợ vàng quay đầu, vừa nhếch môi cười gian thì lập tức cứng đờ lại.

Người vừa bước vào không phải ai khác, mà là Quý Thù.

Đúng thật là hàng thượng đẳng, người đẹp như thế, biết tìm đâu được. Khuôn mặt nhỏ nhắn kia tinh tế như một tác phẩm điêu khắc tinh xảo, trang điểm tuy đậm nhưng lại không lòe loẹt, đường kẻ mắt dài, lông mi dày cong vút nhưng lại không phải loại mi giả của nước ngoài bây giờ đang rất thịnh hành. Trên đôi môi gợi cảm kia là Chanel 39 vừa ra, hồng nhuận mê hoặc. Cổ áo sơ mi bó sát hé mở, ngực mềm mại như ẩn như hiện, bên dưới là chiếc váy ôm tới đầu gối, bao bọc lấy bờ mông tròn trịa. Nhưng thần sắc trên mặt cô lại không tốt lắm, lạnh lùng như băng, vẻ mặt cao ngạo. Đường như vừa gặp chuyện không vui.

Sở Thần ngáy người vài giây liền đoán được chút ít, tối nay chắc cô vốn không có ý định đến quán bar, có lẽ công việc gặp chuyện gì đó nên mới tức giận mà đến chỗ này giải khuây. Cho nên Sở thần cười cười đi qua:

“Đây không phải người đẹp Quý Thù sao? Đã lâu không gặp!”

Quý Thù lạnh lùng liếc anh một cái:

“Tâm trạng tôi không tốt, tránh xa một chút.”

Rất thẳng thắn. Sở Thần lấy lại tinh thần:

“Vậy thật đúng lúc, tâm trạng tôi cũng không tốt, hai chúng ta cùng phát tiết một chút, không phải đôi bên đều có lợi sao?”

Quý Thù lười để ý đến anh ta, đi thẳng đến ngồi bên quầy bar, nói với người phục vụ: “Một ly Lanson.”

Sở Thần cười hi hi đi tới, đặt mông ngồi xuống bên cạnh, ngửi mùi thơm trên người cô, tâm trạng dễ chịu hơn nhiều. Nói với người phục vụ:

“Tôi cũng lấy một ly giống vậy.”

Quý Thù cả nhìn cũng không nhìn anh một cái:

“Anh muốn câu cá thì đi chỗ khác chơi, chị đây hôm nay tâm trạng không tốt, không rảnh chơi với anh.”

“Tâm trạng của cô vì sao lại không tốt? Ai chọc giận đại mỹ nhân Quý Thù của chúng ta vậy?” Sở Thần vui vẻ nói.

Quý Thù không để ý anh ta, uống một ngụm rượu. Cô đúng thật là tâm trạng không tốt, còn là vô cùng tệ. Cô vừa từ sân bay về đây, trên đường liên tục gọi điện cho Tăng Lam, nhưng điện thoại của cô ấy thì luôn ở chế độ chờ. Đúng là cô cần một người để kể lể, nhưng cô đưa mắt nhìn bộ dạng si ngốc tên họ Sở bên cạnh, chắc chắn không phải anh ta.

Sở Thần cũng không gấp gáp, cứ như thế mà nhìn cô, chớp chớp mắt, giống như chỉ cần nhìn như vậy cũng đủ làm anh cảm thấy thú vị rồi. Tiếng tăm của cô gái này anh cũng có nghe qua, nhưng nhìn một cách tỉ mỉ thì đây là lần đầu tiên. Vậy mà lại gặp ngay lúc tâm trạng cô không tốt, thật là trăm năm khó gặp, anh may mắn biết bao. Càng nhìn càng đẹp, ngay cả tức giận cũng có phong cách như vậy, khó trách Tần Khải bị đá rồi mà vẫn không thể quên được.

Quý Thù cứ thế điềm tĩnh uống hết ly rượu trước ánh mắt mê đắm của Sở Thần, cô đem ly đặt lên quầy bar:

“Thêm một ly nữa.”

Sở Thần đưa tay giành lấy chiếc ly:

“Một mình uống rượu giải sầu như thế thật vô nghĩa, chi bằng chúng ta chơi một trò chơi đi.”

“Bớt giờ trò này với tôi đi, muốn chơi với chị đây, anh còn chưa đủ tư cách.” Quý Thù trừng mắt với anh một cái.

“Vậy chúng ta cược một ván, tôi thắng thì cô phải nghe tôi, cô thắng thì tôi nghe cô.” Anh đập bàn một cái dứt khoát.

“Cược cái gì?” Cuối cùng Quý Thù cũng có chút hứng thú.

“Gì cũng được, dù sao thì tôi thua thì tôi cũng đều nghe cô, muốn tiền, muốn nhà hay muốn hiến thân, tùy cô chọn.” Sở Thần vỗ ngực khẳng định.

“Được, vậy thì cược một ván đi.” Khóe mắt Quý Thù cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chọc anh chơi

Thật ra thì Quý Thù cũng không nghĩ là để ý đến Sở Thần, có khi không thể chịu được cái người như ruồi nhặng càng lúc càng dán lại gần cô. Nhưng nghĩ lại, mình đến đây chính là để kiếm niềm vui thay đổi tâm trạng, đêm nay ở đây cũng chẳng có mấy người đàn ông thú vị nào, nên cứ chấp nhận một chút, đòi hỏi quá cũng đâu có được.

Nghe được Quý Thù mở miệng đáp ứng, tinh thần Sở Thần lập tức tỉnh táo, con mắt đào hoa vừa nhìn chăm chăm Quý Thù càng thêm mê người, trong đầu vừa tính toán nhanh chóng xem đánh cuộc cái gì thì mình có khả năng không phải nộp phạt. Ánh mắt rơi trên chén rượu ở trên quầy bar, khóe miệng

khẽ cong nói: "Chúng ta thì uống rượu nhé? Tôi có thể uống liền một hơi hết một chai Alençon."

Quý Thù khinh miệt liếc anh ta một cái: "Nhàm chán như vậy, hay thôi không đánh cuộc nữa." Trong lòng không khỏi không cảm khái chỉ số thông minh của người này thật đáng buồn.

Sở Thần hai tròng mắt ngẩn ra, vẻ lúng túng thoáng qua rồi biến mất, anh đã quên Quý Thù là một cao thủ. Thế là vung tay lên gọi phục vụ mà hỏi: "Các cậu có đồ chơi gì hay mang ra đây, tôi và mấy nữ đánh cuộc chơi."

Phục vụ mang ra một bộ bài, xúc xắc và mấy đồ chơi nhỏ nữa.

Sở Thần nhìn một món đồ chơi hình một con Kinh Ngu cười nói, "Cái này chơi hay", nói rồi đề xuống, trong miệng Kinh Ngu có một cái răng nanh, "Xem ai bị Kinh Ngu ăn hết."

Quý Thù bắt đầu đi lắt đầu, lười phải nhìn, đúng là chờ đợi người này nghĩ ra trò gì đó thú vị thì đã đánh giá anh ta cao quá. Thế là cô uống một ngụm rượu, đặt cái ly xuống, móc từ trong túi ra một tờ tiền đập trên mặt bàn, "Không cần tìm"

Sở Thần thấy cô phải đi, vội vàng đứng người lên giữ chặt, "Đừng đi, những thứ này cô đều không có hứng thú à?"

Quý Thù cười nhạt một tiếng: "Tôi không phải trẻ mẫu giáo, trò này của anh coi như xong đi."

Lời này hoàn toàn kích động Sở Thần, anh nhấn lại mảy dòn đập nói: "Vậy cô muốn chơi cái gì?"

Quý Thù tư thế ưu nhã đẩy tay của anh ra, nhướn mày nói: "Là anh muốn chơi, không phải tôi. Anh muốn tôi chơi với anh mà còn chẳng tìm được cái gì có thể chơi được, sao tôi còn muốn lãng phí thời gian với anh?"

Người phụ nữ này đúng là khó đối phó. Sở Thần tức giận răng ken két, nhưng lại sống chết không cam lòng. Đúng lúc này cửa quán bar bị đẩy ra, tầm mắt của anh tự nhiên thấy một đôi nam nữ đang đi vào. Lúc quay đầu lại thấy Quý Thù cũng đang nhìn, đột nhiên ánh mắt sáng lên, anh cười nói: "Chúng ta đánh cuộc đoán người đi! Đoán người vào kế tiếp là nam hay nữ! Ai thua uống rượu. Thế nào?"

Quý Thù bị thần thái quyết đoán bằng bất cứ giá nào của anh chọc cười, nghĩ nghĩ một lúc thấy việc này cũng có thể đánh cuộc được, đánh cuộc kiểu này thì tên nhóc kia chẳng có cách nào làm bừa được. Nên cô ngồi lại ghế, thần nhiên cười: "Tốt, cái này còn được!"

Sở Thần thờ phào nhẹ nhõm, cũng ngồi trở lại, rất hào phóng khoát tay: "Vậy thì cô đoán trước! Nhưng chúng ta định thắng thua bằng cách mỗi người đoán năm lần, đoán đúng nhiều hơn thì tính là thắng."

Quý Thù gật đầu: "Được!"

"Nếu vào đông người thì đoán nhiều nam hay nhiều nữ, nếu là hai người thì thôi." Sở Thần nhìn về phía phục vụ đang đứng ở bên nói: "Hai chúng tôi quay lưng lại, có người đến thì cậu thông báo cho chúng tôi là một người hay nhiều người. Cậu làm trọng tài."

Cậu phục vụ ngoan ngoãn gật đầu.

"Tốt, vậy tôi đoán, cái kế tiếp vào cửa là đàn ông." Quý Thù nháy mắt trong tròng.

Cửa bị đẩy ra, một người đàn ông đi vào, nhân viên phục vụ nói: "Vị tiểu thư này đã đoán đúng."

Quý Thù Sở Thần quay đầu lại, sau đó liếc mắt nhìn nhau, Quý Thù trong mắt lóe vui sướng. Sở Thần cũng cười một tiếng, từ trong đồng bài móc ra một quân bài màu đỏ bỏ xuống trước mặt Quý Thù, cô thắng một ván.

"Đến phiên anh." Quý Thù cầm lấy quân bài đỏ nhìn thoáng qua cười yếu ớt.

"Tôi đoán kế tiếp vào cửa, là phụ nữ." Sở Thần đoán.

Cửa bị đẩy ra, một người đàn ông đi vào, ngồi xuống cạnh người đàn ông mới vào lúc nãy. Quý Thù cười ha ha, Sở Thần tắc lưỡi.

"Uống rượu!" Quý Thù đẩy trước mặt anh chén rượu.

"Được, tôi uống!" Sở Thần nguyện thua cuộc, thoải mái uống. Uống hết một ly rượu nho đỏ xuống bụng, anh nhiu mày, "Không phải tôi muốn nói nhiều, làm sao cô thích uống loại sâm banh này? Chưa chết được."

Quý Thù cười đẹp như hoa đào mùa xuân, ánh mắt trong suốt như nước dính trên mặt anh, "Loại này là sâm banh Pháp lên men ở nhiệt độ thấp, đối với phụ nữ rất tốt, đường da làm đẹp."

Sở Thần hít một hơi, ý chí chiến đấu sục sôi, "Lại đến, đến cô!"

Kỳ thật lần đánh cuộc này căn bản chẳng có nhiều hàm lượng trí thức, chỉ là ý chí chiến đấu tràn đầy của người này cũng làm cho tâm trạng của Quý Thù sáng sủa lên không ít. Rõ ràng vấn đề chỉ là xác suất 50/ 50, bộ dạng ngu ngốc thế này. Nếu bị Tăng Lam biết cô cùng cái người kia chơi trò đánh cuộc này nhất định khinh bỉ cô đến chết. Vì vậy sau bốn ván, trước mặt Quý Thù có ba quân bài màu đỏ một quân bài màu đen, mà Sở Thần còn lại là ba

quân đen hé ra một quân đỏ. Bấy giờ thì Quý Thù không giấu được sự cao hứng từ trong tâm, tìm được người này cùng chơi cũng không tệ, hôm nay bao nhiêu đen đủi đều chuyển hết lên trên người anh ta rồi đi.

"Còn đỏ nữa không? Cho dù ván tới anh có thắng thì chung cuộc tôi vẫn là người hơn." Quý Thù giương mi lên.

"So chứ, làm sao mà không so được, thua cũng phải so!" Tư thế của Sở Thần thể hiện rõ vẻ quyết liệt.

"Tốt, vậy tôi đoán, người kế tiếp vào cửa là đàn ông." Quý Thù nén cười nói.

Cửa quán rượu lần nữa bị đẩy ra, một người đàn ông bước đến. Quý Thù lúc này đang cao hứng vỗ tay một cái, "Ha ha, tôi lại thắng!" Nhưng thoáng cái, nụ cười trên mặt cô liền cứng lại.

Người đàn ông kia đi thẳng tấp đến chỗ cô, mặt lộ vẻ hung dữ.

Sở Thần quay đầu lại, nhìn thoáng qua Quý Thù, "Như thế nào, cô quen à?"

Quý Thù nhăn nhu mi, "Ài, một người đàn ông muốn bỏ cũng khó bỏ, cứ như bã kẹo cao su dính đế giày, phiền chết."

Người đàn ông đi tới, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Quý Thù: "Judy, tôi chờ điện thoại của em đến biển cạn đá mòn, thế mà em lại ở đây cùng người đàn ông khác liếc mặt đưa tình?"

"Triệu tổng, anh hiểu lầm, tôi đã nói với anh rất rõ ràng, hai chúng ta không đùa." Quý Thù trong mắt hiện lên bức mình.

"Em nói không đùa sẽ không đùa giỡn? Thế tại sao em lại ngoan ngoãn cho tôi ngủ cùng? Lên giường của tôi rồi còn nghĩ là không có gì phát sinh, em là cái loại đàn bà lẳng lơ, dâm đảng." Giọng đàn ông đầy tức giận.

"Tôi không nghe lầm chứ? Ý của anh là tôi lên giường anh thì phải cả đời với anh à? Tôi không so đo tính toán, không cần anh chịu trách nhiệm thì anh còn tính toán cái gì với tôi?" Quý Thù khinh bỉ nhìn anh ta một cái.

"Tôi đã muốn phụ nữ thì nhất định người đó phải cùng với tôi, Judy đừng tưởng rằng em chạy thoát!" Người đàn ông nói rồi nhìn thoáng qua sau lưng, mấy người đàn ông nữa vừa vào cửa đang đi đến.

Sở Thần cả kinh, thì ra là những người kia lại là một phe? Mất thấy chuyện không đúng, anh vội vàng đi lên trước còi mở một tiếng cười, "Anh này đừng kích động, có chuyện gì từ từ nói, tôi thấy anh cùng với Quý tiểu thư có chút hiểu lầm!"

Người đàn ông trừng ánh mắt hung hãn về phía anh một cái, "Hiểu lầm? Hừ, tôi chưa trối cô ta mang đi luôn đã là tốt lắm rồi còn hiểu lầm cái gì! Đồ mặt trắng, mày không muốn rước họa vào thân thì cũng nên nhanh nhanh mà rút!"

Người đàn ông mới vừa nói xong, Quý Thù cũng quay mặt lại nhìn về phía Sở Thần, đầu lông mày treo một nụ cười: "Sở thiếu, xin lỗi, hôm nay sợ là không thể chơi với anh, việc này tôi cũng không muốn dính dấp đến trên thân anh, hay là anh đi trước đi."

Người đàn ông kia nói như vậy đã làm cho Sở Thần muốn phát hỏa, không nghĩ Quý Thù lại tưới dầu thêm vào lửa, Sở Thần tức đến nở nụ cười, tình cảnh này nếu như anh kẹp lấy cái đuôi mà đi, quay đầu lại còn mặt mũi làm người à. Lúc này uống chút sâm banh quá mệt mỏi, bấy giờ bị ép một hồi tức giận thành ra cũng tỉnh ra không ít.

Anh vẫn cười, ánh mắt lại trở nên lạnh lẽo: "Vậy sao được, hôm nay tôi thua hoàn toàn, đêm nay tôi là người của cô!" Nói xong thì ôm eo Quý Thù, thân mật thổi hơi vào tai cô.

"Nhài ranh, đừng có hối hận!" Hai mắt người đàn ông phun ra lửa.

"Tôi, Sở Thần sống ba mươi mấy tuổi, liên tục cả lợ phát phơ, chưa từng có một chuyện khiến tôi hối hận! Người anh em, muốn đầu óc sáng suốt một chút thì nên nghe lời khuyên của tôi, đừng có chấp nhặt với phụ nữ. Phụ nữ thuận miệng nói vài lời dễ ngon dễ ngọt dễ dành anh, anh nghe vui vẻ luôn thì phải. Cư xử nh thế này thì mất mặt quá, cần gì phải làm thế!" Sở Thần vừa nói, vừa lặng lẽ nắm chặt tay của Quý Thù, ra hiệu cho cô bằng mắt.

Quý Thù hiểu ý, cười cười không nói, sắc mặt không hề lộ vẻ sợ hãi.

"Đ.. mẹ mày, bớ nói nhảm với tao! Anh mày ra đời từ khi mày còn đang bú mẹ đấy! Hôm nay ta muốn người đàn bà này, cô ta là của tao!" Người đàn ông nóng nảy.

"Đừng kích động ông anh, chúng ta có chuyện từ từ nói." Sở Thần lôi kéo tay của Quý Thù đi về phía trước vài bước, hỏi: "Anh không phải là muốn cô ấy à? Anh thích cô ấy?"

Người đàn ông mặt đen lại, "Nói nhảm, không thích thì tại sao tao muốn cô ấy!"

"A." Sở Thần làm như bưng tỉnh ngộ ra, nhìn thoáng qua Quý Thù, "Nữ vương bệ hạ, Anh ta nói thích cô, cô có tin không?" Ánh mắt anh nhìn Quý Thù cùng đôi, trong chớp mắt, hai người đồng thời đưa tay ra đỡ người đàn ông kia, sau đó co cẳng chạy.

Người sau lưng còn không có kịp phản ứng, liền nghe được âm thanh cửa tiệm bị mở ra. Chờ lúc người đàn ông kia hô to cùng thù hạ đuôi theo, trên

đường phố sớm đã mất bóng dáng hai người. "Mẹ nó! Lại để cho người phụ nữ chết giấm kia chạy!" Người đàn ông tức giận chân một cái, bắt đầu đi dẫn lấy thủ hạ lái xe rời đi.

Lúc này Quý Thủ cùng Sở Thần thật ra núp ở cánh cửa quán bar thứ nhất sau góc cầu thang, đang thời điểm khi hai người lao ra trong tầng cửa muốn ra bên ngoài trốn, Sở Thần lại đột nhiên đứng lại, hất tay mạnh mẽ kéo cánh cửa thứ nhất ra làm nó kêu loảng xoảng boong boong ầm ầm. Quý Thủ mới vừa giương mắt nhìn anh, đã bị anh lôi kéo núp ở phía sau cửa. Vì vậy hai người tro mắt nhìn xem đám người kia tông cửa xông ra, lại ừ ừ rời đi.

Hai người trong khe hở nhỏ hẹp núp hình tam giác sau lưng thang lầu, ngọn đèn rất mờ, thân thể của Quý Thủ dính sát tại trên người Sở Thần, hai người mặt đối mặt, gần trong gang tấc, Sở Thần có thể thấy được Quý Thủ hô hấp mang theo hơi rượu. Đột nhiên toàn thân nóng lên, trong lòng cảm giác ngứa ngứa dâng lên. Thịt ở trong miệng, không thể không ăn.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Rời giường tức giận

Quý Thủ nghe âm thanh xe khởi động bên ngoài, cảm thấy an toàn, định đi ra ngoài, thân thể lại bị Sở Thần vững vàng khóa lại, Sở Thần đối với cô lắc đầu, ám hiệu thời cơ chưa đến, chưa đủ an toàn, cô đành phải tiếp tục bất động tại chỗ, khoảng cách gần như vậy cùng Sở Thần bốn mắt nhìn nhau, cũng không thấy hô hấp hơi dồn dập. Dưới ánh sáng yếu ớt, gò má của cô ửng đỏ, ánh mắt long lanh như nước, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên, càng quyến rũ.

Sở Thần yên lặng nuốt nước bọt xuống, có thể bởi vì khoảng cách hai người quá gần bị Quý Thủ nhìn rõ ràng tường tận, vì vậy vui vẻ sâu hơn. Nụ cười này gần quá, Sở Thần cũng không khống chế mình được nữa, đôi môi thoáng tiến về phía trước tìm tòi hôn lên. Nụ hôn trần trọc nhiều lần, liên tục không ngừng, giống như ngọn lửa đốt cháy hai người. Tay của Sở Thần bắt đầu không yên phận, từ eo thon mảnh mai mềm mại kia bắt đầu chạy, phớt qua lưng cao ngất bóng loáng kia, lại lướt lên mông cong xinh đẹp, tham lam tiến vào, nhấc áo sơ mi trắng lên, chạm đến làn da non mềm khít khao. Trong lòng đột nhiên rung động, xúc cảm này quá tuyệt vời. Ngón tay linh mãnh khéo vén đường viền hoa, đúng lúc đang tiến vào thì bàn tay bị đánh một cái.

"Đừng được voi đòi tiên." Quý Thủ trừng mắt với anh.

Anh ừ ừ rút tay về, "Nữ vương bệ hạ, tôi đêm nay là người của em, em thành toàn cho tôi đi."

Quý Thủ cười một tiếng ôn nhu, "Vậy cũng không thể ở đây." Nói xong thì quay người đi ra ngoài, Sở Thần vội đuổi theo, mừng rỡ như rồng mây, "Ồ đầu cũng được! Em nói đi, núi đao chảo dầu tôi cũng theo em!"

Quý Thủ cười khanh khách dắt lấy cổ áo của anh, đi đến bên lề đường, chặn một chiếc taxi, "Tùng Giang đường Hilton."

Sở Thần đã lâu chưa trải qua một đêm điên cuồng như vậy, vì vậy anh rất hiểu rõ vì sao Quý Thủ lại có danh tiếng lớn như thế, tại sao có nhiều đàn ông nhớ cô mãi không quên như vậy. So với cô, phụ nữ khắp thiên hạ đều âm thầm không sắc, đây là nữ vương, được ngủ cùng cô quả nhiên giống như Mạc Tiểu Bạch nói là vinh hạnh của anh. Một đêm này tràn đầy vui vẻ, chắc sau này chẳng thể nào quên. Loại cảm giác thoải mái toàn thân này làm anh cảm thấy phảng phất như mình đang ở thiên đường.

Tầng sáng, anh tỉnh dậy, mở mắt tham lam nhìn người phụ nữ trong ngực, đột nhiên anh hiểu câu nói của Mạc Hiểu Bạch "Tôi không chỉ muốn thân thể của cô ấy, tôi muốn có cả trái tim cô ấy." Bây giờ nhìn người phụ nữ trong ngực này, thật sự anh vĩnh viễn muốn có được cô, muốn làm cho cô yêu anh.

Nghĩ tới đây anh nở nụ cười, nhìn không được lại hôn lên trên môi của cô, cô lười biếng mở mắt ra, âm thanh hơi cau nói: "Đừng phiền tôi, tôi ngủ còn chưa đủ đây."

Anh lại hôn đến ngiên, tay lần lần xoa trên thân thể cô, vô cùng háo hức nói: "Nữ vương bệ hạ, tôi còn muốn em."

Quý Thủ đột nhiên mở mắt ra, mạnh mẽ hất tay của anh ra, "Cút!"

Anh bị phản ứng này của cô làm giật mình sững sờ, lập tức bật cười, "Tôi sai rồi, đúng là tôi muốn em làm sao đây? Không thì em cứ ngủ đi một tý, lát nữa chúng ta..."

Quý Thủ đột ngột đi xuống giường, luồn khoác đồ lên người, "Tôi về đây, tiền phòng anh trả đi."

Anh vội vàng ngồi dậy, "Mới sáu giờ, tại sao em đi sớm như vậy?"

"Trò chơi kết thúc, cảm ơn chiêu cố." Quý Thủ vừa mặc quần áo tử tế, vừa dùng nụ cười đúng tiêu chuẩn với anh vừa khẽ khom người, như một nhân viên phục vụ Nhật Bản tiễn khách.

"Chuyện này xong rồi?" Sở Thần nhất thời có chút kinh ngạc.

"Quy tắc của tôi là cùng nhau một lần, sau đó mỗi người đi một ngã, cả đời không qua lại với nhau. Có điều, anh đã là bạn của Mạc Tiểu Bạch, Mạc Tiểu Bạch lại cùng Tăng Lam kết hôn, sau này có muốn không gặp mặt cũng khó, nên chúng ta nói luôn bây giờ cho tiện, chuyện ngày hôm qua đến đây là kết thúc, có gặp anh thì anh vẫn là anh, tôi vẫn là tôi, chúng ta không có bất kỳ quan hệ gì. Nếu anh có ý đem chuyện này thành chiến tích đi khoe khoang thì tôi cũng không để ý, chỉ đừng nói quá lên thành tôi bám theo anh là được. Anh không muốn trả tiền phòng cũng không liên quan, tôi trả." Quý Thủ nói như bắn liên thanh một hồi.

Sở Thần nghe xong nhủ mày, người phụ nữ này đúng là khác người, đem anh biến thành tình một đêm rồi thoái thác sạch sẽ. Đột nhiên có cảm giác mất mát thật lớn, giống hệt như đôi đũa dùng một lần rồi vứt, anh thế mà lại bị người phụ nữ này vứt bỏ. Hơn nữa còn là vứt bỏ không chút do dự. Từ trước tới giờ chỉ có anh vứt bỏ phụ nữ, là lần đầu tiên bị phụ nữ vứt bỏ. Nghĩ tới đây, cảm giác mất mát liền biến thành lửa giận.

Có thể là vì anh quá mê luyến người phụ nữ này nên không nỡ rời bỏ. Anh nén giận cười nói: "Đúng là, nếu tôi không muốn chúng ta cứ vậy mà xong thì sao? Hai chúng ta rất hợp nhau, cùng làm bạn với nhau thôi."

Quý Thủ nhìn anh một cái, khoe miệng khề cong, "Có thể được Sở thiếu để mất đến, tôi thật đúng là vinh hạnh đây! Nhưng xấu hổ quá, tôi rất kén ăn, người đàn ông đã ngủ cùng một đêm, tôi sẽ không muốn nữa."

Anh vẫn cười: "Đừng nói như vậy chứ, tôi cũng có điểm ưu điểm, cô xem tối hôm qua tôi không phải đã giúp cô thoát khỏi chuyện xấu hay sao?"

Quý Thủ hơi sùng sốt một chút, nở nụ cười, chưa từng thấy qua đàn ông tranh công da mặt dày như vậy. "Cho nên ý của anh là tôi nên cảm kích Sở thiếu ơn cứu mạng, lấy thân báo đáp?"

"Việc đó cũng không cần, chúng ta cứ từ từ." Sở Thần nhướn mày.

Ngay cả châm chọc thế mà nghe cũng không hiểu, Quý Thủ thấy nói chuyện với anh ta khiến mình đau đầu thêm. Dứt khoát ngay, không vòng vo, "Anh nghĩ tôi thật sự cần tí chút thông minh của anh để giải vây hay sao? Ngày hôm qua nếu anh nghe lời tôi rồi đi sớm một chút, tôi sẽ đem Triệu Hằng Tinh kia sắp xếp gọn ghẽ mà không để rắc rối sau này."

Sở Thần cười cứng ở trên mặt, sau đó nhả lại mày, "Ý của em là tôi làm hỏng việc của em rồi?"

"Anh cảm thấy thế nào?" Quý Thủ nhìn thẳng mắt của anh.

"Được, em yên tâm, tôi không phải là không thể giúp em giải quyết tên kia hoàn toàn. Tuyệt đối không để em phải hao tâm, phí sức." Ánh mắt Sở Thần lộ ra tia hung ác mạnh mẽ.

"Như thế thì tốt quá, cảm ơn Sở thiếu." Quý Thủ diêm dúa cười một tiếng, đẩy cửa ra.

Sở Thần đắm một cú tức giận vào thành giường, anh chưa từng ném qua cảm giác bị phụ nữ dễ dàng xem thường như vậy. Hoa Hồ Diệp, được lắm, Sở Thần anh thế phải đem cô thu về tay chứ không thể bỏ qua.

Thật ra thì Quý Thủ không có chán ghét Sở Thần như vậy, nói một cách khác thì cái cảm giác yếu ớt bạc nhược của cậu ấm này không đáng giá để tồn tại lâu trong mắt Quý Thủ. Chỉ là cô đem qua bị kích tỉnh cùng rượu còn và ma túy nên tâm tình xấu, sáng nay say rượu theo nhức đầu cùng nhau bộc phát, sáng sớm cậu nhóc này lại được voi đòi tiên mà không thành thật, cảm giác rời giường khó chịu cộng thêm thân thể không thoải mái và buồn bực, nên anh ta đã đụng phải họng súng cô giương lên.

Đi ra ngoài khách sạn, Quý Thủ thuận tay chặn chiếc xe taxi, ngồi trên xe lại nghĩ tới bộ dáng ngu ngốc không đỡ nổi của kẻ vừa rồi, bật cười. Thời đại nào rồi mà còn có người nằm mộng anh hùng cứu mỹ nhân.

Về đến nhà cô cứ tiếp tục ngủ, đến lúc bị chuông điện thoại của Tăng Lam đánh thức đã là buổi chiều.

"Quý Thủ, xin lỗi hôm qua không nghe được điện thoại của cậu. Đã xảy ra chuyện gì sao? Cậu vội vã như vậy tìm tôi?" Tăng Lam hỏi.

Cuối cùng thì vẫn là chị em, tâm linh tương thông, mặc dù hơi chậm.

"Chúng ta đi luyện TaeKwonDo đi, gần đây cơ sở rèn luyện." Quý Thủ không đáp lại câu hỏi.

Tăng Lam cũng hiểu được, "Được, vậy thì dạo quán gặp."

TaeKwonDo là sở thích chung của cả hai phụ nữ từ hồi đại học, so sánh với những nữ sinh luyện yoga, nhảy Pula mà nói, vận động trong TaeKwonDo càng mạnh mẽ, cũng dùng nhiều lực. Tăng Lam thích cái cảm giác ngưng thần đem hết cả sức mạnh tập trung vào một lần phát lực, đây là thái độ dốc toàn lực, mà Quý Thủ lại thích cái khoái cảm khi quyết đấu với đàn ông dùng một cước đá bay, đây là một kiểu phát tiết thật tinh tế. Tuy mục đích không giống nhau nhưng chẳng ảnh hưởng đến việc cả hai người phụ nữ kết bạn tập luyện vui vẻ. Cho nên, đến khi tốt nghiệp đại học là lúc các cô đều đạt được đai đen.

Trong dạo quán, Tăng Lam cầm trong tay bản căn đá giúp Quý Thủ tập luyện, Quý Thủ tung một cú gió lốc hung hăng đá trúng. Lực quá lớn, Tăng Lam suýt nữa ngã xuống.

"Có sao không? Tớ dùng sức quá mạnh à." Quý Thủ vội vàng đi tới.

Tăng Lam cười một tiếng, "Xem ra cậu thật sự có chuyện phát sinh, không thì tại sao có thể tung cú đá đoạt mệnh người ta như thế." Lần trước Quý Thủ đá một cú có lực lớn như thế là năm năm về trước.

Quý Thủ một tay cầm khăn lông lau mồ hôi, một tay đưa cho Tăng Lam một chai nước. Hai người ngồi ở trên mặt ghế luyện tập bên sân, Quý Thủ cười nhìn về phía Tăng Lam, lại không nói lời nào.

Tăng Lam uống một hớp nước, phát hiện Quý Thủ nhìn mình cười, hỏi: "Cậu cười cái gì?"

Quý Thủ mặt mày cong cong: "Tớ nhìn cậu gần đây có nhiều biến đổi, sắc mặt đỏ hồng, đúng là âm dương hòa hợp. Thế nào, được vài cái rồi chứ hả?"

Tăng Lam ngẩn ra, tự nhiên đỏ mặt, lườm cô một cái: "Tớ đang lo lắng cậu, cậu lại giễu cợt tớ."

Quý Thủ cười càng sâu: "Tăng Lam, bộ dạng của cậu bây giờ chính là bộ dạng của tiểu nữ đang có tình yêu đầu tiên, Mạc Tiểu Bạch có thể có bản lĩnh thật."

Tăng Lam lại sùng sốt một chút, "A? Tớ cảm thấy được tớ rất bình thường a. Cậu lại cảm thấy tớ làm sao vậy?"

Quý Thủ vừa muốn mở miệng, nhưng dừng lại, sau đó ánh mắt cực có thâm ý nói: "Tớ không nói ra được. Thiên cơ bất khả lậu, chuyện này chính bạn phải từ từ nhận ra mới được."

Tăng Lam khẽ nhú mày: "Cậu còn không có thành thật khai báo, cậu rốt cuộc làm sao vậy?"

Quý Thủ ánh mắt tối sầm lại, cười ngay một nụ cười than thở, "Tớ cũng không có may mắn như vậy. Tăng Lam, tớ thất tình. Yamamoto Douglas và tớ chia tay."

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Lập hồ Sơ trước

Tăng Lam rất rõ, chuyện chia tay này đối với tại Quý Thủ mà nói cơ bản là chuyện thường ngày. Năm năm nay, gần như mỗi lần Quý Thủ kết thúc một đoạn tình yêu cũng gọi Tăng Lam ra cùng nhau "Ăn mừng", mà cô chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt Quý Thủ có một tia đau xót vì chia tay. Nhưng giờ đây, cô vì nét mặt chán nản trên mặt Quý Thủ mà động lòng. Người đàn ông kia, Quý Thủ từng nói đó là người sinh ra đứa nhỏ của cô ấy, xem ra lần này đã làm tổn thương Quý Thủ.

Tăng Lam không nói gì, chỉ giang hai cánh tay ôm Quý Thủ, cho cô một vòng tay ôm ấp.

Quý Thủ lại cười, "Cậu cũng hỏi chúng tôi vì cái gì chia tay?"

Tăng Lam nhẹ nói: "Dù sao đã chia tay, cần gì phải quan tâm là vì ai gì đây. Tớ biết là cậu yêu anh ta, cho nên khẳng định vấn đề không phải là từ cậu."

Quý Thủ ngả đầu trên bả vai Tăng Lam, cười khổ nói: "Tớ từng nói đó là người tớ muốn sinh con cùng, cậu còn nhớ rất rõ?"

"Ừ."

"Có thể anh ấy không cần tớ sinh con cho anh ấy. Sau đó tớ mới biết, thì ra anh ta đã từng kết hôn, vợ trước của anh ta đã đưa con gái của anh ta rồi đi. Mà anh ta cả cuộc đời này cũng chỉ yêu nhất người phụ nữ kia cùng với con gái của họ."

"Có khi anh ta chỉ là không muốn cậu phải chịu khổ, sinh con không phải là chuyện dễ dàng."

"Thôi đi, tớ chỉ là một bên tạm không có nhiều ý nghĩa trong cuộc sống của anh ta, không phải là điểm dừng mà anh ta thật lòng mong muốn."

Tăng Lam thấy hơi thở của Quý Thủ trở nên dồn dập, nhàn nhạt hỏi: "Cậu có cần khăn giấy không?"

Quý Thủ nở nụ cười: "Tớ còn không có yếu ớt như vậy. Chẳng qua là cảm thấy chút không cam lòng thôi, không công bằng tí nào. Tăng Lam, quan hệ trong tình yêu thật là đáng giận, người yêu ít hơn một chút thì vĩnh viễn cao cao tại thượng. Tớ lần này thất bại, may quá lại thua bởi Nhật Bản, không tính là mất mặt."

"Tâm tình của cậu tối hôm qua tệ lắm đúng không? Tớ thấy quãng mắt của cậu thâm hết cả, không ngủ được à?" Trong lời nói của Tăng Lam mang theo áy náy.

Quý Thủ sùng sốt một chút, cười ra tiếng, "Không phải vậy, buổi tối hôm qua của tớ trôi qua rất đặc sắc. Tăng Lam, để phòng ngừa sau này có người không kín miệng mà tung tin linh tinh, tớ nói trước với cậu là tối hôm qua tớ ngủ cùng Sở Thần."

Tăng Lam ngơ ngẩn, sau đó hỏi: "Sở Thần? Không phải là bạn không có cảm tình với anh ta hay sao?"

"Đâu chỉ là không có thiện cảm, cơ bản chính là ghét. Nhưng tối hôm qua tâm tình tệ quá nên mới thế, không, người này như con ruồi đuổi không đi. Cho nên tớ thành toàn cho hắn vậy."

"Ừ, nếu có tình một đêm với anh ta mà có thể làm cho tâm tình của bạn tốt đẹp hơn lên một chút thì cũng coi như là bố trí tài nguyên hợp lý." Tăng Lam nói.

"Ha ha ha!" Quý Thù cười toàn thân đều run rẩy, "Tăng Lam, Logic của cậu thật sự là quá thú vị!"

Tăng Lam cũng cười, "Cái kiểu công tử đó đối với kiểu chuyện tình một đêm như thế khẳng định cũng đã là thói quen, cho nên hai người không có ai nợ ai cái gì. Cậu cải thiện tâm tình, anh ta thỏa mãn dục vọng, xem như cả hai bên cùng có lợi."

"Có điều cái tên kia rất tốt với tớ, có vẻ còn cảm thấy rất hứng thú, như thể là muốn đeo đuổi tớ." Quý Thù lắc đầu nói, người đàn ông với chỉ số thông minh kiểu đấy thật khiến cho người ta luống cuống.

"Đó là chuyện của anh ta, dù sao thì cậu cũng vẫn có biện pháp để vứt bỏ anh ta." Tăng Lam đối với lần này một chút cũng không lo lắng.

Quý Thù khẽ mỉm cười, đây là Tăng Lam, nói chuyện với Tăng Lam vĩnh viễn đều rất dễ dàng, không cần một câu nói nhảm. Rất nhiều chuyện, không phải là cô không hiểu, chỉ là cô không thêm đề ý. Cách nhìn đơn giản siêu thoát như thế mới làm cho Quý Thù phục nhất. Cho nên cô thích Tăng Lam, cô cùng Tăng Lam làm bạn bè tốt nhất.

"Lát nữa đi đâu đấy đi? Tớ cùng cậu đi ăn cái gì đấy." Tăng Lam rất tâm lý hỏi.

"Ừ, tôi nghĩ ra Mạnh Ký." Quý Thù uống một hớp nước.

Mạnh Ký là một quán ăn nhỏ của một cặp vợ chồng trung niên ở cửa đông A Đại. Vì hai vợ chồng họ làm ăn lương thiện phúc hậu, thức ăn vừa rẻ lại vừa ngon nên buôn bán mấy chục năm nay vẫn tốt. Nơi đó cũng được coi là một điểm đến trong trường đại học. Năm đó Quý Thù và Tăng lam rất yêu thích món bún xào tại cửa hàng này, không ngán chút nào ăn đặc biệt ngon. Có điều từ sau khi tốt nghiệp, Quý Thù và Tăng Lam đều cùng xuất ngoại, cửa hàng ấy cũng đã lâu lắm rồi họ không đến được.

Quý Thù muốn đến Mạnh Ký ăn, Tăng Lam lập tức hiểu tâm tình của cô. Bởi vì một đêm năm năm trước Tăng Lam cũng đã cùng cô ăn tại đó.

Hai phụ nữ ngồi lên xe, Tăng Lam mới nhớ ra cần phải gọi điện cho Mạc Tiểu Bạch. Quý Thù lập tức nhìn cô lộ ra nụ cười quý quái, đúng là người đã có gia đình.

Lúc Mạc Tiểu Bạch nhận được điện thoại là thời điểm đang ở trong phòng làm việc làm thêm giờ, nghe được Tăng Lam muốn cùng Quý Thù ăn cơm cũng không có ý kiến gì, chỉ cần thận nên hỏi một câu, « Chỉ có hai người phụ nữ đi thôi à? »

Trong câu nói của anh có hai trọng âm, trọng âm thứ nhất rơi vào "Hai người", trọng âm thứ hai thì rơi vào "phụ nữ".

Tăng Lam nhìn sang cái người đã cười đến đau bụng bên cạnh là Quý Thù mà bất đắc dĩ trả lời "Đúng vậy, chỉ có hai người phụ nữ chúng em."

"Thế thì về sớm nhé, bằng không có hai người phụ nữ đẹp như vậy ở ngoài không an toàn, khu vực phụ cận a đại buổi tối rất loạn." Mạc Tiểu Bạch bình tĩnh nói tiếp.

Quý Thù ở một bên nghe được giờ ngón tay cái lên.

"Anh cũng phải về nhà sớm nhé, không nên làm việc mệt quá." Tăng Lam thuận miệng nói.

"Chỉ sợ tối nay là không được, còn nhiều việc chưa làm xong quá." Mạc Tiểu Bạch nhìn nhìn một chồng văn kiện trên mặt bàn. "Buổi tối em vẫn phải đến phòng thí nghiệm à?"

"Vâng, chín giờ thì cần đến để tắt phản ứng khí đi. Nhưng nhanh lắm ạ." Tăng Lam nói rồi nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay.

"Em không lái xe, nên phải chú ý an toàn." Mạc Tiểu Bạch lại dặn dò một lần.

Quý Thù trừng mắt nhìn, "Hai người sắp trở thành một đôi vợ chồng mẫu mực rồi đấy, thật sự là đáng hâm mộ quá đi."

Tăng Lam cất điện thoại, cười nhạt một tiếng, không định tiếp tục đề tài này.

Chạng vạng, cửa đông A đại đèn đuốc sáng trưng vô cùng náo nhiệt. Trên cùng con đường này hai bên đều lần lượt là khách sạn, mỗi nhà đều chật kín người. Quý Thù nhìn vào một cái quán bán hàng lộ thiên phía bên trong cửa chật kín học sinh đang ngồi cả đám uống bia và ngấu nghiến ăn, nụ cười phát ra từ nội tâm nói: "Lúc còn tuổi trẻ khẩu vị thật tốt, cậu xem bộ dạng những cô cậu này ăn uống, trông thật có sức sống quá."

Tăng Lam cũng cười gật đầu: "Đúng vậy, gần như ăn cái gì vào cũng không hề biết đau bụng." Cô thật sự không thể tiếp nhận thức ăn trong điều kiện vệ sinh như thế này."

Cũng may cửa hàng Mạnh Ký từ trước tới giờ đều gọn gàng, sạch sẽ như thế, hai người phụ nữ ngồi xuống trước một mâm bún xào, mới ăn một miếng đã thấy cả thế giới thật tốt đẹp.”

"Ồi, thật hoàn hảo là bây giờ có cậu ngồi cạnh tớ ăn bún xào, cuối cùng chữa khỏi bệnh cho tớ rồi. Một đồng tuổi trên đầu còn bị cái thất tình làm cho bị thương thành như vậy, tớ đúng là không có tiền đồ mà.” Quý Thù thở dài.

"Chẳng cần biết là khi nào, đồ ăn ngon thì vĩnh viễn cũng không biến vị.” Tăng lam nói.

"Tớ vẫn còn nhớ rõ khi đó cậu cũng ngồi đối diện với tớ y như thế này, thoáng một cái đã là năm năm. Tăng Lam, cậu chẳng thay đổi chút nào. Còn tớ đã hoàn toàn không còn giống trước. Nhưng mà ai cũng có thay đổi đi, cậu xem Cao Hưng, thay đổi của cậu ấy so với tớ cũng chẳng ít hơn.” Quý Thù nói.

Nhắc tới Cao Hưng, Tăng Lam ánh mắt hơi chậm lại.

"Cậu đã làm gì cậu ấy rồi? Tên này dường như biến mất rất lâu rồi. Quý Thù hỏi.

“ Từ lần trước ở nhà cậu ấy, tớ chưa hề gặp lại. Tớ bây giờ cũng không biết cậu ấy thế nào.” Tăng Lam thành thật trả lời.

"Nhất định hẹn cậu ấy đến đi, các cậu như thế là không được, không thể phá hỏng cái tam giác sắt của chúng ta.” Quý Thù nói xong không đợi Tăng Lam hồi phục liền bấm điện thoại cho Cao Hưng.

"Quý Thù,có việc gì thế?" trong điện thoại đầu kia của Cao Hưng có tiếng âm nhạc rất lớn.

"Gọi cậu ra đây với tớ, lão nương thất tình." Quý Thù không nói có Tăng Lam.

"A? Chị gái, thất tình mà chị coi là có chuyện hay sao?" Cao Hưng cười hỏi.

"Sao lại không tính, ruột gan đứt từng khúc đấy!" Quý Thù quát.

"Nóng thế, bạn ở đâu, một tý nữa tôi sẽ tìm cậu. Hoạt động của tớ bên này chín giờ kết thúc." Cao Hưng đầu hàng.

"Tôi với Tăng Lam đang ngồi ở Mạnh Ký đây, cậu ở đâu, hoạt động đó có gì thú vị à?" Quý Thù lúc này mới đắc ý đem Tăng Lam khai ra.

"Mạnh Ký, ha ha, đúng dịp quá. Tôi đang ở sân thể dục A đại đây, đêm nay công ty của tôi đang tổ chức hội diễn tại sân trường, tôi đang ở đây trông các bạn ăn xong đến đây luôn đi.” Giọng Cao Hưng rất kích động.

Sân thể dục tấp nập người, chương trình biểu diễn miễn phí trên sân trường luôn luôn là những tiết mục được học sinh hoan nghênh nhất. Một sân khấu lớn lộ thiên với bóng bay vờn quanh, ánh sáng đủ màu, dưới sân khấu cả biển ánh huỳnh quang cổ vũ dập dềnh từng lớp, không khí vô cùng náo nhiệt. Quý Thù lôi kéo tay của Tăng Lam chen lấn lên trước đám người tới hội trường, nhìn thấy Cao Hưng đang ôm bà vai đứng ở khu vực điều khiển, trước mặt nguyên một đám nhân viên gấp rút đi lại, tư thế giống như đang điều khiển cả gang sơn lẫn mọi cảm xúc. Nhìn thấy hai người phụ nữ, anh mỉm cười vẫy tay.

"Thế nào đây, cậu không phải là giám đốc à, sao lại chạy đến tận cơ sở làm chi huy rồi?" Quý Thù hỏi lớn tiếng, bối cảnh tiếng âm nhạc bây giờ lớn quá, dư chấn âm thanh làm màng nhĩ cô đau.

Cao Hưng nhìn nhìn cô, lại đưa mắt rơi xuống trên người Tăng Lam, "Vốn là gia cho một quản lý phụ trách, nhưng hôm nay người đó từ chức không làm, tạm thời chưa tìm được người thay thế nên tôi tự mình phải xuất mã vậy.”

Ánh mắt Tăng Lam giao nhau với anh, cười nhạt một tiếng, rồi cũng chẳng biết nói cái gì.

"Nơi này ồn quá, hay là các bạn đi qua bên kia chờ tôi một chút, tôi báo người,khác làm một chút rồi sẽ sang chỗ các bạn.” Cao Hưng nói.

Hai người phụ nữ song song đi tới bãi cỏ phía xa ngồi xuống, gió đầu thu thổi đến một làn mát lạnh, vừa vặn làm dịu đi sự hành não của tiếng nhạc quá lớn. Quý Thù nắm tóc, thở ra một hơi, "Quả nhiên là lớn tuổi, đối với tiếng nhạc lớn như vậy chỉ cảm thấy đau đầu."

Tăng Lam cũng cười, "Hôm nay cậu cảm thán hơi nhiều." Dừng luôn lời Quý Thù trước đây hay nói, chịu để mình già đi không phải là thái độ mà phụ nữ nên có.

"Ha ha, nói cũng đúng." Quý Thù lập tức tỉnh lại một chút, thuận tiện rồi đề tài đi: “ Tớ thấy Cao Hưng không sao, năng lực khôi phục của cậu nhóc này quả thực rất mạnh. Quý Thù nói

"Ừ, như vậy là không còn gì tốt hơn." Tăng Lam trả lời.

"Nhưng cậu cũng đừng để Cao Hưng biết quá sớm, nhớ lúc cậu ta biết hai người sau sáu tháng sẽ li hôn, khẳng định là sẽ nổi cơn điên.” Quý Thù đuổi hai tay ra làm bộ dạng nhe nanh múa vuốt ra mà nói.

Tăng Lam lại ngây ngẩn cả người, nhìn phía sau lưng Quý Thù, ánh mắt thoáng hiện lên một tia bất đắc dĩ. Quý Thù quay đầu lại, nhìn thấy mặt Cao

Hung trằm mặc, le lưỡi một cái, đúng là họa từ miệng mà ra.

Cao Hưng lập tức khôi phục khuôn mặt tươi cười, vẻ mặt vô tội như chàng hề phát sinh điều gì, “A, các cậu đang nói cái gì, cái gì sáu tháng?”

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Sinh hoạt cá nhân

Có một số việc nếu đã bị phát hiện, tự nhiên cũng không cần phải tiếp tục giấu giếm. Sau khi Tăng Lam cùng Quý Thù trao đổi ánh mắt một cái, cô nghiêm túc nhìn về phía Cao Hưng, "Sáu tháng là thời gian tôi cùng Mặc Tiểu Bạch kết hôn, việc kết hôn chớp nhoáng như vậy của chúng tôi là một thí nghiệm, sau tháng sau thí nghiệm kết thúc thì li hôn luôn."

Cao Hưng nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt hiện lên một tia đa tình do dự, cuối cùng biến thành một tràng cười dài ngửa cổ lên trời. Trong cái cười mang theo niềm vui sướng vô tận, kẹp giữa mấy phần thê lương cộng thêm một tia may mắn vì sống sót sau tai nạn. "Tăng Lam, cậu lừa tôi thật khổ! Nhưng, cảm ơn cậu đã nói cho tôi biết chân tướng."

Cái trạng thái phản kích như hết máu sống lại của Cao Hưng hù dọa làm Quý Thù sửng sốt, vội vàng nói: “Tiểu học Cao Đăng Hưng, cậu không sao chứ? Sao mà như là hồng hết cả đầu óc rồi thế?”

Cao Hưng vẫn cười: "Còn không phải là hạnh phúc đến quá nhanh nên tôi bị đụng vỡ đầu à."

"Cao Hưng, cậu..."

"Cậu không cần nói đâu, Tăng Lam, tôi hiểu cả! Nhưng mà tôi van cậu, cậu cứ để tâm tình tôi thoải mái chốc lát. Cao Hưng đi đến trước mặt Tăng Lam đột nhiên giang hai tay ôm lấy cô, đầu áp vào cổ cô, “Có nói lời nào đi chẳng nữa, thì cũng hãy đợi sáu tháng sau hãy nói với tôi đi.”

"Cậu làm cái gì đây? Hôm nay người gọi cậu ra ngoài là tôi? Chị của cậu thất tình vẫn không thể làm nhân vật chính được hả? Cậu đang đùa bỡn cái gì đấy!" Quý Thù đi tới kéo tay Cao Hưng ra.

"Chị, chị tôi sai rồi, chị nói xem tôi có thể làm gì cho ngày hôm nay vui vẻ thì tôi sẽ làm, núi đao chảo dầu tùy ý chị!" Cao Hưng giương cái cổ ra.

"Đúng là phải chơi lớn như vậy rồi, ngoan ngoãn đưa chị cậu đi uống rượu đi!" Quý Thù cười nói.

"Nhất định thế nhé! Chờ tôi một lát để việc bên kia của tôi kết thúc đã, chúng ta đêm nay nhất định không uống đến say không về!" Cao Hưng vô cùng sung sướng.

"Là hai thôi, không phải là ba chúng ta." Quý Thù sửa lại. “Lam Lam lát nữa còn phải làm thí nghiệm”

Tăng Lam nhìn đồng hồ, "Tớ bây giờ phải đi rồi, chỗ này cách phòng thí nghiệm của chúng tớ rất xa, tớ còn không biết bắt xe về đến đó có thuận lợi được hay không đây."

"Đừng đi, cậu đợi tôi một chút, lát nữa tôi đưa cậu đi." Cao Hưng kiên quyết không buông.

"Tớ phải về đến phòng thí nghiệm trước chín giờ tối, ngại quá, Cao Hưng cậu phải thật vui cùng với Quý Thù đấy nhé, tớ đã đem nhiệm vụ quan trọng như vậy giao cho cậu, cậu không được để tổ chức thất vọng đâu nhé." Tăng Lam cười nói.

"Được rồi, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Cao Hưng khoa trương giậm chân một cái, chào một cái.

Một mình đi ra cửa lớn của A đại, Tăng Lam nhìn qua bên đường lung linh lung linh ánh đèn cửa hiệu, chậm rãi thở dài. Lời tiên đoán của Quý Thù luôn rất đúng. Đột nhiên trong lòng cô có chút cảm giác không nói ra lời được, cô lấy từ trong túi ra cái điện thoại di động, danh bạ có một cái tên, cô do dự không biết có nên bấm gọi hay không, trên màn hình bỗng nhiên có đèn hình báo cuộc gọi đến. Cô bất đắc dĩ cười, cái này gọi là tâm linh tương thông hay sao.

"Bà xã, em đang ở đâu?" Giọng Mặc Tiểu Bạch có vẻ hơi trầm.

"Ở bên cửa lớn, đang muốn bắt xe về đến phòng thí nghiệm." Cô trả lời.

"Một mình à?" Mặc Tiểu Bạch hỏi.

"Vâng, Quý Thù còn ở trong sân trường, lát nữa còn đi cùng Cao Hưng đi uống rượu." Cô nói tiếp.

"Cao Hưng?" âm thanh đầu bên kia điện thoại đột nhiên thay đổi.

"Ngẫu nhiên gặp, công ty cậu ấy có hoạt động lớn tại A đấy" Cô nhàn nhạt trả lời.

"À..." Một tiếng này rõ là mang theo tâm tình khác.

"Tôi đi xe tới đó, chờ lát nữa về nhà tôi đưa em đi." Tăng Lam ngồi lên xe, cúp điện thoại. Cô vốn định nói cho anh biết là Cao Hưng đã biết chuyện cưới chớp nhoáng của họ là một thí nghiệm bí mật rồi, nhưng nghe thấy âm thanh của tiếng "À" kia liền bỏ qua luôn. Hay là đợi ngày mai hãy nói đi.

Tần Chinh ngồi một mình trong phòng thí nghiệm, trong tay cầm cây bút vẽ loạn lên trên tờ giấy, ánh mắt có chút ngốc trẻ. Tăng Lam đi tới, nhẹ nhàng gọi anh ta một tiếng mà anh ta chẳng có phản ứng gì.

"Tần Chinh?" Tăng Lam lại gọi, lần này âm lượng lớn hơn rất nhiều.

Tần Chinh đột nhiên quay đầu lại, "A, Tăng Lam cô đã đến rồi."

Tăng Lam nhíu mày hỏi: "Thí nghiệm không thuận lợi sao? Sao lại ngồi ngây ngốc thế?"

"Không sao, rất tốt." Tần Chinh vội vàng nói.

Tăng Lam bước sang xem lại phản ứng khí rồi mới yên tâm nói: "Có thể đóng phản ứng khí được rồi, chúng ta hãy mang tủ lạnh trên tầng hai cất đi."

Tần Chinh vẫn có chút không yên lòng, cặp mắt hàng ngày thanh thản giờ như thể bị chuyện buồn gì đó che lấp. Tăng Lam khóa kỹ phòng tủ lạnh, nhìn anh ta rồi nói: "Một môi quá rồi à? Ngày mai tôi đi làm nên cậu không cần đến nữa, ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt đi nhé."

"Không cần, tôi không sao." Tần Chinh vội vàng khoát từ chối, "Tôi chỉ là gặp một chút chuyện mệt óc chút thôi, cô đừng để tôi ở nhà cuối tuần, không thì đầu tôi cũng vì nghĩ ngợi mà hỏng mất.."

"Vì sao?" Tăng Lam hỏi. Lần đầu tiên thấy có chuyện ai đó được thả cho ở nhà rỗi rãi mà hồng đầu, không khoa học tí nào.

"Tôi... Bởi vì tôi nghĩ đến cô." Ánh mắt của Tần Chinh đột nhiên thay đổi.

Cái vẻ mặt quá mức nồng nhiệt này làm Tăng Lam không khỏi nghĩ đến tâm tình phấn khích khi nãy của Cao Hưng. Cô làm bộ như không nghe thấy, "Được rồi, vậy đêm nay nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi cũng về nhà đây."

"Tăng Lam, cô đừng đi vội." Tần Chinh vội giữ chặt tay của cô, nhìn thấy ánh mắt của cô lại lập tức đề xuống, luôn miệng nói: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, không phải tôi có ý kia. Ý tôi là cô luôn luôn có một kiểu bình tĩnh có thể lấy sang đến tôi, mà bây giờ tôi đang trong tâm trạng rối ren nên muốn ở cạnh cô... Hình như tôi giải thích không tốt... Anh ta tự mình yên lặng."

Tăng Lam đành phải vỗ vỗ vai của anh ta, khích lệ nói: "Nếu đã phiền lòng nên nghĩ biện pháp giải quyết, nếu gặp việc khó gì đó, càng nên tìm cách giải quyết dứt điểm."

"Đúng vậy, cô nói đúng, hà ha." Tần Chinh lúng túng cười, "Tăng Lam, tôi là con ngoài giá thú."

"Hả?" Tăng Lam ngây ngẩn cả người.

"Ba tôi có vợ, cũng có con trai, là anh trai tôi. Tôi từ bé đến giờ đều ở cùng với mẹ, dù sao thì cũng chẳng có liên lạc gì với ông ta bao giờ. Nhưng gần đây ông ta đột nhiên tìm được tôi, lại nói muốn bù đắp cho mẹ con tôi, nên ông ta cho tôi mười phần trăm cổ phần của công ty ông ta." Tần Chinh cười bất đắc dĩ. "Thật giống tình tiết trong phim truyền hình đi?"

Tăng Lam không gạt mình, bởi vì cô cũng đã từng gặp loại chuyện như thế này, đó chính là chuyện của Cao Hưng. "Cho nên, bây giờ cậu đang băn khoăn, rối rắm là vì có nên nhận hay là không nhận chỗ cổ phần kia phải không?"

"Đúng vậy, ý của mẹ tôi đương nhiên là tôi nên nhận. Nhưng tôi lại thấy, dù không có đám cổ phần đó thì tôi lớn lên vẫn rất tốt. Tôi cũng đã gặp anh trai tôi, anh ta đối với tôi cũng như vậy... Dù sao thì, tôi cũng chẳng biết gì về bất động sản, cũng chưa từng làm gì vì công ty, nếu nhận tôi luôn cảm thấy... Tần Chinh than thở.

"Bất động sản? Anh trai anh là Tần Khải?" Tăng Lam đột nhiên hiểu cái gì.

"Làm sao cô biết, cô biết anh trai tôi?" Tần Chinh sửng sốt.

Người đàn ông này cô không chỉ có ấn tượng, mà là ấn tượng hơi sâu. Mà cũng không hẳn là như vậy, vào thời điểm ấy Quý Thù và anh ta khá là thân nhau lại đột nhiên oanh oanh liệt liệt mà chia tay. Khi cô và Dương Mâu mua căn hộ kia làm phòng cưới là dựa vào chiết khấu của Tần Khải mới có khả năng chi trả. Không ngờ em trai anh ta lại là trợ lý của cô, xem ra việc này cũng như là một loại duyên gặp gỡ kì diệu.

"Tần Chinh, tôi khuyên cậu nên suy xét kỹ càng rồi cuộc là cậu muốn cuộc sống như thế nào, rồi mới quyết định. Tần Khải, mặc dù so với cậu có vẻ cực đoan hơn chút, nhưng bản chất là người lương thiện. Nên cũng không cần quá lo lắng đến việc sau này anh ta không muốn gặp cậu." Tăng Lam bảo.

Tần Chinh gật đầu, "Cảm ơn đề nghị của cô, Tăng Lam." Nói xong lại len lén nhìn về phía cô, hỏi: "Cô và anh trai tôi cuối cùng thì lại có mối qua hệ như

thế nào thế? Cô có vẻ rất hiểu biết anh ta? Chắc cái người mà thời gian qua cô gửi tin nhắn suốt ấy không phải là anh trai tôi?"

Trả lời hay không trả lời cũng làm cho Tăng Lam cảm thấy bất đắc dĩ. Cân nhắc một hồi, cô đem vấn đề giải quyết cho rõ. “Không phải đâu, tôi và Tần Khải quen biết cũng không nhiều lắm, nhưng giữa chúng tôi cũng có một người bạn đặc biệt. Tần Chính, tôi hi vọng cậu nên chú ý nhiều đến hạng mục hợp tác giữa chúng tôi chứ không phải là cuộc sống riêng của tôi.”

Ánh mắt Tần Chính hơi chậm lại, hơn âm đạm nói: “Thật xin lỗi, tôi để ý quá nhiều rồi.”

"Về nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai cậu cứ nghỉ, không cần đến đâu." Tăng Lam vỗ vỗ vai của anh ta, sau đó bước ra ngoài.

Hôm nay là ngày thế nào thế nhỉ. Cô vượt vượt huyết Thái Dương, tâm tình hơi nặng nề hít thở không thông. Chặn một chiếc tắc xi rồi ngồi lên, mở miệng muốn nói ra địa chỉ nhà, kết quả lại nói thành địa chỉ công ty của Mạc Tiểu Bạch. Cô cũng không nghĩ đến việc tại sao phải tìm anh, hành động này cho đến tận lúc đứng ở cửa thang máy vẫn quấy nhiễu đầu óc cô. Mãi sau một lúc, khi đi qua một đoạn đường tối đen của khu làm việc, đến gian phòng lóe lên ánh sáng bên cạnh kia là lúc tâm tình cô cũng theo đó mà sáng lên. Cô rất muốn nhìn thấy anh, không hơn.

Mạc Tiểu Bạch bị Tăng Lam tự nhiên xuất hiện làm ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn cô nửa ngày, phảng phất như thể không biết là đang trong mơ hay là thực tế. Ánh mắt của anh chuyên chú nhìn Tăng Lam mà trong lòng hơn bán loạn, anh cứ đứng vậy ở cửa, tiến thoái lưỡng nan, “Em có làm phiền anh không?” Cô dè dặt hỏi.

Mạc Tiểu Bạch bây giờ mới đi tới, nụ cười dần dần tràn ra trên mặt, ánh sáng nhu hòa dính thêm một vàng sáng rộng. Cặp mắt của anh vẫn như cũ nhìn cô chăm chăm, thấy thế nào cũng không nhìn đủ. Sau đó anh vươn tay ra ôm lấy cô.

"Bà xã, là em kiểm tra đột xuất à?" Anh cười hỏi.

"Cái gì mà kiểm tra đột xuất?" Cô không kịp có phản ứng.

Anh càng cười vui vẻ, “Đương nhiên là đến kiểm tra xem chỗ này có hay không những người đàn bà khác mà.”

Tăng Lam bật cười, kiểu tư duy của người này phát tán ra quả thực làm cô không theo kịp.

“Em chỉ muốn đến thăm anh một chút thôi.” Cô dịu dàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoại Mục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 33: Tôi yêu em

Mạc Tiểu Bạch rất hài lòng với đáp án này, đâu chỉ có hài lòng, đúng là mừng rỡ như điên. Nhưng anh phải đem cái vui mừng như điên kia mà dè xuống một nửa, chỉ dừng lại ở khuôn mặt tươi cười sáng lạn một cách có chừng có mực, không để lại dấu vết. Anh kéo tay cô đi đến bên ghế sofa ngồi xuống, tình ý trong mắt không rời khỏi khuôn mặt của cô, cho đến khi phát hiện ra đôi gò má cô ửng hồng.

“Thí nghiệm của em có thuận lợi không?” Anh thuận miệng hỏi, giọng có vẻ không yên lòng.

“Vâng, ngày mai đợi xem kết quả như thế nào đã.” Tăng Lam trả lời, bổ sung thêm “Nếu như thuận lợi mới có thể kịp báo cáo tháng này.”

Mạc Tiểu Bạch nheo mắt lại, khẽ mỉm cười, "Cùng Quý Thù tán gẫu thì phải thế nào? Sáng nay không phải là em còn lo lắng cho cô ấy có chuyện gì đó à."

"Cô ấy đúng là hơi có chuyện một chút, mới chia tay bạn trai." Tăng Lam trả lời, thần sắc có hơi lúng túng. Nói những chuyện này với Mạc Tiểu Bạch vẫn luôn làm cho cô có chút khó chịu.

"Ha ha, chuyện kiểu chia tay đôi với Quý Thù chẳng phải là như mưa bụi hay sao? Chẳng lẽ còn cần em an ủi?" Mạc Tiểu Bạch ngược lại lại hiểu rõ mười mươi.

Tăng Lam khẽ gật đầu, cũng không muốn nói nhiều hơn về đề tài này. Vì vậy cô nhìn sang phòng làm việc phía bên kia trống rỗng một mảng tối thui, hỏi: “Vi sao chỉ có mình anh phải làm thêm giờ? Không phải anh là quản lý sao?”

Mạc Tiểu Bạch nheo nheo khuôn mặt trắng hồng của cô, "Cho nên nên gọi anh là sếp biết thương nhân viên đi, việc còn dư thì anh tự mình làm còn nhân viên của anh đều tan tằm đúng giờ đấy nhé. Thế nào, anh thật vĩ đại đi?"

Tăng Lam lườm anh một cái, "Có mà là anh không đủ tiền để trả tiền làm thêm giờ cho họ ấy?"

"Ha ha ha!" Mạc Tiểu Bạch cười lớn, ôm cô, hung hăng hôn một cái, "Bảo bối, em đáng yêu quá!"

Tăng Lam không giải thích được bị hôn một cái, có chút giận dữ, đẩy anh ra rồi nói: “Thế rốt cuộc là thế nào?”

“Công ty của anh khác với các công ty bình thường khác, mặc dù anh thao túng những giao dịch lớn với những khoản tiền khổng lồ, nhưng thật ra quy mô công ty không lớn và không phải là sản nghiệp vật chất. Mỗi người trong công ty phụ trách một mảng riêng không giống nhau, mức độ phụ thuộc nhau rất ít. Có người chuyên chịu trách nhiệm sưu tầm tin tức, có người chuyên theo dõi thị trường chứng khoán, người thì chuyên chịu trách nhiệm liên hệ với ngân hàng chính phủ. Mà làm quản lý chính như anh là người đem tập hợp tất cả những thứ trên mà làm thành một bản kế hoạch.” Mạc Tiểu Bạch vừa giải thích, vừa rót một chén nước cho Tăng Lam, đưa cho cô, “Muộn quá rồi, không nên uống cà phê nữa, tỉnh quá lát nữa về ngủ không ngon.”

Tăng Lam nghe đến nhập thần, bừng tỉnh nhận chén nước, nói: “Nghe vậy thì công ty anh là một đội rất tốt.”

“Cái này là đương nhiên, mỗi thành viên trong công ty đều do anh đích thân chọn lựa. Dù sao đây cũng tất cả tâm huyết của anh. Anh với đám con nhà giàu Sở Thần không giống nhau, bọn họ cả đời không cần làm gì vẫn có cơm ăn, tiền vẫn đủ tiêu nên cơ bản là họ không cần phấn đấu.” Ánh mắt Mạc Tiểu Bạch thay đổi trầm sâu, “Anh thì chỉ có thể thận trọng từng bước, từng bước mà phấn đấu.”

Tăng Lam nghe ra trong lời nói của anh có một chút tâm tình phức tạp, ngẩng đầu nhìn anh, bừng tỉnh hiểu ra một việc, thì ra chồng cô không phải cùng một kiểu nhà giàu thế hệ thứ hai như những người kia. Ngoài ý muốn, cô tò mò hỏi: “Mạc Tiểu Bạch, vậy cha mẹ anh làm việc gì?”

Ánh mắt Mạc Tiểu Bạch hơi chậm lại, lập tức lộ ra một cái cười giảo hoạt: “Thế nào, muốn gặp cha mẹ chồng rồi?”

Tăng Lam đặt chén nước xuống bàn, dùng âm thanh va chạm của thủy tinh để biểu đạt sự bất mãn. Cái người này, mới nói được vài ba câu đứng đắn thì lời nói lại lập tức biến vị rồi.

Mạc Tiểu Bạch bị bộ dạng giận dữ của cô là trong lòng cảm động, vì vậy khom lưng ôm bả vai cô, trấn miên hôn lên như mưa. Ban đầu cô còn có chút kháng cự, sau có lẽ bị lấy sự nhiệt tình của anh nên không giãy dụa nữa, tùy ý để đầu lưỡi của anh tấn công thần tốc, chiếm đoạt thành trì. Cho đến khi bắt giác tay của người đàn ông cũng không tự chủ mà sở loạn lên người cô, mới thò ra nhanh vuốt đập tay một cái.

“Không phải là anh muốn làm thêm giờ hay sao, nhanh làm việc thôi!” Mặt Tăng Lam đỏ như một trái táo.

“Còn không phải tại em hay sao, anh đang làm việc chuyên tâm thế, đúng lúc em tới, anh đâu còn tâm trí đâu mà làm việc nữa? ” Mạc Tiểu Bạch gàn bướng ôm cô, đem mặt áp trên ngực cô, cảm giác mềm mại và thư thái.

Tăng Lam đẩy anh ra, đứng thẳng người lên: “Vậy anh mau làm việc đi, em về đây.”

Mạc Tiểu Bạch làm sao có thể để cô đi được, kéo cô vào lòng, hôn cô một cái: “Em đến đây rồi, thì đừng đi nữa.” Nói xong lại dán chặt vào thân thể của cô mà hôn.

Tăng Lam cảm thấy mình đúng là tự chui đầu vào lưới, nếu bị Quý Thủ biết được chắc sẽ cười nhạo đến chết mất. Loáng thoáng cô cảm thấy nửa người dưới của ai đó càng sưng lớn lên, nhiệt độ cơ thể cũng giống như lửa cháy lan đồng cỏ đang có xu hướng bùng lớn lên, nếu không ngăn lại, chắc chắn là dập không được ngọn lửa này. Vì thế cô dùng sức đẩy người kia ra, lạnh lùng nói “Mạc Tiểu Bạch, anh đừng lộn xộn nữa! Nhanh nhanh làm việc đi thôi.”

Mạc Tiểu Bạch bị cô đẩy vào người nhoáng một cái cảm thấy không vui, “Bảo bối à, chồng với vợ thì yêu cầu này tính ra là hợp pháp mà, trong hợp đồng cũng ghi rõ mà.”

“Nhưng đây là phòng làm việc, không phải là ở nhà” Tăng Lam trừng mắt

Mạc Tiểu Bạch mặt đang căng thẳng mặt lại không nhịn được cười ra tiếng, “Tăng Lam, để anh nói xem em có gì tốt? Chúng ta đều trưởng thành rồi, đâu phải tình yêu đầu tiên của học sinh trung học.”

“Chính vì không phải tình đầu của thời trung học nên mới cần phải chú ý từng trường hợp, quản lý tốt chính mình.” Tăng Lam cau mày nói.

Mạc Tiểu Bạch lắc lắc đầu, thở dài, “Tăng Lam, đây chính là nguyên nhân làm cho bạn trai cũ của em vứt bỏ em. Em cơ bản là không muốn cho đàn ông kích thích.”

Một câu nói chọc thẳng vào trái tim của Tăng Lam, sắc mặt của cô trong nháy mắt thay đổi, khí thế tranh cãi vừa rồi lập tức bị đau đớn trong đáy lòng bao phủ. Cũng không biết nên thể hiện ra vẻ mặt như thế nào, cô muốn cãi lại, nhưng lời nói lại không ra miệng bởi vì cô không muốn lừa mình, dối người.

Mạc Tiểu Bạch chứng kiến thần sắc của cô biến đổi, biết rõ ràng là cô đang tức giận, vốn định dụ dỗ vài câu, nhưng thân thể lại bị cản lại bởi một trạng thái khẩn trương khó chịu làm cho tâm tình cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng, dứt khoát mở miệng nói: “Tăng Lam, xinh đẹp và thông minh chính là hai yếu tố trọng điểm của phụ nữ, nhưng đối với đàn ông mà nói thì yếu tố quan trọng nhất lại là gợi cảm. Em hiểu không? Gợi cảm đối với phụ nữ mang thân giống cái chính là lời khen ngợi cao nhất. Có thể khiến cho một người đàn ông sinh ra ham muốn với em là một chuyện rất nên khoe khoang.”

Tăng Lam ngây người tại chỗ, lời của Mạc Tiểu Bạch xuyên vào lỗ tai, lập tức hòa cùng lời của Dương Mâu, tiếng vang che kín đầu óc. “Tăng Lam, cái loại cảm giác này em vĩnh viễn sẽ không hiểu.” Cái loại cảm giác này gọi là kích thích.

“Cho nên đàn ông luôn dùng nửa người động vật bên dưới để suy nghĩ, lời nói này cũng là chân lý.” Khóe miệng cô lộ ra nụ cười khổ sở.

"Ừ, không thể nói là chân lý tuyệt đối, nhưng ít là nó cũng có chân lý." Mạc Tiểu Bạch mỉm cười, lộ ra hàm răng đều đặn, "Bà xã, cho nên ông xã của em đối với em có tình yêu duy nhất như vậy em phải cao hứng mới đúng, nếu em lại làm như vậy là không xứng với anh, bức anh nóng nảy, nên anh có phản kháng."

"Ý của anh là nếu như em chưa đủ để đáp ứng anh, anh sẽ đi tìm người khác.?" Tăng Lam dịch lại ý của anh.

Mạc Tiểu Bạch khoát tay chặn lại, "Ai biết được? Anh vốn là cũng không phải chính nhân quân tử gì, cái này em đã sớm biết."

Tăng Lam trong lòng run lên, cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân hướng đến đỉnh đầu. Đột nhiên cảm thấy đầu có điểm tối sẫm, dường như đứng không vững, suýt nữa ngã xuống.

Mạc Tiểu Bạch lúc này mới để ý cô không thích hợp, đột nhiên liền hối hận. Tự trách mình vừa rồi không khác chế nói hơi quá, làm cho cô qua tức giận. Vội vàng đi tới, ôm lấy bà vai của cô, ôn nhu hỏi: "Làm sao vậy? Không thoải mái?"

"Tôi rất khỏe." Tăng Lam quật cường trả lời, âm thanh lạnh như băng.

Mạc Tiểu Bạch lại ôm cô, thấp giọng nói: "Thực xin lỗi, anh vừa rồi thuận miệng nói vậy, em cũng đừng coi là thật."

Quý Thủ đã nói, người đàn ông biết nhìn mặt mà nói chuyện lập tức xin lỗi là tối kị, bởi vì đó là không thật lòng, không có một câu thật lòng. Tăng Lam giờ phút này nghe giọng nói ấm nóng nhỏ nhẹ của anh mà trong lòng dâng lên hàng trăm tư vị, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài. Tốt quá, may là họ chỉ đang làm thí nghiệm thôi.

Tăng Lam càng không nói, trong lòng Mạc Tiểu Bạch càng loạn, vừa hận mình khi nãy đắc ý quên giữ gìn, lại vừa cảnh cáo mình lần sau không được phép chiếu theo lệ này nữa. Tăng Lam quá nhạy cảm, loại đùa giỡn này không chịu được.

"Anh đưa em về nhà, mệt không?" Anh hỏi.

"Không cần, em tự mình về được." Tăng Lam nói.

Nhìn bóng lưng của Tăng Lam rời đi khỏi cửa, Mạc Tiểu Bạch đột nhiên có cảm giác là nếu giờ phút này anh để cho cô trở về, anh sẽ vĩnh viễn mất cô. Vì vậy anh vội vàng sai bước chạy ra ngoài, lại một lần hưng hăng ôm lấy cô, hưng hăng hôn xuống. Cô cơ bản không nghĩ là anh sẽ lao ra, trong thời điểm đầu óc không nhạy nên cũng quên chống cự. Một cái hôn dài, lúc kết thúc cả hai bọn họ hơi thở đều bắn loạn không còn hình dáng.

Mạc Tiểu Bạch thở hổn hển, nói bên tai cô: "Tăng Lam, anh yêu em. Cho dù em có không thỏa mãn dục vọng của anh thì anh vẫn cứ yêu em như vậy. Cho nên van em đừng đi."

Tăng Lam nhìn chăm chú vào ánh mắt của anh, phòng tối đen nhưng ánh mắt anh sáng ngời. Cần phải tin tưởng anh ư? Cho phép mình mê hoặc, anh ta chắc chỉ là đùa quá sâu.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Không có tiền đồ

Tăng sáng một luồng ánh sáng nhạt xuyên thấu qua khe hở cửa chớp rơi vãi vào phòng, Tăng Lam mở mắt ra, có chút nhức đầu. Xuyên thấu qua tầm mắt của cô, cô nhìn thấy một người đàn ông ngồi trước bàn làm việc, ánh sáng mặt trời yếu ớt từ phía sau lưng anh lao đến, đem cả thân người bao phủ trong một tầng bóng mờ mỏng manh, cô không nhìn rõ mặt anh.

Cô hơi động thân thể, muốn ngồi dậy từ trên ghế salon, mới phát hiện trên người không biết từ lúc nào đắp một chiếc thảm mềm mại. Ghế sofa cũng rất mềm, một đêm này cô ngủ cũng yên ổn. Người đàn ông phát hiện cô tỉnh lại, đứng lên, vươn rộng bà vai, vừa cười vừa đi tới, nói với cô: "Buổi sáng tốt lành, Tăng Lam."

Đúng lúc cô phải trả lời thì bị hôn, có điều nụ hôn này không dài, rất nhanh anh ôm cô vào ngực, dịu dàng nói: "Bộ dạng của em ngủ rất đẹp."

Cũng không phải chưa từng nhìn thấy, tự nhiên lại nói câu này. Khóe miệng cô có vẻ hơi cong lên, "Nếu hôm qua anh để em về nhà ngủ chắc là em sẽ ngủ ngon hơn."

Tăng Lam cũng cảm thấy mình thật kì lạ, vốn cô đã quyết định về nhà, tại sao đột nhiên lại bị anh lao ra mà bắt trở về đây. Nhìn thấy Mạc Tiểu Bạch giờ này đang dịu dàng, ung dung mà nghĩ tới tối qua anh như nổi cơn điên sống chết ôm cô không cho cô đi, thậm chí người đàn ông này thật phức tạp.

"Thật xin lỗi, tối nay anh sẽ đem giấc ngủ thật ngon để đền bù lại cho em. Anh cười đùa."

"Cả đêm qua anh không ngủ, công việc có xong được không? Tăng Lam hỏi.

“Ừ có vợ đến động viên, hiệu suất làm việc hẳn nhiên là cao hơn hẳn rồi.”

Anh buột miệng.

Là ai tối hôm qua nói là vì cô đến nên không thể chuyên tâm làm việc ấy nhỉ. Tăng Lam lờm anh một cái, không buồn chọc thủng sự dối trá của anh.

Mạc Tiểu Bạch xem ra hiểu ý trong ánh mắt của cô, cười nhả vào một bên má cô: “Ít nhất hôm qua em còn có được ngủ, còn anh đúng là sống không bằng chết đây này.”

"Hả?" Tăng Lam giương mắt nhìn anh.

Anh đã được như ý, làm vẻ mặt phụng phịu: “Bà xã yêu nhất ở trước mắt mà lại quá nhiều việc không thể ôm được, lửa dục đốt trong người nỗi khổ này có ai hiểu.”

Lại thế nữa rồi. Trong ánh mắt Tăng Lam lộ ra ánh sáng chán ghét, quay đầu đi không thèm để ý đến anh.

Anh lại sán đến, đem cô ôm vào trong ngực, “Có khi là anh không thể để em ra về. Bởi vì anh muốn trừng phạt chính mình, ai bảo tối hôm qua anh làm cho em tức giận mà làm gì.”

Nét mặt Tăng Lam vẫn cứng cỏi như trước nhưng ánh mắt lại bán đứng cô. Quả nhiên là dở ngon dở ngọt, bất kì người đàn bà nào cũng không thể chống đỡ được. Chưa nói đến chuyện trong vấn đề nam nữ thì cô vốn là một cô gái không có nhiều kinh nghiệm.

Gặp được người đàn ông Mạc Tiểu Bạch này, cô biết thêm là có nhiều chuyện cô vốn không hiểu, mơ hồ thì bây giờ có thể nói là đang dần dần hiểu ra.

"Anh nói đúng, em đúng là không biết làm cho đàn ông có được sự ham muốn. Cho nên Dương Mâu mới phản bội em, anh ta đã nói với em những lời đúng như vậy, anh ta nói em không hiểu kích tình.” Tăng Lam bình thản mở miệng nói.

Mạc Tiểu Bạch trong lòng chấn động, đột nhiên hiểu ra vì sao ngày hôm qua chỉ vì nửa câu đùa vô vị của anh lại làm cô tức giận đến phát run như vậy. Bởi vì câu nói này đâm trúng vết sẹo tổn thương của cô. Là vết sẹo do người đàn ông kia lưu lại. Một khối lửa nóng đen ngòm bốc lên đầu, cũng không biết anh tức giận người đàn ông kia hay là tức giận chính mình. Anh đem người phụ nữ trong ngực mình ôm chặt hơn, cúi đầu xuống hôn cổ cô.

"Đó là do anh ta ngu xuẩn, không biết là em tốt. Tăng Lam. Anh ta không thương em nên có thể nói ra hàng nghìn lý do để trách cứ em. Quên nhưng điều anh ta nói đi, đừng để nó ảnh hưởng đến mình.”

"Thì chính anh cũng nói đúng những lời như vậy không đúng à? Mạc Tiểu Bạch em với anh kết hôn chính là để muốn biết trong hôn nhân cuối cùng thì cái cảm giác kích tình quyến rũ này có hay không cơ mà. Em muốn kiểm tra xem, em rốt cuộc có phải là người đàn bà phù hợp với hôn nhân hay không.”

Anh cười khổ, ánh mắt toát ra một tia đau lòng, “Bảo bối à, em là người vợ tốt, nhưng em đang phạm phải một sai lầm.”

“Em phạm phải sai lầm gì” Cô nhìn anh, con mắt trong suốt như nước chảy ra từ tuyết.

Anh di di môi hôn lên trên môi cô: “Từ từ rồi anh sẽ làm cho em hiểu em đã sai lầm ở chỗ nào nhé.”

Cô đối với đáp án này rõ ràng là không vừa lòng, muốn mở miệng truy vấn, nhưng cửa phòng làm việc được mở ra, một cô gái trẻ tuổi bước vào, gấp cả hai người trong phòng làm việc, kinh ngạc.

“Mạc tổng đang có khách ạ.” Cô gái trẻ nhưng rất lão luyện trong nghề lập tức lên tiếng hòa nhã.

Tăng Lam nhìn cô gái, hơn hai mươi tuổi, thân hình nhỏ xinh, diện mạo ưa nhìn, mặc đồ công sở. Thấy mặt cô ta có vẻ kinh ngạc mới nhớ ra mình đang bị Mạc Tiểu Bạch ôm trong lòng, vội vàng định tránh ra. Mạc Tiểu Bạch không định buông tay, tùy tiện gạt đầu: “Đây là vợ tôi.” Nói xong vừa nhìn Tăng Lam vừa khẽ nói, “Đây là thư ký của anh, em cứ gọi cô ấy là Tiểu Văn là được.”

Rõ ràng là lời nói của Mạc Tiểu Bạch làm cho sự khiếp sợ của Tiểu Văn tăng lên nhiều lần so với lúc đầu nhìn thấy Tăng lam bị cưỡng thế ôm. Trên mặt Tiểu Văn biểu lộ sự sùng sốt, sau đó định nở một nụ cười tươi tắn nhưng thất bại, “Thì ra là Mạc phu nhân, rất hân hạnh, tôi là Chu Tiểu Văn.”

Lần đầu tiên có người khác gọi mình là Mạc phu nhân, cô có chút không thích ứng cười, lập tức thoát ra khỏi vòng tay của Mạc Tiểu Bạch, trừng mắt liếc anh một cái. “Không phải anh nói là tốt nhất không nên công khai hay sao.”

"Tiểu Văn không phải là người ngoài, chúng ta không cần thiết phải giấu diếm cô ấy.” Mạc Tiểu Bạch hiểu ánh mắt của cô.

Tiểu Văn càng thêm ngây người, kết hôn, Mạc tổng thật sự lại kết hôn?

Mạc Tiểu Bạch lại chẳng hề để ý, mở miệng nói: "Bản kế hoạch nguyên tắc tôi đã viết xong, gửi trong hòm thư của cô, cô hãy giúp tôi thẩm tra lại các số liệu bên trong báo cáo. Còn nữa, cô báo cho lão Trần chiều nay đến công ty một chút, tôi muốn họp.”

"Vâng." Tiểu Văn đáp, quay đầu lại nói: “Mạc tổng, tối nay Trình nhị thiếu hẹn sắp đi Phượng Cửu, sắp có đi không ạ.”

Mạc Tiểu Bạch vung tay chặn lại: “Không đi.” Nói xong nhìn về phía Tăng Lam, ánh mắt mang theo ý nhỉnh nọt: "Tối nay tôi có chuyện quan trọng hơn cần làm.”

Tiểu Văn đi ra phòng làm việc, Tăng Lam cũng cầm túi lên, "Em về nhà."

"Gấp làm gì, ra ngoài ăn sáng cùng nhau đã." Mạc Tiểu Bạch cầm áo khoác lưu loát mặc lên.

Tăng Lam không phản đối, ánh mắt lướt qua thấy Mạc Tiểu Bạch xắn vạt áo lên vướng vít, vì vậy cô bước tới, đem cổ áo của anh sửa lại cho ngay ngắn. Động tác tự nhiên phảng phất như vô ý thức, bản năng. Mạc Tiểu Bạch cao hơn Tăng Lam ra một đầu, cho nên Tăng Lam cho nên lúc bẻ cổ áo mặt cô đối diện với cổ của anh, cô chú ý tới yết hầu của anh bỗng nhiên nhúc nhích. Mở mắt to ra nhìn anh, đối diện ngay tia động tình trong mắt, chân thành và nhu tình như nước suối tràn ra.

“Anh sao thế?” Cô hỏi âm thanh rất nhỏ. Bởi vì trong lòng cô đã có sẵn đáp án.

Anh cười nhẹ thở ra một tiếng, trên mặt vẫn là nét nhảnh nại, uẩn ức.“Không có gì “

Tăng Lam xoay người sang chỗ khác, không nói gì nữa. Vừa cầm lấy túi lập tức bị anh đoạt lấy, “Anh cầm hộ em.” Anh nói.

Cô không nhận được nở nụ cười, có cảm giác mình thật không có tiền đồ khó điều trị.

Hai người cùng đi ăn bánh bao hấp, thơm ngào ngạt, nóng hổi, cũng như tâm tình của cả hai người khi ăn.

“Đúng rồi, hôm qua em gặp Quý Thủ và Cao Hưng à?” Ai đó bây giờ mới nghĩ đến việc này.

“Vâng, trùng hợp là công ty cậu ấy có hoạt động lớn gần đây.” Tăng Lam trả lời.

"Sau đó thì sao?" Mạc Tiểu Bạch hỏi giọng nói rõ ràng tiết lộ anh đã nhạy bén nghĩ ra có việc phát sinh.

"Sau đó, Quý Thủ không cẩn thận lỡ miệng nói, Cao Hưng biết bí mật kết hôn của chúng ta." Tăng Lam thành thật trả lời. Vốn là định gặp anh ngày hôm qua để nói với anh việc này, cuối cùng vì anh gây ức chế mà quên mất.

Mặt của Mạc Tiểu Bạch âm trầm, sâu trong ánh mắt viết hai chữ "Quả nhiên". Nhưng không lên tiếng.

"Nhưng như vậy cũng tốt mà, ít nhất cậu ta cũng không lại phá rối thí nghiệm hôn nhân của chúng ta." Tăng Lam nói thờ ơ.

Tâm tình của Mạc Tiểu Bạch lại nguội lạnh xuống ba phần. Như vậy mà tốt? Có một tình địch không biết sợ là gì ngồi ở đó nhìn chăm chăm ôm cây đợi thỏ, tốt chỗ nào?

"Cho nên ý của em là, vị bạn trai này quyết định mang toàn bộ tiền cược đặt ở tương lai hay sao?" Anh cắn răng không nói ra kì hạn sáu tháng kia.

Tăng Lam nhìn nét mặt anh thâm trầm, đột nhiên cũng chẳng biết nên nói gì, trong tình huống này cô cũng chỉ có thể trấn an, “Đó là việc của cậu ấy, em đã nói với cậu ấy rất rõ ràng nhiều lần rồi, chúng em chỉ là bạn.”

Nên cô vẫn muốn tiếp tục làm bạn với cậu ấy, cũng không thể trách được, họ đã làm bạn của nhau hàng bao nhiêu năm nay rồi. Nghĩ tới đây Mạc Tiểu Bạch cũng bớt đi phần ghét bỏ. Hít một hơi sâu, rồi cười ung dung một tiếng: “Hay là chúng mình giới thiệu cho cậu ấy một người bạn gái đi nhĩ.”

"A?" Tăng Lam nở nụ cười, ý nghĩ này mà anh cũng nghĩ ra được. “Thế thì tốt, vậy anh hãy cố gắng giới thiệu cho cậu ấy một cô gái tốt đi.”

Sau này Quý Thủ nghe được chuyện này, cười đến đau bụng, không ngừng vỗ bàn cảm khái, hiểu được chiêu dẫn thêm kẻ thứ ba vào cuộc chiến của chính mình, Mạc Tiểu Bạch quả nhiên là cao thủ, so với việc lấy cứng đối cứng thì chiến thuật phòng thủ này thông minh hơn nhiều.

Nhưng cuối cùng câu nói này cũng chỉ dùng để đùa thôi. Ai chẳng biết, Cao Hưng bây giờ là một cái đồng hồ báo thức đã lên dây cót, ần nhẫn cả đêm trong bóng tối, không được kêu lên long trời lở đất thì làm sao chịu được.

Nhưng Mạc Tiểu Bạch cũng không sợ anh ta, là một người đàn ông hô phong hoán vũ ở cả thương trường và tình trường, anh chưa biết sợ ai. Từ nhỏ đến lớn chỉ cần là anh thích, nhất định sẽ cầm được trên tay. Không đạt được mục đích thì anh chưa hết nhiệt tình từ xương tủy. Anh nhìn cái người đang ngồi đối diện mà ăn một cách yên bình Tăng Lam kia, vẻ mặt bình thản, đây là người phụ nữ của anh, anh nhất định phải làm cho cô yêu anh, ai cũng không được phép cướp đi. Cho nên dù là độ sức trực diện thì Cao Hưng cũng chưa phải là đối thủ, mà bây giờ anh đang ở cùng Tăng Lam. Anh chưa từng thua, sẽ không thua.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chơi xỏ

Nhập nhao tới ba ngày liền, Sở Thần ngồi nhàn tản chán chường một mình ở quầy bar Zero. Nhắc một ly Alençon, uống một hóp, thưởng thức vị chua chát thì nhớ tới tiếng cười thanh thúy của Quý Thù, lật một lá bài, nhìn màu đỏ tươi trên quân bài lại nhìn thấy ánh mắt đa tình của Quý Thù. Lần này bại hẳn, anh lắc lắc chén rượu mà không khỏi cảm cảnh. Anh đã bố trí cho một đám đàn ông theo dõi chuyện Quý Thù mong cô phải khó chịu mà gọi đến, cho dù gọi đến không phải để cảm ơn mà chỉ cần nói vài câu móc máy cũng được. Nhưng hết lần này đến lần khác người phụ nữ kia chẳng có một tí tẹo phản ứng nào. Anh đành phải nhìn thẳng vào thực tế tàn khốc là giá trị của anh trong lòng của Quý Thù chẳng đáng giá đến một đồng.

Nhưng là đàn bà đối với đàn ông chỉ có hai loại phương thức biểu đạt thôi, một là ngưỡng mộ, hai là coi thường. Mà phương pháp để đàn ông gây sự chú ý của phụ nữ cũng chỉ có hai cách, một là chơi đùa nhẹ nhàng, hai là phải thật xỏ lá.

Rất rõ ràng, Quý Thù đối với anh hoàn toàn không có ngưỡng mộ, về phần coi thường cũng chẳng có vẻ gì là hứng thú. Cho nên muốn đùa giỡn chơi với người phụ nữ này chắc chắn là không được, nên chỉ còn cách duy nhất là phải thật xỏ lá thôi.

Nghĩ tới đây anh lôi điện thoại di động ra bấm số của Mạc Tiểu Bạch, điện thoại vừa thông thì câu đầu vang lên là “Người anh em, cứu mạng.”

Đầu bên kia điện thoại Mạc Tiểu Bạch sừng sốt, sau đó cười hỏi: "Làm sao vậy, ai dám bắt nạt Sở thiếu gia?"

Sở Thần than thở một tiếng: "Anh hùng khó qua ải mỹ nhân."

Mạc Tiểu Bạch cười ra tiếng, biết ngay chắc không phải là chuyện gì đứng đắn."Làm sao? Cậu trúng tà à? Ai có thể lợi hại được như vậy."

"Ai vào đây được nữa, là Hoa Hồ Điệp." Sở Thần nói.

"Quý Thù? Hai người các cậu khi nào thì... Phát triển đến giai đoạn nào rồi?" Mạc Tiểu Bạch hứng thú.

"Cuối tuần trước, tớ bị cô ấy ngủ." Sở Thần cố ý dùng âm điệu ảm ức bi thương.

"Ha ha ha..." Mạc Tiểu Bạch cười đau bụng, "Cậu được đấy, không phải đàn ông nào cũng có thể được Quý Thù vừa ý, đây là vinh hạnh của cậu đấy. Thế nào, chẳng lẽ cậu bị cô ấy ăn rồi bây giờ muốn cô ấy chịu trách nhiệm hả?"

"Tớ nhỏ vào! Cậu đừng làm tổn hại hình ảnh của tớ được không? Tớ muốn chịu trách nhiệm với cô ấy!" Âm điệu của Sở Thần cao lên, cũng không nhịn được cười. "Nói thật, cô ấy đề tớ xuống, sau đó thì lại bắt đầu tránh tớ, tớ nghĩ là phải có cách nào đó để bắt nhốt cô ấy lại."

"Tình huống nào đây? Cậu coi trọng cô ấy? Đây không phải là phong cách của cậu." Mạc Tiểu Bạch nghe thấy trong lời nói của Sở Thần có nhiệt tình hừng hực.

"Ồi, tiểu Bạch, bây giờ thì xem như tớ hiểu được tâm tình của cậu thời gian trước rồi. Có ý với một người phụ nữ mà không thể nắm cô ấy trong tay, cảm giác thật là bất lực." Sở Luật tự giễu.

Mạc Tiểu Bạch cười thầm trong bụng, hai tình huống rõ ràng cực kỳ khác nhau, một người là Tiểu Long Nữ, một người là Trần Viên Viên, làm sao mà so sánh với nhau được. "Nói đi, cậu muốn tớ giúp cậu thế nào?"

"Tớ ở Zero ôm cây đợi thỏ ba ngày nay rồi mà ngay cả một bóng người cũng không thấy. Điện thoại cũng không gọi được. Cứ tiếp tục như thế này tớ đến phát cuồng lên mất. Bà xã nhà cậu là bạn thân nhất của cô ấy, hay là nhờ cô ấy dụ Quý Thù ra giúp tớ đi, giúp cho người anh em của cậu giải nỗi buồn tương tư."

"Không tính chuyện này, vợ tớ đâu phải là người bán bạn cầu vinh." Mạc Tiểu Bạch trả lời dứt khoát.

Sở Thần mắng thầm trong bụng câu thấy sắc quên bạn, ngoài miệng lại vội vàng nói: "Đừng, cậu cũng đâu cần làm gì nhiều. Vợ cậu đang ở nhà đúng không? Cả hai bọn cậu cùng đi Zero chơi, tiện thì gọi luôn Quý Thù, mọi người cùng nhau tâm sự náo nhiệt một chút là được mà."

"Cô ấy chưa về nhà, cô ấy còn làm thí nghiệm buổi tối." Mạc Tiểu Bạch nhìn thoáng qua chuông trên tường.

"Thế thì tốt quá, cậu đi đón cô ấy, sau đó cùng đi Zero thư giãn một chút." Sở Thần tận hết sức lực.

"Tớ đi xem tí đã, có khi cô ấy làm thí nghiệm mệt rồi cũng chưa chắc đã nghĩ đến ra ngoài. Trước mắt cứ thế đã, có gì lát nữa tớ gọi cho cậu." Mạc Tiểu Bạch cúp điện thoại, ngồi một mình ở trên ghế sofa nờ nự cười năm phút đồng hồ.

Phong thủy thay đổi, mấy ngày hôm trước nhóc con Sở Thần kia còn tỏ vẻ cao ngạo lạnh lùng các kiểu mà châm chọc anh, hôm nay lại tự mình cũng chui đầu vào rọ, xem còn kiêu ngạo được không.

Tăng Lam đi vào cửa nhà thì nhìn thấy kiến Mạc Tiểu Bạch ngồi một mình giữa phòng khách, nụ cười đầy mặt. Hơi tò mò hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Mạc Tiểu Bạch đi tới, ôm vợ trong ngực hôn một cái, "Mệt không?"

Tăng Lam cũng đã quen với những động tác thân mật này của anh, rất bình thường trả lời: "Tốt ạ, hôm nay thí nghiệm vô cùng thuận lợi."

Mạc Tiểu Bạch vui vẻ sâu hơn, "Có muốn đi ra ngoài một lát không?"

"Đi đâu?" Tăng Lam vẫn chưa hiểu cái cười của anh.

"Zero, Sở Thần bây giờ đang chờ chúng ta." Mạc Tiểu Bạch nói.

"Sở Thần? Chờ chúng ta?" Tăng Lam ánh mắt chột lóe, đột nhiên hiểu ra, vì vậy nói: "Là muốn em giúp anh ta tìm Quý Thù chứ gì?"

Mạc Tiểu Bạch bật cười, nhéo nhéo khuôn mặt Tăng Lam: "Bảo bối, sao em lại thông minh như vậy? Đã biết rồi?"

"Vâng, tuần trước Quý Thù thất tình tâm trạng không tốt, bởi vì em không kịp thời trả lời điện thoại, nên một mình đi Zero. Ở đó gặp Sở Thần." Tăng Lam nói thẳng những gì cô biết.

Thất tình. Mạc Tiểu Bạch lúc này mới nhớ ra, vì vậy hiểu toàn bộ, "Không trách Quý Thù không thêm để ý Sở Thần nữa, xem ra ngu với cậu ta chính là để giải trí thôi."

Tăng Lam nhìn bộ dáng Mạc Tiểu Bạch cười hơ hớ, bình tĩnh nói: "Chỉ là theo nhu cầu thôi, đều là người trưởng thành rồi, chuyện qua rồi cũng không cần dây dưa để ý."

Mạc Tiểu Bạch sừng sốt một chút, sau đó lại hôn một cái vào má của Tăng Lam, "Bảo bối, thế nào mà lời này từ trong miệng em nói ra, lại đáng yêu như thế?" Từ tốn mà sâu sắc, đậm chất triết lý.

Tăng Lam chẳng thấy lời của mình đáng yêu chỗ nào, nhưng cô cũng lười hỏi lại. Tiện miệng nói, "Đi thôi."

"Em đồng ý?" Mạc Tiểu Bạch hỏi.

"Dù thế nào cũng là bạn của anh, Quý Thù cũng là bạn tốt nhất của em, cứ như vậy mà nhập nhằng cũng không tốt. Thà để họ gặp mặt giải quyết dứt điểm một lần cho rõ ràng." Tăng Lam nói.

Thời điểm nhận được Quý Thù điện thoại của Tăng Lam là đang ở nhà xem ti vi. Bằng này tuổi mà đêm lại ở nhà một mình mà xem ti vi xem ra nhàm chán chết đi được. Nhưng biết làm sao được, cô chẳng muốn ra ngoài để mà mang cái bộ mã xinh đẹp của mình mà đi quyến rũ mấy cái tên đàn ông thô tục, nghĩ đến đã thấy rã rời đầu óc. Mỗi tháng luôn có mấy đêm chán nản như vậy.

"Quý Thù, bây giờ có rồi không, đang ở đâu?" Tăng Lam ngồi trên xe hỏi.

"Ở nhà, nhàm chán đến mức mèo." Quý Thù báo.

"Thế thì ra ngoài đi, Sở Thần hẹn bọn mình cùng nhau gặp mặt tại Zero." Tăng Lam rất trung thực nói luôn vào việc chính.

Mạc Tiểu Bạch ngồi ở một bên vừa nghe vui vẻ, vừa sủng nịnh ôm bả vai của Tăng Lam, khẽ má, thấp giọng nói: "Bảo bối, không cần phải nói trắng ra như vậy."

Tăng Lam chán ghét đánh anh một cái, "Em đang gọi điện thoại, đừng ồn ào."

Đầu bên kia điện thoại, Quý Thù nghe hai người đối thoại liền nở nụ cười. Vốn lúc này nghe Tăng Lam nói là Sở Thần mời cô đi ra ngoài đã không muốn đi. Bây giờ tự nhiên tinh thần lại tỉnh táo, không phải bởi vì Sở Thần mà là vì muốn chính mắt nhìn thấy cái bộ dạng của cặp vợ chồng son ân ái ái liếc mắt đưa tình. Nên thoải mái mà đáp: "Được, dù sao cũng đúng lúc tở rãnh, hai người chờ nhé, tớ đến luôn."

Tăng Lam cúp điện thoại xuống rồi nhìn Mạc Tiểu Bạch một cái, hai người đều hơi hoang mang trước thái độ đồng ý thoải mái của Quý Thù. Hẹn ra ngoài dễ dàng như vậy là do Tăng Lam mặt mũi lớn hay là sức quyến rũ của Sở Thần nhiều đây?

Sau khi Sở Thần nhìn thấy Mạc Tiểu Bạch cùng Tăng Lam đi vào cửa, con mắt tỏa sáng. Cái vẻ mặt vô cùng kích động, nhiệt tình nghênh đón, giọng cao亢 quát hô một câu: "Chị dâu tốt!"

Đây là lần đầu tiên anh ta nhiệt liệt nghênh đón Tăng Lam thật lòng đến như thế. Tăng Lam rõ ràng là bị sự nhiệt tình quý giá của Sở Thần dọa, trong nháy mắt nhìn sang Mạc Tiểu Bạch mờ mịt. Mạc Tiểu Bạch cười thâm trong bụng sớm đã đến mức nội thương, kéo tay vợ mình đi tới, nói: "Tự nhiên ân cần, không biết câu sau là gì đây?"

"Ai biết được? Trí nhớ của tớ cũng không tốt." Sở Thần ngược lại da mặt dày, chẳng hề để ý cười nịnh.

"Quý Thù nói cô ấy đến ngay." Tăng Lam rất thực tế nói ra vấn đề Sở Thần quan tâm nhất.

"Hi!, tôi nghĩ tất cả mọi người đều là bạn, muốn thường xuyên tụ tập một chút, không có ý gì khác." Sở Thần ra vẻ lương tâm.

Tăng Lam nhìn anh ta một cái, cũng lười phải chọc thủng.

Mạc Tiểu Bạch lại giữ vẻ mặt cười gian gian nhìn về phía Sở Thần, diễn, cứ lừa đảo mà diễn nữa đi. Anh nhìn chăm chăm và cười nhạo vào Sở Thần,

nhóc con nhà cậu cũng có ngày hôm nay.

Quý Thủ một thân quần đỏ thướt tha nóng bỏng mà vào, màu sắc đỏ tươi dưới ánh sáng quán bar trở nên vô cùng quyến rũ. Vốn cô cũng lười trang điểm, nhưng lại nghĩ dù sao cũng là chuẩn bị ra ngoài, xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp của một nữ vương chuyên đi ăn đêm nên cũng để ý đến ăn mặc một chút. Đầu tiên cô nhìn thấy Sở Thần đang vô cùng nhiệt tình vẫy tay nhưng cô chẳng buồn liếc mắt lấy một chút, sau đó nhìn thẳng vào Tăng Lam cùng Mạc Tiểu Bạch khẽ mỉm cười.

Nhìn thấy bị Tăng Lam Mạc Tiểu Bạch ôm vào trong ngực tự nhiên như vậy, Quý Thủ không thể không cười cảm thán, rõ ràng hai người khác hẳn nhau mà khi ở cùng một chỗ lại có thể hài hòa đến vậy, duyên phận đúng thật là vô cùng kì diệu.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tộc không cưới

Trước mặt Quý Thủ, Sở Thần giống như một chú ngựa non tràn trề sinh lực, liều mạng tìm đủ mọi loại đề tài hồng thu hút sự chú ý của cô, nói văng cả nước bọt về những vấn đề thời sự đến lĩnh vực giải trí, thơ ca nhạc họa, tám chuyện thường ngày đến đời sống triết học. Rõ ràng là anh nói mười câu mà Quý Thủ lười đáp lại một, thế mà vẫn chuyện trước gãy xuống, chuyện sau tiến lên không hề một mồi. Mạc Tiểu Bạch ngồi nhìn cái người anh em trước mặt liên tục nói chêm, chọc cười không giới hạn, liền cảm nhận được sâu sắc cái gì gọi là sắc đẹp làm hôn mê thần trí.

Trước mặt người phụ nữ như Quý Thủ, chỉ cần một lần khom eo thì đừng mong đời này có lần đứng thẳng trở lại. Sở Thần đương nhiên đã đánh mất cơ hội là hàng cực phẩm trong lòng Quý Thủ, nên bây giờ chỉ có thể là pháo hôi mà thôi.

Sở Thần nói chuyện hoặc là đối đáp hàn huyên, hoặc là độc diễn không có vai diễn phụ hỗ trợ, càng nói càng say sưa, cuối cùng cắn răng một cái bắt đầu dùng người anh em của chính mình để khai đao. “Tôi phát hiện, hôn nhân đối với một người đàn ông có thể làm cho anh ta thay xương đôi thịt đấy.” Nói xong liếc nhìn Mạc Tiểu Bạch ánh mắt ai oán cầu xin giúp đỡ.

Mạc Tiểu Bạch đỉnh đầu toát mồ hôi thành giọt, loại đề dẫn này muốn anh tiếp lời thế nào đây. Đành phải cười nhạt một tiếng, giả bộ không hiểu gì, nhìn về phía Tăng Lam, hỏi: “Có phải không?”

Tăng Lam nhìn Mạc Tiểu Bạch, nghiêm túc suy nghĩ một chút, đối với đủ loại biểu hiện trước và sau hôn nhân của Mạc Tiểu Bạch, cảm thấy câu nói này tính ra cũng không phải là không đúng. Vì vậy gật đầu nhẹ, “Em cảm thấy lời nói này có vài phần đúng đắn, nhưng cũng chỉ tùy người.”

Lời này vừa nói ra, ba người kia đều kinh một chút.

Mạc Tiểu Bạch mất thất thần, một lát sau mới bị tiếng cười của Quý Thủ bên cạnh làm cho bừng tỉnh. Quý Thủ ngồi trước mặt đã cười đến run rẩy cả người, vừa vịn lưng Tăng Lam, vừa như vừa vô tình vừa hữu ý nhìn thoáng qua Sở Thần, anh chàng này cuối cùng cũng có thể gọi ra một chủ đề thú vị.

Sở Thần phảng phất như nhận lấy công lao khích lệ, kích động vỗ tay nói: “Tôi đã nói rồi, chị dâu cũng phát hiện ra rồi!” Nói xong vô cùng đắc ý.

“Tôi đã thay xương đôi thịt như thế nào nào, nói một tý xem?” Mạc Tiểu Bạch thu nụ cười, cố ý nghiêm nghị hỏi.

Tăng Lam nhìn anh, lại nhìn sang Quý Thủ đang ngồi cười bên cạnh cùng với Sở Thần hai mắt đang tỏa sáng, nhất thời không thể hiểu được phản ứng mạnh mẽ của ba người này. Cô nói sai cái gì rồi à?

“Đúng vậy, tớ cũng rất tò mò, chồng bạn đã thay đổi như thế nào?” Quý Thủ dùng bả vai đẩy Tăng Lam.

“Ừ, có lẽ cũng không thể coi là thay đổi quá nhiều, khả năng chỉ là trước khi kết hôn thời gian tiếp xúc của chúng tớ ngắn quá, tớ cũng chưa hiểu biết về anh ấy nhiều thôi. Huống chi là sau khi kết hôn thì quan hệ giữa hai bọn tớ cũng thay đổi, thái độ nói chuyện, làm việc cũng rất khác nhau. Cho nên có khi không phải là anh ấy thay đổi mà chính là tớ càng hiểu rõ anh ấy mà thôi.” Tăng Lam lại suy tư một chút, sửa đáp án của mình.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của Mạc Tiểu Bạch hơi đổi, Quý Thủ thì vẫn nhiều hứng thú cười.

“Chị dâu, Tiểu Bạch thật sự thay đổi, thay đổi thật nhiều!” Sở Thần đối với câu trả lời của Tăng Lam rất thất vọng cùng bất mãn, vì vậy không thể tự mình chủ động thay đổi phương hướng của đề tài thảo luận. “Anh ta trước đây tình quái, không ai có thể tính kế, chị xem anh ấy bây giờ, thành thật nhiều.” Kỳ thật anh muốn nói là đàn độn.

Mạc Tiểu Bạch quay đầu trừng mắt liếc Sở Thần.

Sở Thần lại cọt nhà, nói thêm: “Tôi bị ảnh hưởng tinh thần khoa học của chị dâu, phải thực sự cầu thị, phải được xem cụ thể cơ.” Nói xong lại tự thấy mình rất hài hước, cười rộ lên.

Tăng Lam đối với sự bày tỏ ngôn luận này không hoàn toàn đồng ý, nhưng cô cũng không muốn giải thích. Vì vừa nhìn vào vẻ mặt không nghiêm túc của

Sở Thần cũng thấy ngay là anh ta thuận miệng nói bậy.

Quý Thủ cũng thu hồi nụ cười mặt đen lại nhìn thoáng qua Sở Thần, thật là ngu xuẩn, một đề tài thú vị như vậy mà cũng bị hấn phá hủy được. Sau đó cô nhìn ngược về phía Mạc Tiểu Bạch, cười yếu ớt nói: "Hôn nhân không chỉ làm cho đàn ông thay đổi, mà phụ nữ cũng như vậy. Đúng không, Tăng Lam?"

Mạc Tiểu Bạch con mắt lại tỏa sáng, nhìn Tăng Lam, cười nói: "Đúng vậy, bảo bối, em cũng thay đổi rất nhiều đây."

Tăng Lam nghe những lời này suy tư lại suy tư, hoặc là không luận ra được anh nói đến cùng là biến đổi gì. Nhưng nghĩ đến ý nguyện cưới chớp nhoáng để làm thí nghiệm của mình, nghiêm túc trả lời, "Tôi lựa chọn kết hôn chính là vì có chỗ thay đổi."

Quý Thủ vỗ vỗ Tăng Lam, cười khích lệ: "Gái yêu, bạn làm rất tốt."

Bên này Mạc Tiểu Bạch sờ sờ cái cằm, "Những lời nói này, chẳng phải là những lời nên để tôi nói hay sao?" Nói xong anh cười, ôm Tăng Lam.

"Tặc tặc, rốt cuộc là giả cho người rồi, nên ngay cả tớ muốn gọi bạn một tiếng thân yêu cũng bị người ta xoi mói đây." Quý Thủ cười lắc lắc đầu.

Tăng Lam xê dịch thân thể, từ trong lòng của Mạc Tiểu Bạch chui ra, bộ dáng giống như một con mèo nhỏ, tùm tùm ôm lấy cánh tay của Quý Thủ, "Tớ yêu nhất cậu!"

Sở Thần nhìn thấy cục diện sắp biến thành hình thức bách hợp, vội vàng ngắt lời nói: "Quý Thủ em cũng không nên tranh đoạt với tiểu Bạch như thế, người ta là người được pháp luật công nhận đấy."

Quý Thủ tròn tròn đôi mắt hạnh, lườm anh ta một cái, "Ai cần anh lắm miệng!"

"Ai! Em đừng luôn ngang ngược như vậy được không, cũng không biết em sau khi kết hôn thì sẽ biến thành cái dạng gì." Sở Thần phản kháng.

"Cái này thì cũng không cần Sở thiếu anh quan tâm, chị đây thuộc vào tộc không cưới." Quý Thủ giương mi lên, lập tức đứng người lên lôi kéo tay Tăng Lam, "Đi, bạn yêu, chúng ta đi toilet thân mật đi."

Tăng Lam ngoan ngoãn đứng người lên, trên mặt không nhịn được vui vẻ, lúc xoay người ánh mắt nhẹ nhàng nhìn thoáng qua Mạc Tiểu Bạch, thần sắc sung sướng. Mạc Tiểu Bạch cũng cười nhìn cô một tý, chẳng hề để ý.

Mất thấy hai phụ nữ vào toilet, nụ cười trên mặt Mạc Tiểu Bạch càng đậm, đột ngột đánh một cái trên người Sở Thần, "Cậu đúng là quá kém, nhiều người chuẩn bị cho cậu mà đến đây, thế mà cậu nói toàn thứ vô ích khiến người ta chẳng thêm để ý lấy một tẹo nào. Rõ đáng cười, một chút thông minh cậu cũng không có à?"

Sở Thần vẻ mặt không sao cả, "Không có cách nào cả, đối phó với phụ nữ thông minh thế này biện pháp dễ nhất chính là để cho cô ấy chiếm thế thượng phong."

"Có thể thì cậu cũng không thể để người ta liên tục xem thường chứ? Cậu xem, hôm nay cậu liên tục nói văng nước bọt vậy mà có câu nào là câu mà cô ấy để ý đến? Cậu làm thế không ổn, thay đổi ngay chiến thuật đi." Mạc Tiểu Bạch nói.

Phải làm cho cậu nhóc Sở Thần biết sợ mà hạ xuống thái độ, nếu không thì bạn gái của cậu ta cũng phải bị dọa chạy mất.

Bên kia trong phòng hóa trang, Quý Thủ vừa soi gương bổ sung son môi vừa cười nói: "Cậu thấy đấy, chỉ số thông minh của Sở Thần đúng là không đủ để người ta phải hoảng lên thay. Sau này cậu cũng không cần phải vì anh ta mà ăn cây táo rào cây sung ra sức giúp chồng cậu."

Tăng Lam nghe xong lời này liền nở nụ cười, "Dù sao thì cậu cũng không phải vì anh ta mà tới, cho nên cũng không cần sửa từ tớ."

Quý Thủ đang thoa son môi cũng cười phì một tiếng, vội vàng cầm giấy lau miệng, "Bị phát hiện rồi? Đúng là tớ vì muốn nhì về mặt của cậu trong cuộc sống tân hôn thứ hai một chút. Chồng cậu nói chẳng sai, tớ thật sự là phải thay đổi cách nhìn thôi."

Tăng Lam cười yếu ớt không nói, nghĩ không ra Quý Thủ làm thế nào mà nhìn ra được kết luận này. Rõ ràng trong đêm nay Mạc Tiểu Bạch cũng không nói mấy câu.

Lúc hai phụ nữ vừa nói vừa cười trở lại chỗ ngồi là lúc nhìn thấy trên mặt hai người đàn ông có vẻ hơi nghiêm túc. Vì vậy Tăng Lam nhẹ giọng hỏi một câu: "Làm sao thế?"

Mạc Tiểu Bạch một tay ôm lấy Tăng Lam, nói: "Anh đang giáo dục đề Sở Thần cái tà quy chính, sớm ngày hoàn lương."

"À." Tăng Lam nhìn nhìn Sở Thần, lại xem một chút Mạc Tiểu Bạch, không nói gì nữa.

"Chị dâu, tiểu Bạch cũng muốn cho em như anh ấy sớm kết hôn để ổn định cuộc sống." Sở Thần giải thích, ánh mắt len lén quét qua Quý Thủ, nói tiếp: "Nhưng em cũng nói rồi, em cơ bản là không muốn kết hôn. Em cũng giống Quý Thủ, đều ở tộc không cưới."

Quý Thủ ghét bỏ liếc anh một cái, "Đừng có lôi kéo tôi để làm quen, ai nói là tôi vẫn giống cậu? Không muốn kết hôn."

"Vậy em nói vì sao em lại không muốn kết hôn nào?" Sở Thần lập tức hỏi ngược lại.

"Vì cái gì là cái gì? Tôi không muốn là không muốn thôi." Quý Thù có một đồng những lập luận sâu sắc về không cưới, chẳng qua là không muốn tranh luận nhảm nhí với Sở Thần.

"Dù sao cũng phải có lý do đi? Để tôi nói trước vì lý do xác đáng của tôi đi." Sở Thần hắng giọng một cái, "Đầu tiên, phụ nữ đối với tôi quả thật là một sinh vật phiền toái, cho dù tôi rất ham chơi nhưng đến giờ chưa từng đưa một người phụ nữ nào về nhà. Cho dù nhà cửa, phòng ốc của tôi có rộng rãi hơn nữa cũng không chứa nổi một người phụ nữ cầu nhàu đông dài, lòng dạ hẹp hòi nhỏ mọn. Cho nên là xa thì thơm, nên khi nào tôi cần phụ nữ thì đến nơi nào đó, chơi xong thì về nhà mình một thân nhẹ nhàng. Không hao người tốn của, vừa kinh tế lại bảo vệ môi trường."

Quý Thù lườm anh ta một cái, hừ lạnh một tiếng.

Sở Thần thấy cô không phản bác, vì vậy giữ vững tinh thần nói tiếp: "Thứ hai, nói tôi đào hoa cũng tốt, nói tôi hay bắt bẻ cũng đúng, tóm lại từ đầu đến cuối để hợp ý tôi rất khó. Tôi thích những cô gái mười tám tuổi ngây thơ, ngượng ngùng, nhưng không thích của các nàng thiếu não ngây thơ, tôi thích cô gái hai mươi lăm tuổi nhẹ nhàng khoan khoái thanh lịch, nhưng không thích các cô ấy ham hư vinh, vật chất. Tôi thích cái phong tình tinh tế của các nàng ba mươi nhưng lại không chịu được sự lôi thôi của họ. Tôi thích sự thành thực rộng rãi của phụ nữ ba mươi lăm nhưng các cô ấy cũng là những người đẹp sắp hết thời. Cho nên, có muốn tìm được người phụ nữ khiến cả đời tôi không ngán, không phiền cơ bản là không thể có."

Quý Thù cười khẽ một tiếng, dùng ánh mắt ra hiệu anh tiếp tục.

Sở Thần hài lòng cười một tiếng, tiếp tục nói: "Thứ ba, tình yêu là ngắn ngủi, hôn nhân lại dài dòng buồn chán. Tôi không cần thiết phải đem những đẹp đẽ ngắn ngủi trong tình yêu chôn vùi trong hôn nhân không thời hạn. Dùng tình yêu để gắn bó hôn nhân xem ra là lời nói không có căn cứ, dùng hôn nhân để bảo vệ tình yêu cũng là không tự lượng sức. Nếu như tôi không kết hôn, đại khái là hàng năm tôi có thể nói là đem năm ba lần yêu thương ở ngoài làm cho biến mất tại thời điểm nó nên kết thúc sau đó bắt đầu tình yêu mới. Còn hơn cả đời chỉ có thể nói một lúc yêu thương hoặc là sẽ vì chuyện ngoài hôn nhân mà bị người đời phê phán. Tôi cũng không phải là người quá nhiều tiền đến không có chỗ tiêu, tại sao lại nên làm cái chuyện ly hôn tốn kém và lỗ vốn như thế?"

Quý Thù giống như rất tán đồng gật đầu nhẹ, hỏi: "Còn gì nữa không?"

Sở Thần liền vuốt tay, "Tôi nói xong rồi, rất mong bổ sung."

Quý Thù quay mặt nhìn Mạc Tiểu Bạch đang chỉ cười không nói cùng vẻ mặt trầm tư của Tăng Lam, hỏi: "Hai người là những người đã kết hôn, cảm thấy anh ta nói như thế nào?"

Mạc Tiểu Bạch nhìn Tăng Lam một tý, "Bà xã, em xem thế nào?"

Trong lòng Tăng Lam rất nhiều ý tưởng, nhưng nhìn ánh mắt Mạc Tiểu Bạch hiểu ý của anh, vì vậy nói: "Rất thú vị, Quý Thù cậu cảm thấy thế nào? Hai người các cậu không kết hôn lý do tương tự thế à?"

Mạc Tiểu Bạch sùng ái bóp tay của Tăng Lam, bà xã của anh quá thông minh.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tạo em bé

Quý Thù nghe lời nói của Tăng Lam lập tức hiểu ra là những người này đang chờ lời bàn cao kiến của cô, vì vậy cũng chẳng khách sáo gì cười cười nói, "Tốt, vậy thì tôi cũng nói một ít về lý do không kết hôn của tôi vậy."

Sở Thần kích động hai mắt tỏa sáng, "Rửa tai lắng nghe."

Quý Thù khoe miệng giương lên, "Đầu tiên, đàn ông đối với tôi mà nói là một loài động vật ngu xuẩn. Đàn ông không có tiền thì chí ngắn, suốt ngày nhìn những người phụ nữ kiếm được nhiều tiền hơn mà ghen ghét, tâm tư còn nhỏ nhen hơn đàn bà. Đàn ông có tiền thì ích kỷ, lúc nào cũng nghĩ là phụ nữ đi theo anh ta là vì thương nhớ tiền của anh ta, cũng bởi vì cho mình là người có tiền nên với người phụ nữ của mình suốt ngày vênh mặt lên sai, cứ như là con gái người ta ngay từ nhỏ chỉ bằng với cái lót bên trong áo hay trong chăn lệt thuộc vào vỏ, muốn chơi thì gọi đến chơi một chút, mà chơi đủ rồi chưa gọi thì đừng có đến. Hai loại đàn ông dù là loại nào cũng không đáng để bỏ ra tâm chân tình, chỉ đáng dùng để tiêu khiển. Không nhọc lòng đau đầu, vừa kinh tế lại bảo vệ môi trường."

Sở Thần nghe được một câu cuối cùng nhin không được cười ra tiếng, khoát tay chặn lại, "Nữ vương mời ngài tiếp tục."

Quý Thù khinh miệt nhìn hấn một cái, tiếp tục nói: "Thứ hai, mặc dù tôi không để tâm, nhưng đối với đàn ông cũng rất bất bẻ. Chỉ tiếc là đàn ông quá ngốc, không giống phụ nữ trưởng thành dần theo tuổi. Cho nên một người đàn ông lúc hai mươi tuổi rất ngu, đến ba mươi tuổi thì cũng không biết thông minh đi nơi nào, đến bốn mươi tuổi thì ngu xuẩn lại càng thêm ngu xuẩn. Hơn nữa phần lớn đàn ông, mặc kệ là tướng mạo thế nào đều cũng là dạng thiếu não ngây thơ, hư vinh vật chất, cộng thêm cái chủ nghĩa đàn ông bất trị to tướng. Cho nên muốn tìm được một người đàn ông thông minh đẹp trai, không

kém trí không hư vinh, thật sự quá khó khăn. Căn bản không thể nào."

Đoạn văn này nói xong không chỉ Sở Thần, ngay cả Mạc Tiểu Bạch đều kinh hãi. Nhìn thoáng qua vẫn là vẻ mặt bình tĩnh Tăng Lam, không khỏi không cảm khái bản thân của bà xã anh thật sự là nhanh nhẹn nhanh miệng, mãnh liệt như hổ vậy.

Sở Thần nén cười, làm làm ra một bộ vô cùng đau đớn bộ dáng, "Nữ vương đại nhân sâu sắc, tôi phục sát đất."

Quý Thủ thần thái sáng láng, "Đừng vội vàng sùng bái như vậy, vẫn còn lý do thứ ba đây. Thứ ba là, cho dù là tình yêu hay hôn nhân, dài hay ngắn đều được quyết định bởi việc người đàn ông chịu bỏ ra bao nhiêu tâm huyết. Nếu một người đàn ông không chịu thật lòng, cho dù chỉ có một giây tình yêu thì hẳn ta cũng phản bội, nếu một người đàn ông thật lòng thì dù cả đời hôn nhân cũng có thể mỹ mãn, tôi thuộc nhóm những người không bao giờ cưới, nhưng tôi cũng không bài xích chuyện kết hôn chút nào. Chỉ là so với việc đem hạnh phúc cả đời của mình đánh cược trên thân một người đàn ông vô dụng, chẳng thà tôi đem hết tài nguyên giữ lại cho mình dốc lòng vì những dự định thực tế. Tôi không thiếu tiền, đời sống vật chất không cần đến dựa vào một người đàn ông nào để đảm bảo. Tôi rất xinh đẹp, dù không có chồng thì đời sống tinh thần cũng rất phong phú. Đàn bà sao lại phải kết hôn, cô gái trẻ tuổi cần một nơi dựa dẫm về tiền bạc, người phụ nữ lớn tuổi lại cần một chỗ dựa về tinh thần, nếu cả hai thứ này tôi đều có thể tự cấp tự túc, sao còn cần đàn ông? Cả đời nói mấy lần yêu thương đều không sao cả, nhưng đàn bà một khi đem cả thanh xuân của mình đều đặt cả vào một gã đàn ông cặn bã, cả đời không dậy nổi, ly hôn so với những thứ đã cảm nắm được kia thì thiệt thòi không phải càng lớn hơn nhiều hay sao?"

Quý Thủ từ tốn nói đoạn cuối này không nhìn về phía Sở Thần mà nhìn về phía Tăng Lam. Tăng Lam cùng với cô đối mặt, trong mắt ánh lên một tia đau lòng. Bởi vì Tăng Lam chính là một thánh giả trung thực đối với "Quý Thủ danh ngôn", với tất cả các lập luận không kết hôn của cô đều rất quen thuộc vì đã nghe rất nhiều, Tăng Lam biết rõ, bây giờ Quý Thủ nói ra ba điểm mới, hai điểm phía trước là bởi vì Quý Thủ mà châm chọc, cái thứ ba mới là nguyên nhân chính. Cô hận sự phản bội, cô hận người đàn ông kia.

Sở Thần cùng Mạc Tiểu Bạch hai mặt nhìn nhau một cái, sau đó cười ha ha vỗ tay nói: "Nữ vương tôi phục rồi, đối với ngài kính nể như nước sông cuộn cuộn liên miên không dứt."

Quý Thủ thần nhiên cười, trong ánh mắt nhưng lại tràn đầy khinh bỉ.

"Nhưng..." Sở Thần chợt buông lỏng âm thanh dài, "Thế còn con cái? Vậy cô không muốn con cái của cô kế thừa được chút gen tốt à?"

Quý Thủ mặt mày hơi chậm lại, lập tức cười nhạt: "Có sao đâu, cũng không nhất thiết cứ phải kết hôn mới có thể có con"

"Chẳng lẽ cô hi vọng con của cô từ nhỏ đã phải sống trong ánh mắt khác thường của người đời mà lớn lên, từ nhỏ đã bị nói là đứa trẻ không có cha?" Sở Thần giương mi lên.

"Tôi cũng chưa từng nói là tôi muốn mình tự sinh, chẳng lẽ tôi không thể nhận nuôi một đứa hay sao? Sinh con đối với thân thể phụ nữ gây ra bao nhiêu tổn thương anh có biết không? Trên đời này không tồn tại người đàn ông nào đáng để tôi phải trả giá để sinh con cho anh ta." Quý Thủ nói ánh mắt thoáng qua Tăng Lam, lông mi nhẹ rũ xuống ngưng mắt nhìn rượu trên bàn chén.

Tăng Lam biết rõ, nói lời này Quý Thủ là chốt hạ. Nhưng cũng không có vạch trần, cô đương nhiên muốn đứng về phía bạn tốt của mình.

"Ha ha, cho nên tôi càng ngày càng cảm thấy hai người rất hơn cho nên nói ta càng ngày càng cảm thấy, hai người rất hợp tính cách." Mạc Tiểu Bạch đột nhiên mở miệng, cười nói: "Sở Thần cũng đã nói với tôi, câu ta về già sẽ nhận nuôi vài cô nhi."

"Tôi nói và vài trẻ mồ côi nhưng cũng không nói là trẻ nhỏ, thứ tôi không chịu nổi nhất chính là những đứa nhỏ vừa quấy, vừa khóc. Tôi chỉ nhận nuôi trẻ mồ côi khoảng chín mười mấy tuổi, những đứa trẻ đã lớn ở đó vài năm rồi rồi khỏi trại trẻ mồ côi." Sở Thần bổ sung.

"Vị cái gì?" Tăng Lam hiểu kỳ.

"Bởi vì dễ nuôi! Đã hiểu biết nhiều chuyện nên sẽ biết tri ân báo đáp. Chị không biết là trong trại trẻ mồ côi thì trẻ càng nhỏ thì càng có cơ hội được nhận à? Như vậy những đứa trẻ đã nhiều năm không ai nhận nuôi chính là những đứa trẻ đáng thương nhất và sẽ là những đứa nghe lời nhất." Sở Thần nói.

Tăng Lam như có điều suy nghĩ gật đầu, "Ý nghĩ của anh cũng có lý."

"Nhưng chính mình muốn tích đức mà lại ham nhân rồi cũng không sao." Quý Thủ chợt nhíu mày.

"Đây là ý nghĩ của tôi, nhưng nếu có người tình nguyện cùng tôi nuôi thì nhỏ cũng không có vấn đề." Sở Thần cợt nhả.

"Bảo bối, chúng ta mau sinh đứa bé sau đó cho hai người bọn họ nuôi thì thế nào" Mạc Tiểu Bạch cười nhìn về phía Tăng Lam.

Tăng Lam trừng mắt liếc anh một cái, kiểu đùa giỡn này thật đúng là không có trình độ.

Sở Thần lại vỗ tay: "Nào dám mơ đến chuyện tốt như thế, như vậy thì không phải là nhận nuôi mà là kết hôn! Tôi sẽ là người cha hai của đứa nhỏ."

Mạc Tiểu Bạch đập một nhát, giả bộ tàn khốc nói: "Dám chiếm tiện nghi của vợ tôi à!"

Quý Thủ thổi phồng một tiếng vui vẻ.

Sở Thần vội vàng sửa chữa, "Không đúng không đúng, tôi đâu dám! Tôi là cha hai của đứa nhỏ, chẳng phải là đứa nhỏ cũng có mẹ hai ngồi đây hay

sao. "Nói xong mặt mày hớn hờ nhìn về phía Quý Thù.

Lúc này là Quý Thù đập một cái vào anh ta, "Đổi thành chiếm tiện nghi của tôi?"

Sở Thần dùng một tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé kia, hôn một cái, "Tiểu Bạch chị dâu hai người làm chứng nhé, tương lai nói cho đứa nhỏ, hôm nay cha hai của nó chính thức tìm mẹ hai cho nó.!"

Quý Thù vừa giận vừa hôn một phen bàn tay đánh vào trên mặt anh.

Mạc Tiểu Bạch cùng Tăng Lam liếc mắt nhìn nhau, chỉ cười không nói. Mạc Tiểu Bạch nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, lời kéo Tăng Lam đứng lên: "Được rồi, hai người cứ chơi tiếp đi, vợ tôi ngày mai còn phải đi phòng thí nghiệm nên hôm nay phải về sớm để nghỉ ngơi."

Sở Thần vội vàng phát tay, "Đừng, bây giờ là mấy giờ mà đã về rồi, tại sao lại gấp gấp như thế?"

Vấn này thật vất vả lắm mới có không khí hòa hoãn, hai người này mà đi mất một mình anh làm thế nào mà hát hết vở được đây.

"Đương nhiên là phải vội rồi, chúng tôi còn muốn về nhà ngay để tạo em bé cho các người đây." Mạc Tiểu Bạch cười nói.

Tăng Lam mặc kệ anh, nhìn về phía Quý Thù, "Nên là hôm nay bạn ra ngoài là quyết định đúng, ít nhất là đến giờ vẫn chưa nhàm chán đi?"

Quý Thù nhìn trời, "A, tớ có lúc nào nói là tớ đang nhàm chán không nhỉ? Trong lòng thầm mắng, con bé chết tiệt này, tại sao trước mặt người ngoài lại có thể thẳng thừng đến thế.

Tăng Lam trước khi đi vừa cười nhìn thoáng qua Sở Thần, không có nói nhiều. Sở Thần thu toàn toàn bộ ánh mắt kia, lần đầu tiên cảm thấy người chị dâu này thật tốt.

Quý Thù đứng ở cửa nhìn Tăng Lam cùng Mạc Tiểu Bạch ngồi xe rời đi, quay người lại nói: "Được rồi, anh chơi đủ chưa, đi không tiễn, lần sau chắc không thể thế này nữa." Nói xong thì quay người lại chuẩn bị đi.

Sở Thần đâu có thể để cô đi dễ dàng như thế, vội vàng bước dài đuổi theo, tựa một bàn tay nắm eo của Quý Thù, chẳng kịp nghĩ gì cứ thế hôn xuống. Đầu lưỡi dùng sức tiến vào thân tóc, trần trọc nhiều lần cùng với cái đầu lưỡi mềm mềm giao hoát kia dây dưa mãi một chỗ. Rõ ràng mới chỉ ba ngày mà cứ như bị đè nén đã hàng thế kỷ. Vì vậy nụ hôn càng lúc càng dùng sức, cảm giác quá tốt, có muốn dừng cũng không được. Quý Thù mới đầu còn có giấy giữa, nhưng rồi có lẽ là dần dần bị anh hôn đến ý loạn tình mê, nghĩ rằng bây giờ cũng không phải đến kỳ, là lần thứ hai được đưa đến tận cửa, nhìn anh ta hôm nay cung cúc tận tụy nên cũng quyết định làm thỏa mãn ước nguyện của anh. Vì thế, Sở Thần cảm thấy được người phụ nữ trong ngực phút chốc dán sát chặt vào mình hơn, nên càng kích động hôn càng sâu.

Cả hai đều không phải là người còn thận trọng nói nhiều, cứ như vậy dưới cái mát lạnh của đêm mùa thu, đứng ở bên lề đường xa hoa trụi lác, một cái hôn dài đằng đẳng. Cho đến khi Sở Thần tìm đập càng lúc càng nhanh, choáng váng vì thiếu không khí lên não, anh mới buông Quý Thù, một tay ôm ngang người cô lên, bước đến bãi đậu xe, đến bên cạnh cửa xe, anh rồi rầm móc được cái chìa khóa mở cửa xe giống như sói đói vội vàng làm Quý Thù té nhào xuống chỗ ngồi phía sau.

Bên kia Mạc Tiểu Bạch dắt tay của Tăng Lam về đến nhà, cũng là một nhanh như hổ đói vội vội mồi đề cô trên ghế sofa, đôi môi tình tứ lần lần ở trên cần cổ cô hôn không xong.

"Anh đừng làm rộn, mau đi tắm rửa nhanh." Tăng Lam không thích mùi rượu trên người anh.

"Bà xã, chúng ta sinh đứa bé đi." Mạc Tiểu Bạch hà hơi bên tai cô nói. Hai con người như mực thấm nước, con mắt sắc không thấy đáy.

Tăng Lam nhú mày, cảm thấy như thể anh đã uống nhiều quá. Nhưng nhớ lại thì anh uống không có bao nhiêu rượu, làm sao mà say đây.

"Anh đi tắm nhanh lên đi, em không thích mùi rượu trên người anh. Tăng Lam nghiêm mặt nói.

"Anh nói thật, chúng ta cứ mặc kệ có phải là thí nghiệm hay không đi, em sinh con cho anh, anh đem hết tất cả những gì anh có cho em và con của chúng ta, được không?" Mạc Tiểu Bạch vẫn đề ở trên người cô, trong ánh mắt tràn đầy nhu tình.

Tăng Lam trong lòng xúc động, ánh mắt hơi tối xuống. Cô tất nhiên là muốn có con, lúc cô lựa chọn về nước cùng Dương Mâu kết hôn, chính là cô hi vọng trước ba mươi tuổi có thể sinh con. Đúng là, cô nhìn vào Mạc Tiểu Bạch gần trong gang tấc, lời nói của anh có bao nhiêu là thật lòng đây?

Cũng chưa phải lúc nghĩ quá nhiều. Việc này nguyên bản chính là một cái thí nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mực* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nghiêm túc

A Thành mùa thu cũng không tính là lạnh, trời cao mây thưa, âm thanh mỏng mảnh, so với ngày hè chói chang càng làm cho người ta có vui vẻ hơn một chút. Chỉ là nhiệt độ giữa sáng sớm với nhiệt độ trong ngày chênh nhau khá lớn, Tăng Lam đậu xe trong viện nghiên cứu, lúc ra khỏi bãi đậu xe thì kéo cao cổ áo gió lên một chút. Cô thích nhất khí trời như vậy, thanh lạnh. Vừa sáng rõ mà không quá nóng, không khí lành lạnh thấm vào làm cho tinh thần người ta phấn chấn tinh thần.

Sáng sớm vào phòng thí nghiệm đã thấy Tần Chính ngồi ở trên vị trí ngủ gà ngủ gật. Cô cởi áo gió, vừa khoác áo khoác trắng lên vừa đi qua vỗ vỗ Tần Chính, “Thế nào, cậu ngủ không đủ à?”

Tần Chính ngẩng đầu, thấy Tăng Lam lúng túng cười: "Không có việc gì, ha ha." Cậu ta nhìn Tăng Lam hơi mất tự nhiên, từ hôm đó bị lời nói của Tăng lam kích thích bóng đen đó còn chưa mất hẳn.

Tăng Lam cũng không hỏi nhiều, cảm nhận ký thí nghiệm lên nhìn rồi nói: “Hôm nay chúng ta tiếp nhận một ít hàng mẫu, có khi phải làm ba nhóm thống kê.”

Tần Chính cười gật đầu, "Đúng vậy, không nghĩ là chúng ta có thể phân tích số liệu kỹ lưỡng như vậy trước khi báo cáo. Phương pháp dùng tủ sấy lạnh hiệu quả rất tốt, Tăng Lam cô thực sự rất giỏi.”

Bỏ qua những tâm tư không nói ra, đối với năng lực nghiên cứu khoa học của Tăng Lam, Tần Chính thật sự là tâm phục khẩu phục.

Hai người cùng đi lên phòng điều khiển tủ lạnh ở tầng hai, Tần Chính cân đong đá lạnh vào thí nghiệm khí, Tăng Lam điều tiết các tham số phản ứng. Gian phòng lạnh không lớn, chỉ chứa được tổng cộng bốn bộ thí nghiệm thông gió, Tăng Lam cùng Tần Chính song song ngồi ở bên cạnh một cái tủ thí nghiệm. Cửa kính thông gió mở lên trên chỉ mở ra có ba mươi xen- ti- mét, cho nên hai người đưa bốn con tay chỉ có thể cùng nhau đưa một ít con qua một khe hở nhỏ đi vào phản ứng khí, cánh tay của Tần Chính ở trên, hai cánh tay Tăng Lam ở dưới. Bả vai của Tăng lam vô tình dán chặt trên người Tần Chính.

Rõ ràng ở trong phòng rất lạnh, Tần Chính lại đột nhiên cảm thấy thân thể một bên có chút nóng lên.

Ánh mắt của cậu nhìn thấy mặt Tăng Lam gần trong gang tấc, xinh đẹp tinh tế nhất chính là ánh mắt chuyên chú tự nhiên, cổ họng cậu ta cảm thấy hơi ngứa khó chịu, vì vậy cậu nuốt nước miếng trong im lặng. Tăng Lam hơi lách gò má, nhìn cậu ta một cái không nói gì tiếp điều chỉnh phản ứng thử khí.

"Tăng Lam, cô lạnh không?" Tần Chính lúng túng tìm lời nói.

"Tôi rất tốt." Tăng Lam nói. Hai người bọn họ đều chỉ mặc áo khoác trắng của phòng thí nghiệm mà thôi.

"Hôm qua tôi đi thăm ba tôi, ở trong bệnh viện với ông ấy một đêm." Tần Chính nói.

"Ừ." Tăng Lam chỉ là đáp một tiếng.

"Sau đó, tôi đã quyết định nghe theo sự sắp xếp của ông ấy. Nhưng tôi cũng chưa quyết định là sau này đi làm ở công ty của ông ấy hay là lưu lại tại sở nghiên cứu." Tần Chính nói tiếp, mắt nhìn Tăng Lam, thăm dò ý trên mặt cô.

"Ừ." Tăng Lam vẫn như cũ chỉ đáp một tiếng, không bình luận. Về mặt cũng không thay đổi chút nào.

Tần Chính không khỏi thất vọng, cười cười tự giễu, "Ha ha, những chuyện thế này cô chắc là không quan tâm lắm, dù sao thì tôi không làm thì vẫn có người khác làm trợ lý của cô."

Tăng Lam nhìn chằm chằm phản ứng khí, "Tốt rồi, tay cậu có thể bỏ ra được rồi." Nói rồi lại mở ngăn điều khiển chân không ra, điều chỉnh số trên đó, nhìn qua đồng hồ đeo tay, “Bây giờ là chín giờ một giây, mười một giờ chính là giờ chúng ta tiến hành công đoạn tiếp theo."

Tần Chính nghe lời, rút hai tay ra khỏi tủ thí nghiệm, Tăng Lam kéo cánh cửa kính xong nói với Tần Chính: “Quyết định làm công việc gì cũng đều là sự lựa chọn của cậu, Tần Chính cậu rất cố gắng, tôi tin là dù làm gì thì cậu cũng làm rất khá."

Tần Chính cười nhẹ một cái, đúng là đáp án của Tăng Lam, vẫn luôn có điểm khích lệ như thường, “Cảm ơn cô, Tăng Lam. Khẳng định của cô rất quan trọng đối với tôi."

Ra khỏi phòng lạnh, chênh lệch nhiệt độ trong ngày làm cho Tăng Lam lạnh run người, Tần Chính nhìn bóng dáng mảnh mai của cô, bỗng nhiên ngược bị một cảm xúc mạnh mẽ bức bối đến không thở được. Vì vậy bước sai lên phía trước, kéo tay Tăng lam tới sân phơi bên dưới tầng hai, ánh mắt nóng bỏng.

"Tần Chính, cậu làm cái gì vậy?" Tăng Lam hỏi.

"Tăng Lam, tôi biết rất rõ là tôi không xứng với cô, nhưng cô có thể cho tôi một cơ hội được không? Tôi vào công ty của ba tôi chính là làm quản lý, tôi sẽ cố gắng có nhà cửa, Tăng Lam, tôi sẽ nỗ lực hết sức, Tăng Lam để tôi làm bạn trai của cô được không?" Tần Chính siết chặt tay của Tăng Lam.

Tăng Lam lông mày cau lại, thần sắc lạnh nhạt, cuối cùng thì Mạc Tiểu Bạch vẫn nói đúng. Cô thờ dài, rút tay về. “Tần Chính, bây giờ là giờ làm việc, không phải lúc nói chuyện riêng.”

"Tôi muốn ở lại đây cũng vì em! Tôi không xa rời được em nên lần chần mãi chưa đưa ra được quyết định, nhưng nếu cả đời tôi cứ làm trợ lý cho em mãi thì có phải là cả đời em cũng không bao giờ liếc mắt nhìn tôi đúng không. Ba tôi nói đúng, nếu muốn một người phụ nữ đồng ý với anh thì anh trước tiên anh phải ở vị trí cao hơn cô ấy một bậc." Hai tròng mắt Tần Chính dần dần bị sự tuyệt vọng thôn tính.

Gió thu lạnh lẽo thổi qua, đem thân thể của người đang lạnh cứng mà thổi nguội đi vài phần.

Tăng Lam rầu rĩ, "Cậu làm như thế là tự ép chính mình? Cậu biết rất rõ tình cảm của tôi đối với cậu không phải vì địa vị hay thân phận, Tần Chính tôi có người trong lòng rồi, thật xin lỗi vì đã không nói rõ với cậu, tôi đã kết hôn."

"Em nói cái gì? Em kết hôn? Đối phương là ai?" Mặt Tần Chính bởi vì quá mức kinh ngạc mà bóp méo.

Tăng Lam nhú mày, đang do dự xem có nói thật hay không. Bên cạnh chợt vang lên một giọng nói, “ Là tôi, người yêu của Tăng Lam là tôi.”

Tăng Lam quay đầu, chứng kiến Mạc Tiểu Bạch rạng rỡ đi tới, một cái tay khoác lên trên eo cô, trên mặt rạng rỡ vui vẻ.

"Mạc tiên sinh? Làm sao có thể, các người... Kết hôn?" Đầu Tần Chính hồng mắt nói năng lộn xộn.

"Anh ấy không nói sai đâu, Tần Chính, chúng tôi đúng là đã kết hôn rồi." Nếu người đã đến đây, Tăng Lam cũng không do dự nữa.

"Bà xã, anh đã nói là không cần quá giấu diếm, em xem bây giờ lại hiểu lắm đến âm ỉ lên." Mạc Tiểu Bạch thân mật nói.

"Tôi không muốn vì quan hệ của chúng tôi ảnh hưởng đến công việc, nên tôi không nói cho mọi người biết." Tăng Lam bảo.

"Ha ha... Ha ha... Con mẹ nó, tôi đúng là ngu ngốc!" Tần Chính cắn răng nói xong câu này, sai bước rời đi.

Tăng Lam trong lòng thấy khó nghĩ, nhưng cũng không đuổi theo. Xoay người nói với Mạc Tiểu Bạch: "Sao anh lại tới đây?" Buổi sáng mới vừa giữ người ở cửa mà hôn, thế mà trong chốc lát lại xuất hiện ở cơ quan của cô.

“Đương nhiên là anh đến để thảo luận về báo cáo, với cả cũng có một ít số liệu cần bắt đầu chuẩn bị.” Mạc Tiểu Bạch trả lời mây trôi nước chảy, khuôn mặt tuấn lãng ánh lên vẻ khoái trá.

"Thế sao này vừa ở nhà anh không nói? Tăng Lam hỏi.

"Anh định cho em một chút bất ngờ, không nghĩ lại là em làm anh bất ngờ trước." Mạc Tiểu Bạch cười một nụ cười tươi tắn, "Bảo bối, đáp án của em làm anh rất hài lòng."

Sắc mặt Tăng Lam hơi ửng hồng, dòi tằm mất đi không nhìn anh, “Em chỉ muốn để Tần Chính không nghĩ ngợi nhiều mà thôi.”

"Ừ, nên em nói cho cậu ta biết là em đã kết hôn." Mạc Tiểu Bạch gạt đầu, đột nhiên hôn vào gò má hồng đào của cô cười nói: “Đúng là em nói là em kết hôn, em còn nói một câu nữa, em nói em đã có người trong lòng.”

Đang ban ngày ban mặt lại bị hôn khiến cho Tăng Lam đỏ mặt đến tận mang tai, cô hoảng hốt nhìn quanh, lúc quay lại trừng mắt với anh một cái, “Anh đừng có lộn xộn như vậy, đây là cơ quan em.”

Mạc Tiểu Bạch cười xán lạn, lộ ra hàm răng trắng chỉnh tề, “Tuân lệnh! Này em nó em có người trong lòng, là anh nhì?”

Tăng Lam thấy anh cứ quanh quẩn mãi ở đề tài này, bất đắc dĩ nói: "Thật ra em chỉ..."

"Em chưa bao giờ nói dối!" Mạc Tiểu Bạch hơi trách.

Tăng Lam nổi cáu, chẳng làm thế nào nói lý được với cái tên vô lại này. Vì thế cô không thèm để ý đến anh nữa, quay về phía cửa sân mà bước đi. Mạc Tiểu Bạch đuổi kịp cười, kéo tay của cô, "Bà xã, sinh con cho anh đi!"

Tăng Lam dừng bước lại, nhìn về phía anh khó tin, anh tươi cười bình tĩnh mà khẳng định, hôm trước lời anh nói không phải lời của người say. Anh nghiêm túc?

Quý Thù nghe được đoạn này, suýt nữa sắc luôn ngum cả phê đang uống “Cái gì, anh ta thật sự nói là muốn cậu sinh con cho anh ta?”

Tăng Lam gạt đầu, trong ánh mắt mang theo vài phần hoang mang.

"Vậy bạn trả lời sao rồi?" Quý Thù cầm khăn giấy lau miệng hỏi.

"Tớ không trả lời được, cả hai lần." Tăng Lam nói.

"Há? Từ bao giờ mà cậu cũng có thể vượt qua kì kiểm tra nói dối nội bộ này thế?" Quý Thù càng hứng thú quan sát Tăng Lam.

"Không phải thế, lần đầu tiên anh ấy nói tỏ cho là anh ấy đang say nên không để ý, lần thứ hai anh ấy nói lại là đang ở viện nghiên cứu chỗ tớ làm, chưa kịp trả lời thì lại gặp Vương Chủ nhiệm." Tăng Lam giải thích.

"Vậy sau này thế nào? Anh ta đã bắt đầu, kiểu gì cũng sẽ có lần hỏi thứ ba, thứ tư, vậy cậu định trả lời thế nào?" Quý Thù cười hỏi.

"Không biết." Ánh mắt của Tăng Lam nhàn nhạt, tiện đà hỏi: "Nếu là cậu, cậu trả lời thế nào?"

Quý Thù cười, "Còn phải xem tớ có thích người đàn ông đó không đã, nếu tớ thích anh ta thì sẽ kết hôn, lập tức sẽ sinh con cùng anh ta sống những ngày vui vẻ."

Tăng Lam đưa mắt nhìn mặt Quý Thù, từ trong ánh mắt của bạn đọc thấy một tia giao hoạt. "Tớ nghiêm túc nhờ cậu cố vấn, cậu đừng đùa." Cái kiểu trả lời không có trách nhiệm này, làm cho Tăng Lam rất khó nghĩ.

"Tăng Lam, cậu yêu anh ta à?" Quý Thù thu nụ cười lại hỏi.

"Hả? Làm sao có thể thế được!" Tăng Lam vội vàng phản bác.

"Nếu như không thích, làm gì có cái gì làm cho cậu rối rắm như vậy được chứ? Cậu cứ cầm bản hợp đồng của các cậu đưa cho anh ta xem, bảo anh ta đừng có nằm mơ giữa ban ngày là xong?" Quý Thù vỗ vỗ đầu Tăng Lam, "Tăng Lam, cậu suy nghĩ cho kỹ nhé, tớ cho dù có nói một đằng làm một nẻo thì cũng không giống bạn đâu."

"Tớ không phải là nói không giống nghĩ, tớ kết hôn với anh ấy chưa đến hai tháng, kể cả là chung sống hòa hợp đi chăng nữa thì bây giờ coi như cũng chỉ mới bắt đầu. Tình cảm cần thời gian dài để bồi đắp dần dần, đâu có thể nhanh như thế đã yêu được? Nên anh ấy nói yêu tớ, tớ cũng cảm thấy không thật. Bọn tớ đã hẹn ước với nhau trong sáu tháng này đều sẽ tận tâm làm vợ hiền chồng tốt, anh ấy thông minh như thế, chắc là nhập tâm quá đấy thôi." Tăng Lam bắt đầu lý giải.

Quý Thù thờ dãi, "Tăng Lam, tớ đâu có hỏi anh ta có thích cậu không, tớ đang hỏi là cậu có thích anh ấy không."

Tăng Lam ngẩn ra, lúc tinh thần hồi lại muốn mở miệng cãi nhưng lại không biết cãi thế nào.

"Thôi coi như quên đi, cậu nói cũng đúng, các bạn kết hôn mới hơn một tháng, quyết định sinh con với người này hay không thì vẫn còn quá sớm. Đừng để ý đến anh ta nữa, cứ tiếp tục đi theo cách của cậu thôi." Quý Thù bảo.

"Bạn cùng Sở Thần thế nào?" Tăng Lam đột nhiên hỏi.

"Hử? Chúng tớ có thể thế nào?" Quý Thù vui vẻ, cô nàng này rõ ràng chính mình còn đang như tơ vò thế mà còn có tâm tư nghĩ đến chuyện của cô.

"Cậu ta có vẻ như chưa từ bỏ chuyện theo đuổi cậu." Tăng Lam nói, mấy tối nay Sở Thần đã gọi cho Mạc Tiểu Bạch mấy lần nhờ vả anh Tăng Lam đi quán bar, nhưng chẳng chờ Tăng Lam cho ý kiến, Mạc Tiểu Bạch đã dứt khoát từ chối.

"Chẳng có gì đâu, kiểu đàn ông này chỉ nhiệt tình ba phút thôi. Cuối tháng này tớ đi Nhật Bản công tác, hai tuần mới về, anh ta không gặp tớ chắc chắn sẽ dờn mục tiêu." Quý Thù không hề để ý nói.

"Cậu lại đi công tác à? Di Phương mới từ Hồng Kông về, đang muốn gọi chúng ta đến nhà ăn cơm đấy." Tăng Lam nói.

"Tớ biết rồi, Cao Hưng đã gọi điện cho tớ. Tối thứ năm tuần này đi, được không? Nhưng tớ muốn cậu chuẩn bị tâm lý cho tốt đi, bữa cơm này nhất định là tâm lý sẽ không thoải mái đâu." Quý Thù quý quyết cười một tiếng.

Tăng Lam gật đầu, "Tớ biết mà."

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Đề nghị tốt

Di Phương tên là Phương Linh, là mẹ đẻ Cao Hưng đã từng tham gia giới biểu diễn hai mươi năm trước, có một thời khá nổi tiếng với các vai phụ với lượng khán giả khá đông. Bà rất xinh đẹp, đáng tiếc là không kết hôn. Nhưng năm gần đây, bà mang theo con trai lăn lộn trong giới giải trí, mò mẫm, mặc dù sự nghiệp chỉ coi là tạm ổn nhưng lại có mạng lưới giao thiệp rất rộng, đã rất nhiều lần cố gắng để con trai nối nghiệp mình, suýt chút nữa đã nâng Cao Hưng lên hẳn. Đến khi Cao Hưng lớn, bởi vì chiều cao không đủ để thi vào học viện điện ảnh, Phương Linh đành ngậm đắng nuốt cay vào bụng, còn khổ sở hơn cả con trai của mình. Cũng may trời không tuyệt mọi đường của người, người cha mất liên lạc nhiều năm đột nhiên xuất hiện, giống như thần tiên hạ phàm giải cứu hai mẹ con khỏi khổ cực. Vì thế, Cao Hưng tốt nghiệp đại học liền mở công ty của mình, làm nên sự nghiệp, còn Phương Linh thì đi theo lão Cao suốt ngày cùng nhau ăn uống, hưởng phúc nhân gian.

"Ném thử loại trà này đi, trà này đi mua ở Ma laisia." Phương Linh vui tươi hơn hờ rớt trà cho Tăng Lam cùng Quý Thù, "Lam Lam, đi gặp ba mẹ cháu ở Singapore đây."

Tăng Lam ném thử một ngụm, cười, "Vâng, hương vị rất thanh khiết. Mẹ cháu mà gặp dì, chắc phải rủ đi đi dạo phố cùng nhau nhỉ?"

Mẹ của Tăng Lam và Phương Linh là hai người bạn tốt, cả hai đều có sở thích lớn nhất là thảo luận về các xu thế đang lưu hành sau đó đi dạo phố ngắm hàng hóa.

"Đúng vậy, cháu xem đây là đồ mà dì với mẹ cháu cùng mua này." Phương Linh quay một vòng. Hôm nay bà mặc một chiếc áo màu hồng phấn sắc thổ cẩm rộng thùng thình, đường thêu hoa trên cổ áo tinh xảo, phía dưới bà mặc một cái quần vải bông trắng, vì đáng người giữ gìn rất tốt, da lại trắng nên không già, nhìn qua rất xinh đẹp.

"Không sai, mặc đồ này trông rất mốt à!" Quý Thù giờ ngón cái lên, "Dì Phương, dì nhất định phải dạy chúng cháu cách chăm sóc sắc đẹp, nhìn da dì đẹp thế này, thậm chí còn trắng mịn hơn cả những cô gái hơn hai mươi tuổi ấy."

Phương Linh cười vỗ vỗ vào Quý Thù, "Cháu nó vậy thôi! Đàn bà hả, đâu có thể giữ mãi nhan sắc thời thanh xuân chứ, chẳng qua là nếu cuộc sống trôi 'qua thư thái, người bên cạnh không chê cháu già đi là được."

"Ôi ôi, dì Phương, hay dì bây giờ cùng đi với hai chúng cháu ra phơi nắng hưởng thụ hạnh phúc đi!" Quý Thù xuýt xoa.

"Lam Lam, mẹ cháu gửi cho cháu ít đồ đây này." Phương Linh nói rồi kéo ra một túi hành lý lớn, "Cháu xem đi, đầy tràn một túi lớn đây này."

Tăng Lam nở nụ cười, mẹ cô luôn như vậy, năm đó lúc cô ở Mỹ mỗi lần nhận đồ thì cũng là một cái túi lớn như vậy.

"Mẹ cháu lo cho cháu lắm đấy, dù sao cũng là thời gian mới qua chuyện như vậy. Nhưng dì khẳng định là chắc chắn không có việc gì, giờ nhìn thấy cháu sáng sủa như vậy thì chúng ta càng yên tâm." Phương Linh họa hoàn hảo mới bày ra dáng điệu của một người lớn tuổi.

Tăng Lam sưng sờ, lập tức cười gật gật đầu, "Cháu quên hết chuyện đấy rồi ạ."

"Quên là tốt, loại đàn ông như vậy không nên nhớ lâu. Quên hết đi thì mới có cơ hội để tìm kiếm người mới, ba mẹ cháu đang sốt ruột thay cháu đấy." Phương Linh dịu dàng.

"Dì, việc này mọi người không cần quá lo lắng đâu, Lam Lam của chúng ta đã có người yêu mến rồi." Quý Thù cười vô cùng gần gũi.

Tăng Lam liếc nhìn nhanh Quý Thù, vẫn biết là chuyện này không thể dối gạt được, nhưng đối với việc Quý Thù tỏ ra lắm miệng vẫn không thích."

"Thật không? Thật sự là cháu có người rồi à? Ôi, dì còn đang tưởng là đứa con ngốc nghếch của dì cuối cùng cũng có chỗ để hi vọng." Phương Linh thờ dãi nói, "Mau kể cho dì biết nào, là hạng người như thế nào? Mà sao cháu cũng chưa nói cho ba mẹ cháu một tiếng?"

Tăng Lam nhú mày, chuyện này hơi phức tạp, chẳng biết nên giải thích như thế nào. Vì vậy nhìn về phía Quý Thù, lần này là ánh mắt cầu cứu.

Quý Thù hiểu rõ liền cười nói: "Dì, còn chưa đến lúc nói, chờ đến lúc thích hợp thế nào cũng phải đưa đến giới thiệu với dì một chút. Về phần cái người ngốc nghếch kia, dì cũng nên khuyên bảo một chút, đừng có quá chú ý đến Tăng Lam, thảo nguyên chỗ nào chả có cỏ thơm."

"Cái gì chân trời cỏ thơm? Tớ cũng chưa phải là đạo tặc hái hoa nhé." Cao Hưng đi vào, hai tay ôm lấy Phương Linh, thân mật, "Mẹ mau nghĩ cách giúp con đi, con dâu của mẹ sắp bị cướp đi rồi."

Phương Linh đánh một cái vào mu bàn tay của Cao Hưng, "Càng ngày càng già đi mà không chịu đứng đắn, cứ cả lơ phơ phát như thế thì Lam Lam làm sao có thể để ý đến con được à?"

Tăng Lam cảm thấy trên đầu đọng cả giọt mồ hôi, Quý Thù bên này cười trộm bóp bóp tay Tăng Lam. Xem đi, hai mẹ con nhà này đồng tâm, lạnh lợi dẻo miệng đến đứt cả kim loại.

"Đúng rồi, mẹ cháu bảo gì là tháng sau đến sinh nhật của bà ngoại cháu, cháu có muốn về thăm bà một chút không? Dì cũng đang muốn về bờ biển mấy ngày, chúng ta cùng về B thành đi." Phương Linh nhìn thấy Tăng Lam đang lúng túng, dì dòi đề tài một cách tự nhiên.

"Bố mẹ cháu đâu, họ có về không?" Tăng Lam hỏi.

"Hạng mục của ba cháu bên Singapo rất căng, chắc là không về được." Phương Linh nói, "Quý Thù, cháu cùng về chơi cùng đi."

Quý Thù nghĩ một chút rồi nói: "Cũng có thể được, cuối tuần cháu đi công tác ở Nhật Bản hai tuần về thì được nghỉ, cũng vừa đến thời gian cùng cậu đi B thành chơi." Thời gian gần đây đối với đàn ông cô không có hứng thú, đi ra ngoài giải sầu cũng tốt.

"Tốt quá, chúng ta có thể cùng nhau đi thăm bà ngoại một chút, lâu rồi không về ông bà chơi cùng nhau được." Cao Hưng vỗ tay.

"Cậu cũng về chứ? Cậu không phải là đang quá bận đấy chứ? Tiểu vương tử quan hệ xã hội?" Ánh mắt Quý Thù quét qua một tia thâm ý có vẻ thấy chút sợ hãi trong lòng Cao Hưng.

"Lam Lam, thế nào ? Phương Linh hỏi.

Tăng Lam suy tư một chút, cảm thấy như vậy cũng được, B thành cách A thành không xa lắm, cuối tháng cô chỉ cần đem mấy hạng mục đang làm báo cáo xong thì có thể đi chơi mấy ngày."Được, chúng ta cùng về dự sinh nhật bà ngoại."

Quý Thù nghe xong lời của Tăng Lam thì cười nông nhìn cô một cái, không nói gì. Tăng Lam nhất thời cũng chưa hiểu ý tứ của Quý Thù, chưa kịp nghĩ sâu, bên này hai mẹ con Cao Hưng cười hi hi ha ha đi chuẩn bị sắp cơm.

Bữa tiệc đặt ở trong nhà Cao Hưng, di Phương tự mình xuống bếp, làm mấy món ăn gia đình mà lũ trẻ vẫn thích ăn từ hồi nhỏ. Tăng Lam và Quý Thù ăn đặc biệt ngon miệng, một bàn ăn già trẻ hòa thuận. Ăn cơm xong còn hàn huyên hồi lâu, có cặp mẹ con dờ dờ Phương Linh và Cao Hưng ở đây, các loại truyền thuyết ít người biết đến, những câu chuyện lý thú thao thao bất tuyệt làm cho Tăng Lam cùng Quý Thù cười vui không ngừng.

Biểu hiện của Cao Hưng rất tự nhiên, phóng phất có mẹ hỗ trợ, trong lòng có hi vọng. Miệng nói trêu chọc, đùa giỡn, ánh mắt không rời Tăng Lam. Anh nhìn Tăng Lam cười, trong lòng nở hoa.Điều này chứng minh Tăng Lam không ghét anh, anh còn có hi vọng. Dù sao cô cùng Mạc Tiểu Bạch chẳng qua là đang làm thí nghiệm sáu tháng thôi, Tăng Lam luôn luôn là người nói được làm được, cho dù đến lúc đó Mạc Tiểu Bạch làm chiều nhiều trò thì anh cũng hoàn toàn không lo lắng là Tăng Lam không thể rời bỏ tên kia. So với cái tên Mạc Tiểu Bạch đầu cơ lừa làm đám cưới kia với Cao Hưng tình cảm lâu bền, tín nhiệm nhiều năm. Anh tin chắc là cơ hội sẽ vẫn đến, Tăng Lam một ngày nào đó sẽ cảm động vì tình cảm với anh.

Cho nên lần này cùng về nhà ông bà chơi chính là một cơ hội, anh muốn nắm thật chắc.

Vui tươi hơn hờ nhìn hai cô gái, Phương Linh dựa vào khung cửa cười tủm tỉm, “ Con tôi đúng là đã trưởng thành rồi, cũng biết tính toán tâm kế trên người phụ nữ.”

Cao Hưng làm nũng áp vào người mẹ, “ Mẹ à, con tốn biết bao tâm tư trên giường Tăng Lam bao nhiêu năm như thế mà bây giờ mẹ mới biết à.”

"Con thôi đi, tâm ý nhỏ nhỏ của con sao có thể giấu diếm được mẹ của con? Mẹ đương nhiên biết rất rõ là con thích Tăng Lam từ rất lâu, đúng là, ời!" Phương Linh đưa ngón tay di di trên trán Cao Hưng, muốn thay đổi một cách nhìn vốn đã thâm căn cố đế trong đầu phụ nữ không hề dễ dàng đâu, hình ảnh của con trong lòng Tăng Lam vốn đã định hình từ sớm rồi, chỉ sợ muốn xoay người cũng không có dễ đâu."

Cao Hưng bủ môi, đáng điệu điềm điềm đáng yêu.

"Ai, con nếu không cao thêm tý nữa, co khi cả đời hai cô gái kia cũng chỉ coi con là em trai, đều do cái người cha không khí chất của con."

Cao Hưng cười khỏ, đối với vấn đề chiều cao của anh, mẹ anh luôn trách móc một người duy nhất, đó là cha anh.

"Mẹ cứ yên tâm đi, Tăng Lam nhất định sẽ thuộc về con, con muốn chứng minh với mẹ, cho dù vóc dáng thấp cũng vẫn có thể theo đuổi phụ nữ đẹp." Cao Hưng chào một cái.

Tăng Lam cùng Quý Thù ra khỏi nhà Cao Hưng, hai người đều tách ra tự gọi xe, Tăng Lam mới đi được vài bước liền bị Quý Thù gọi lại.

“ Cậu thật sự sẽ cùng Cao Hưng về thăm ông bà à?” Quý Thù hỏi.

“Ừ, sinh nhật bà ngoại tớ, đương nhiên tớ phải về.” Tăng Lam trả lời.

"Vậy cái người kia nhà cậu tính thế nào? Anh ta sẽ dễ dàng thả người à?"

Thần sắc của Tăng Lam hơi chậm lại, cuối cùng cũng hiểu ý trong mắt của Quý Thù khi nãy. Đây là sai sót của cô, cô quên mất trong nhà còn có Mạc Tiểu Bạch.

Quý Thù thấy cô đã hiểu, cười nói: "Ai, kết hôn đúng là phiền toái thật, đi đâu cũng không tự do, còn phải xin phép."

"Tớ sẽ nói thẳng với anh ấy, dù anh ấy có đồng ý hay không thì tớ vẫn phải về." Tăng Lam nói.

"Dù dễ anh ta, cậu cũng có thể dẫn anh ta đi cùng?" Quý Thù đề nghị, con mắt lấp lánh.

Tăng Lam nở nụ cười, đây mới là ý Quý Thù chính thức muốn nói."Ừ, đây là một đề nghị tốt."

Vừa về tới nhà như thường lệ cô bị người nào đó từ phía sau ôm lấy, hung hăng kì kèo nửa phút mới chịu buông ra.

"Bà xã, anh nhớ em đến điên mất rồi em mới về! Anh gọi điện cho em sao em không để ý đến anh." Mạc Tiểu Bạch quệt miệng, vẻ mặt đáng thương.

Tăng Lam thoát ra khỏi cánh tay của anh, xoay người nhìn thấy mặt anh vốn trắng trẻo giờ ửng đỏ, hai mắt cũng như có tầng sương mù, cô nói: “ Anh uống rượu rồi à?”

Mạc Tiểu Bạch cười xán lạn, lộ ra hàm răng trắng đều, “ Anh đánh răng hai lần rồi, làm sao em lại phát hiện?”

Tăng Lam dờ khóc dờ cười, đưa tay ra vỗ vỗ đầu anh như đang dỗ trẻ con." Anh ở nhà uống rượu giải sầu một mình à?"

Tay của cô lập tức bị nắm, sau một giây cả người ngã vào lòng ai đó nóng hổi, “Chồng em mà lại ở nhà uống rượu giải sầu á? Anh vừa uống chung với bọn Sở Thần, Tần Khải muốn giới thiệu mấy gái xinh cho Sở Thần, kết quả là gọi đến mấy con xà tinh, làm anh sợ muốn chết.”

Tăng Lam bị anh ôm quá chặt, thấy khó thở, thân thể bị bốn phương tám hướng bao bọc nên cũng từ từ mà nóng lên.

Môi của anh áp vào cổ Tăng Lam, mềm mại mà mát vào, “Vợ anh đẹp nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoan Mục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chìm đắm vào đi

Quý Thủ nói, trên người đàn ông có mùi hấp dẫn nhất chính là mùi hormone. Bây giờ đây, Mạc Tiểu Bạch mất lơ dờ hơi mê ly, cũng không rõ là say trong lòng hay thân thể say, tóm lại là ánh mắt tình tứ kia phảng phất chiếu qua thủy tinh mờ mờ trở thành mê mê mang mang, phát ra ánh sáng rờ. Hơi thở của anh mềm nhũn bên tai Tăng Lam, mang theo hơi rượu, lại càng làm phá ra cái hương vị khó nói, hương hormon.

Tăng Lam bị anh trêu chọc tâm tư cũng rối bời, cố gắng dùng một chút ý thức còn lại quấy người một cái, “Em mệt rồi, đi tắm rửa rồi đi ngủ.”

Người đàn ông của cô làm sao có thể thả cô đi dễ dàng như vậy, cánh tay lớn kia dùng lực mạnh hơn mà giữ cô ở lại, ấn chặt vào trong ngực, nửa bước cũng không tha. Mắt nhìn vào gương mặt càng đỏ ửng đến tận mang tai của cô mà cười xấu xa, “Bảo bối, lúc em nghĩ một đằng làm một nẻo chính là lúc em đáng yêu nhất đấy.”

Tăng Lam đúng là đang rất mệt, chẳng thèm giãy dụa, đành mềm mại áp vào ngực anh, mặc cho nhiệt độ của thể ngày càng tăng của anh hòa tan chính mình. Sau đó cô cảm thấy đây quả thực là một cảm giác vô cùng kì diệu, toàn thân buông lỏng rúc vào lòng người khác, thân thể trở nên nhẹ nhàng, phảng phất như linh hồn cũng bay lên. Một khối cao lớn, vững vàng đỡ lấy cô, chẳng cần nghĩ ngợi gì, vì anh đang ở đây.

Mạc Tiểu Bạch phát hiện ra người phụ nữ trong ngực mình không hề chống cự, thân thể mềm mại áp vào lồng ngực anh, phảng phất hòa tan trong tim anh. Vì vậy anh ôm cô chặt hơn, giờ phút này thân thể của cô, tâm hồn của cô đều thuộc về anh. Đột nhiên anh thấy vô cùng thỏa mãn, thậm chí nó còn hơn cả cảm giác khi thân thể được thiêu đốt bởi dục vọng kịch liệt, làm cho anh lặng xuống không dám lộn xộn, anh sợ động đậy sẽ làm cho người phụ nữ trong ngực tỉnh táo lại mà muốn chạy trốn.

Đồng hồ trên tường tí tách bỏ qua mười hai giờ, ngoài cửa sổ nước sông lấp lánh những vệt sáng nhỏ bé.

Anh cảm thấy có thể cứ thế mà ôm cô mãi mãi.

Vào lúc Tăng Lam hồi phục tinh thần bừng tỉnh thì thấy người đàn ông đang ôm cô thể mà hơi thở trở nên đều đặn, thông thả. Cô cho là anh đã ngủ thiếp đi, vì vậy ánh mắt dò xét vòng vòng quanh mặt anh, bất chợt lại đối diện ngay với hai tròng mắt đen thâm trầm của anh.

"Khuya lắm rồi, ngủ đi." Tăng Lam nhanh chóng dời đi tầm mắt, trên mặt không tránh được lại có một tia đỏ ửng.

Anh khẽ mỉm cười, cúi xuống bế nang người cô lên, “Được, chúng mình đi ngủ!”

Mấy đêm trước anh liên tục ôm cô, ngủ được yên ổn. Thật ra thì cô cũng không thích bị anh ôm khi ngủ, cũng có thể là do gần đây bị ôm thành thói quen, nên tựa trong ngực anh vẫn có thể ngủ được tốt.

Trời sáng bạch, Tăng Lam mở mắt ra thì nhìn thấy gương mặt anh đang ngủ ngay bên cạnh. Tóc rơi là tả ngay bên gối, hai mắt nhắm thoải mái, hơi thở an ổn yên tĩnh, dường như khoe miệng lại mang theo vài phần ngọt ngào vui vẻ. Khuôn mặt rất dễ nhìn, ngay cả chút râu như ẩn như hiện trên mặt cũng rất khôu gọi. Không xác định được anh đang ngủ thật hay đang giả vờ, tay cô sờ sờ lên đám râu lún phún, quả nhiên là bị một bàn tay khác bắt được đưa lên miệng hôn nhẹ.

"Làm thế nào mà anh lúc nào cũng tỉnh sớm hơn em thế?" Tăng Lam nghĩ mãi không ra.

“Vì anh muốn nhìn em lúc em đang ngủ.” Cặp mắt kia lười biếng mở ra, khoe miệng cong lên. “Vậy anh rõ ràng đã tỉnh ngủ, sao lại còn giả vờ ngủ?” Tăng Lam đỏ mặt hồng, lại tiếp tục hỏi.

Khoe miệng kia vui vẻ càng đậm: “Bởi vì anh muốn để em nhìn anh ngủ.” Nói rồi lại bắt lấy tay cô nhéo nhéo, “Sao nào, động lòng với anh rồi chứ gì?”

Tăng Lam rút tay về, trở mình, không nhìn anh.

Người đàn ông phía sau dán đến, cọ chiếc cằm râu xuống cổ cô, “Ngày hôm qua nói chuyện với mẹ Cao Hưng vui không?”

Cô vẫn biết là anh sẽ hỏi, nhưng không nghĩ là anh lại để qua đêm mới hỏi như thế. Cổ bị râu đâm vào ngứa ngứa, Tăng Lam cười, “Vâng, em với di

Phương vẫn luôn thân thiết mà.”

Râu của Mạc Tiểu Bạch rời khỏi cổ cô, ngay sau đó cổ cô bị cắn, ”Có phải là đối với con trai của đi ấy còn thân hơn không?”

Tăng Lam chau mày, thật ra thì cô cũng không đau, chỉ là nghĩ tới trên cổ mình có dấu răng cắn thì thật phiền. “Anh đừng có lúc nào cũng cắn vào cổ em thế, người trong cơ quan nhìn thấy thì thật không tốt!”

”Sợ cái gì, dù sao Tần Chính cũng biết em là vợ anh. Mạc Tiểu Bạch cây ngay không sợ chết đứng, anh muốn cắn đấy, anh chính là muốn nhắc nhở những người khác rằng Tăng Lam chính là của anh.

Nhắc tới Tần Chính, trong lòng Tăng Lam lại thấy một hồi khó xử, từ hôm đó trở đi, mỗi lần Tần Chính nhìn thấy cô đều không nói đến mấy câu. Cũng may là kết quả thí nghiệm coi như thuận lợi, cho nên hai người họ cũng không có cần nói chuyện với nhau nhiều, chỉ cần tự làm xong phần phân tích số liệu của mình là được rồi. Nhưng Tăng Lam biết rằng cái kiểu không khí như thế này không thể thích ứng được, cô cần nói chuyện với Tần Chính nhiều hơn một chút nữa.

Người đàn ông bên cạnh cô về không có hứng tiếp tục nói thêm về đề tài này, kiên nhẫn hỏi tiếp: “Em cùng mẹ Cao Hưng nói chuyện gì thế? Sao mãi muộn như thế mới về?”

Suy nghĩ của Tăng Lam vừa dứt, cô cũng đồng thời nhớ đến chuyện về ông bà, “Bọn em định tháng sau về thăm ông bà một chuyến, sinh nhật bà ngoại, em muốn gặp bà.”

Người đàn ông phía sau hơi động một chút, lười biếng liếm trên cổ cô, ”Sinh nhật bà ngoại em thì có liên quan gì đến Cao Hưng chứ?”

”Bà ngoại trông nom cả bọn chúng em, đều là hàng xóm cho nên tình cảm rất thân thiết, vừa đúng lúc đi Phương cũng muốn về quê thăm nên hẹn nhau cùng về một đợt.” Tăng Lam nghe thấy trong âm thanh lười biếng của anh cất giấu gì đó.

“Ừ, hai đứa nhỏ vô tư.” Mạc Tiểu Bạch hừ một tiếng, “Vậy anh thì thế nào đây, bà xã?”

Tăng Lam không lên tiếng, xoay người lại, mắt nhìn thẳng vào mắt anh, hợp đồng của họ viết rất rõ, việc cưới chớp nhoáng này không để cho người nhà hai bên biết. Cô nhìn thấy trong mắt anh, rõ ràng rất mong đợi.

”Anh có muốn đi cùng em không?” Cô trực tiếp hỏi.

Anh cười, lộ ra hàm răng trắng, “Em đồng ý để đưa anh đi cùng à?”

Ánh mắt cô lưu chuyển, thân nhiên nói, “Nếu anh muốn đi, thì đi cùng với em.”

Anh càng cười vui vẻ, sát mặt vào má cô hôn một cái, ”Bảo bối à, anh không phải muốn đi, mà là rất muốn đi, phải đi!”

”Nhưng mà, em chưa muốn để bà ngoại biết chuyện chúng ta kết hôn, trong hợp đồng cũng nói...” Tăng Lam vội vàng bổ sung.

”Không sao cả, nói với bà ngoại em anh là bạn trai của em không được à?” Ngược lại, anh suy nghĩ chu đáo.

Tăng Lam thỏa hiệp, ”Vâng, vậy anh sắp xếp thời gian nhé, không được để ảnh hưởng đến công việc.”

”Đương nhiên rồi, báo cáo của chúng ta cuối tháng chắc chắn là sẽ không bị chậm.” Anh cười nói. Ở trên giường mà nói chuyện công việc, bà xã của anh thực sự là quá chuyên nghiệp đi. Như một con mãnh hổ vồ người, anh đem ai đó áp xuống phía dưới, “Còn nói đến chuyện không làm lỡ công việc, không biết anh có nên làm nốt chuyện của ngày hôm qua không nhỉ.”

Lúc Sở Thần nghe thấy chuyện Tăng Lam muốn về thăm ông bà, lẩn qua lộn lại chỉ hỏi có mấy câu: ”Quý Thù cũng đi? Quý Thù xác định cũng đi? Quý Thù thật sự cùng đi với các cậu?”

Mạc Tiểu Bạch vừa cười gật đầu, vừa cảm khái người anh em này cũng tẩu hỏa nhập ma không kém gì anh.

”Vậy tớ cũng đi!” Sở Thần con mắt tỏa sáng.

”Cậu đi? làm thế nào để cậu đi? Người ta là về quê thăm người thân và chúc thọ bà ngoại, cậu tư cách gì để đi?” Mạc Tiểu Bạch lông mày giương lên.

”Thế cậu lấy tư cách gì?” Sở Thần hỏi ngược lại, thái độ cường ngạnh.

”Đây là bà xã của tớ, đương nhiên là tớ muốn đi!” Mạc Tiểu Bạch cây ngay không sợ chết đứng.

”Tặc tặc, nhìn cậu hể cứ mở miệng ra là sáng khoái gọi vợ tớ kia, tớ biết thừa là vì cậu lo lắng cái cái anh chàng Happy kia đào vợ cậu đi, tiểu Bạch à, tâm tình của cậu tớ hiểu, anh em của cậu bây giờ hiểu rồi, thôi thì những châm chọc khiêu khích trước kia của tớ với cậu thì tớ nhận lỗi cậu, hạnh phúc của cậu không bị ảnh hưởng thì cũng đừng quản anh em đi! Cậu giúp tớ đi!” Sở Thần ánh mắt nguy ngập.

Mạc Tiểu Bạch hài lòng nhếch miệng cười một tiếng, đã chờ được những lời này của cậu đây. “Được rồi, tớ sẽ hỏi ý kiến vợ tớ, bây giờ mặt dày mày dạn để cậu theo về chắc cũng không có ai đuổi cậu đi. Quý Thù với Tăng Lam không giống nhau, Tăng Lam thì trước sau như một, nếu đã từ chối cậu là

hoàn toàn từ chối, không có đường sống nào mà đi lại. Quý Thù lại quá thông minh khéo léo, cho dù cự tuyệt, nhưng cũng không phải hoàn toàn không đón lại, trước có đưa giong cẩu, nhưng không phải lần sau đó vẫn theo cẩu sao?"

Nghe tiểu Bạch phân tích, Sở Thần gợn ngón tay cái lên, "Đúng là người ngoài cuộc thì tỉnh táo, người trong cuộc thì u mê, cậu nói vậy thì tôi thấy hi vọng còn rất lớn. Lần trước đúng là cô ấy theo tớ một lần, có thể sau giai đoạn hồ hững này sẽ khác, người anh em, cậu phải giúp tớ, sống hay chết tớ cũng phải liều một phen!"

Mạc Tiểu Bạch thở dài cười, "Sở thiếu, không thể tưởng tượng được cậu cũng có ngày hôm nay."

Sở Thần đẩy Mạc Tiểu Bạch một cái, cười nói: "Cậu đừng có cười tớ, cậu không phải là cũng như vậy hay sao? Tiểu Bạch, có phải là cậu với cô tiền sĩ này động lòng thật sự hay không, đừng hư theo tớ, nói thật xem cậu định cùng cô ấy cứ như thế à?"

Mạc Tiểu Bạch thần sắc hơi chậm lại, nhấp ngụm rượu rồi lắc lắc chỗ rượu trong chén, khéo miệng khê cong lên "Cứ như thế này mà đi tiếp, thật ra thì cũng không sai."

"A? Cậu nói thật à? Ha ha, tiểu Bạch, cậu so với tớ còn lợi hại hơn nhiều!" Sở Thần thần thái rạng rỡ, "Tớ liều mạng theo đuổi Quý Thù như vậy, đơn giản là vì so đo cảm xúc, còn cậu có lẽ đã hoàn toàn chìm đắm trong tình cảm này rồi!."

Mạc Tiểu Bạch nhớ tới người phụ nữ mềm mại không hề đề phòng trong ngực mình buổi tối hôm trước, dư âm cảm xúc dịu dàng như vẫn còn. "Tớ có bị chìm đắm hay không không quan trọng, quan trọng là tớ muốn cô ấy hoàn toàn chìm đắm, hoàn toàn thuộc về tớ!"

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Bà ngoại sói

Nguyên quán của Tăng Lam là B thành nằm phía đông nam A thành. Là thị trấn ven biển, khí hậu ướat ất ôn hòa. Thành phố không lớn, cũng không phải là khu công nghiệp, nhưng vì ven biển nhiều khách du lịch nên kinh tế cũng phát triển. Dân số ở đây không đông lắm, không chen chúc như ở A thành, tiết tấu cuộc sống cũng chậm hơn nhiều. Tăng sáng của ngày sau tết Trùng Cửu, nhóm người Tăng Lam cùng nhau lên đường. Ba chiếc xe, Tăng Lam cùng Mạc Tiểu Bạch một chiếc, hai mẹ con Cao Hưng một chiếc, Quý Thù và Sở Thần ngồi một chiếc. Đầu tiên Tăng lam muốn sáu người chỉ đi hai xe cho tiết kiệm nhưng lại bị Mạc Tiểu Bạch bác bỏ.

Chúng ta phải cho Sở Thần cùng Quý Thù một cơ hội, Mạc Tiểu Bạch nói như thế. Tăng Lam muốn nói là cô không nghĩ là Sở Thần có thể nghiêm túc theo đuổi Quý Thù, nhưng dù sao cũng là người quen mà anh ta bây giờ cũng dày mặt mà bám theo nên cô lại thôi. Tăng Lam cũng không biết là Mạc Tiểu Bạch vẫn còn một chút tính toán nhỏ trong lòng. Anh muốn đi riêng cùng Tăng Lam, cho dù đi đường không nói gì.

Sở Thần biết được sự sắp xếp lần này đương nhiên là mặt mày hớn hờ giờ hai tay tán thành, Quý Thù liếc ánh mắt về phía Tăng Lam tỏ cô bán bạn cầu vinh, nhưng cũng lười bỏ ra một lần phản đối. Chỉ hơi tiếc là trượt mất một cơ hội xem kịch, anh chàng Mạc Tiểu Bạch này quả thật quá ranh ma.

Một cặp nữa không hề phản đối là cặp mẹ con Cao Hưng, lúc thấy Mạc Tiểu Bạch cùng Sở Thần xuất hiện thì hơi ngạc nhiên một chút. Phương Linh liếc mắt một cái thì hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra, vì vậy bà cười tủm tủm dứt khoát dắt tay con trai chào hỏi mọi người sau đó thì lên thẳng xe. Còn Cao Hưng thì ánh mắt luôn luôn tối sầm.

Buổi sáng thứ bảy đường cao tốc hơi đông, vì vậy lộ trình ba giờ đồng hồ kéo thêm nửa tiếng. Lúc đến bờ biển đã là buổi trưa, nắng mùa thu vàng rực rỡ và óng ánh.

Tăng Lam bên cạnh ghé lái, chăm chú nhìn đường để chỉ cho Mạc Tiểu Bạch Mạc Tiểu Bạch đeo một cặp kính mát, phong cách rất kinh điển, trông kính rộng rãi gác ở trên sống mũi cao thẳng, làm cho đường cong trên gò má càng thêm cương nghị, ưa nhìn. Hôm nay anh mặc trang phục thoải mái, lười biếng và thanh thản, gợn tay nhấc chân cũng đều toát ra một vẻ phong tình. Ánh mắt của Tăng Lam thỉnh thoảng liếc đến, không nhìn được cũng phải thầm cảm thán một chút. Người đàn ông này thật quá ưa nhìn.

Anh có vẻ cũng cảm nhận được tâm trạng của cô, khéo miệng khê giương cao một đường cong, "Bà xã, anh muốn uống nước."

"Vâng." Tăng Lam lên tiếng, lấy từ trong túi ra chai nước khoáng, mở nắp định đưa cho anh.

Anh không nhận, lại giống như trẻ con há miệng, "A..."

Tăng Lam bị chọc cười, hơi ngượng ngùng cảm miệng chai nước mà nhét vào miệng anh, anh uống một hớp nhỏ, có chút nước đọng trên khóe miệng, Tăng Lam vội vàng lại cầm khăn giấy lau miệng cho anh. Sau đó thấy ai đó cười gian.

"Anh muốn uống nước thì tự uống đi, mới lái xe đường trường có chút mà cái gì cũng muốn em phải phục vụ?" Tăng Lam để xuống khăn giấy, không cam lòng bị đùa giỡn.

"Đi đường trường thế này cũng đã mệt rồi, nếu một mình anh thì thế nào cũng được nhưng trên xe còn có bà xã anh, dù sao cũng phải cẩn thận hơn mới được!" Anh cười, lộ ra hàm răng chính tề, sạch sẽ.

Lý do đang hoảng đến thế.

"Nếu thế thì để em lái xe." Tăng Lam không cảm kích.

"Như vậy sao được, việc lái xe mệt mỏi như thế này thì để chồng em làm đi, em cứ ngoan ngoãn ngồi là tốt lắm rồi." Anh với một tay, bóp bóp trên má Tăng Lam.

Tăng Lam bị anh vuốt má như bị bóng, khề nhắc, "Mạc Tiểu Bạch, anh không động cái tay thì không chịu được à?"

Anh vui vẻ, vội lãng sang chuyện khác, "Em nhìn kia, không phải là chuẩn bị hết cao tốc rồi hay sao?"

Nhà bà ngoại Tăng Lam cách bờ biển một tòa nhà. Nhà rất lớn, là kiểu nhà ba tầng kiểu Dương lâu, kiến trúc có vẻ hơi cổ, tao nhã theo năm tháng. Đây là ông ngoại Tăng Lam xây khi còn trẻ, khi đó ông ngoại là Hoa kiều mới từ Nam Phi về, đi đến B thành, nhìn thấy giữa làng chài cần cỗi, tầm nhìn đặc biệt xây lâu ở đây, tính toán ở cả đời. Đầu những năm tám mươi, cũng có người ưng ý vị trí của ngôi nhà này, đã trả giá rất cao để mở thành làng du lịch, nhưng lại bị bà ngoại của Tăng Lam từ chối. Bà bảo, nhà này chính là ngôi nhà để dưỡng già, không bao giờ bán cho người khác.

Vì thế mà ngôi nhà này thực sự đã trở thành ngôi nhà để dưỡng lão, từ mười năm trước bà biến ngôi nhà thành viện dưỡng lão, cùng cả đám những ông bà già cũng ở lại. Nên gọi nơi đây là Hải Tịch Dương Hồng.

Khi Mạc Tiểu Bạch nghe giới thiệu không khỏi thán phục mà giờ ngón cái lên, ông ngoại bà ngoại thật sự có con mắt nhìn, đây là ca ngợi đến từ ánh mắt của một nhà quản lý chuyên nghiệp. Anh cười cười: "Bảo bối, sao em không được thừa hưởng gen di truyền buôn bán của ông bà ngoại nhỉ?"

Tăng Lam thấy ý tứ giấu giữa câu nói. Liếc anh một cái, nhàn nhạt nói: "Anh chỉ nói đến chỉ số IQ, trong di truyền học nói, con cái thừa hưởng chỉ số thông minh của cha mẹ, cũng không phải hạn chế ở một số lĩnh vực như thế. Nói khác đi, thì năng lực thiên tài được thừa hưởng từ cha mẹ có thể dùng cho buôn bán, con trai con gái cũng có thể dùng cho các việc sáng tác nghệ thuật, cái này thì có mối liên hệ chặt chẽ với hoàn cảnh nuôi dưỡng, giáo dục, không liên quan nhiều đến di truyền."

Mạc Tiểu Bạch vừa cười, vừa dừng xe, "Bảo bối, ý em là em thừa kế thiên phú từ ông bà ngoại nhưng em đã dùng nó hết cho nghiên cứu khoa học rồi hả?"

Tăng Lam cười không nói, tháo dây an toàn ra định đẩy cửa xe. Mạc Tiểu Bạch ở bên cạnh đột nhiên khom người ôm lấy cô, "Yên tâm, con chúng ta nhất định sẽ thừa kế IQ của bố mẹ, sau đó sẽ trở thành một thương nhân lợi hại." Anh dấn vào tai cô thì thầm.

Tăng Lam còn chưa kịp trả lời thì nhìn thấy Cao Hưng và Phương Linh cũng mới dừng xe xong đang bước tới. Ánh mắt Cao Hưng đóng băng. Vì vậy cô cũng không để ý đến lời anh nói nữa, đẩy anh ra rồi bước xuống xe.

Khóe mắt Mạc Tiểu Bạch liếc thấy Cao Hưng đứng phía trước, mũi hừ lạnh một cái đắc ý.

Bên kia Sở Thần cùng Quý Thủ cũng xuống xe, Quý Thủ trên mặt tràn đầy vui vẻ, phảng phất như vừa ngáp vì chưa tỉnh ngủ. Sở Thần về mặt tiêu tụy, nhưng vẫn nặn ra một nụ cười ân cần.

"Dọc theo đường đi như thế nào?" Tăng Lam đi tới hỏi.

Quý Thủ vuốt vuốt huyệt Thái Dương, "Ngủ một giấc, dậy đến nơi.

"Cậu ngủ? O..." Cơ hội đúng là đã bị lãng phí một cách vô ích rồi. Tăng Lam nhìn về phía Sở Thần đang mở cốp xe để lấy hành lý ra.

"Tớ lên xe một cái thì nói với anh ta là tớ muốn ngủ, không muốn nghe thấy tiếng ồn nào." Quý Thủ có vẻ đã giờ chút thủ đoạn.

Tăng Lam vừa liếc nhìn Sở Thần, lần này trong mắt mang theo chút ít thương cảm.

Cao Hưng gom góp đi đến, mặt nở nụ cười cổ tồ vẻ nhẹ nhõm, "Đã lâu không trở lại, nơi đây đúng là một chút thay đổi cũng không có."

Quý Thủ chỉ nhìn một cái vào nụ cười kia thì phát hiện ngay có điểm không đúng, cô cũng không có vạch trần, cười nói: "Đúng thế, cậu nhìn đi bông hoa kia nở đẹp quá."

"Đúng rồi, vẫn là giống kim cúc trước đây." Cao Hưng hào hứng tiếp tục nhớ lại chuyện trước đây."

Đây chính là sách lược ngênh địch mà anh tham khảo mẹ xong rồi định ra, nguyên quán chính là sân nhà của anh. Như lời Phương Linh nói, cùng lắm thì Mạc Tiểu Bạch có theo đến đây thì cũng chỉ là một ngoại nhân cái gì cũng không biết, không có ký ức nào cũng không có kỷ niệm gì. Chúng ta cần phát huy hết ưu thế sân nhà, đem đẩy anh ta ra ngoài.

Nhưng vừa rồi Happy ca Cao Hưng bùng bùng khí thế bước xuống xe bước tới gặp ngay cảnh Tăng Lam và Mạc Tiểu Bạch thân mật, lòng tự tin vốn tích góp từng chút từng chút bỗng nhiên bị công phá tan tành trong nháy mắt, nặn ra vẻ mặt tốt mãi không được, may là nghề nghiệp chính của anh là quan hệ xã hội, nên dù hoàn cảnh nào cũng có thể cười được.

"Tăng Lam, sắc mặt cậu hơi trắng, có mệt không?"

Cao Hưng đưa tay muốn động vào mặt Tăng Lam, lại vừa đúng lúc Tăng Lam quay mặt về phía Mạc Tiểu Bạch: "Hình như điện thoại của em rơi ở trên xe, anh mở cửa xe một cái xem." Nói xong cô bước đến.

Tay của Cao Hưng dừng giữa không trung, sau đó chậm rãi thu xuống.

Quý Thủ vỗ vỗ vai anh: "Cần gì chứ, nếu là của cậu sẽ là của cậu, nếu không phải là của cậu thì cũng không cần thiết phải lụy như vậy."

Cao Hưng nhìn Quý Thủ: "Buổi tối có thời gian, chúng ta hàn huyên một chút nhé."

Ánh mắt Quý Thủ nhìn về phía Sở Thần, "Được, để tối nay chị mở đường thật tốt cho cậu." Nếu không chắc cô sẽ bị người nào đó làm phiền chết.

Bà ngoại Tăng Lam dáng vẻ rất nghiêm túc, là một cụ bà được chăm sóc rất tốt, tóc uốn trắng phau, trên người mặc một bộ đồ ka ki, trên cổ áo bọc một chiếc khăn lụa tinh xảo. Bà ngồi trên xe lăn nhưng lưng rất thẳng, khí chất vẫn rất cường đại. Mạc Tiểu Bạch nhìn thấy bà ngoại, cảm thấy đây chính là Tăng lam năm mười năm về sau.

"Bà ngoại mạnh khỏe, cháu là Mạc Tiểu Bạch." Anh không khỏi cảm thấy hơi khớp, đứng cung kính, bà ngoại này so với Tăng Lam có vẻ khó trị hơn.

Mặt bà vừa mới tươi cười đón Tăng Lam, Quý Thủ với Cao Hưng lập tức nhạt xuống, bà ngoại ngẩng đầu lên, đeo kính lão lên, dùng ánh mắt cẩn thận nhìn Mạc Tiểu Bạch đánh giá Mạc Tiểu Bạch từ trên xuống dưới, tiện thể nhìn sang Sở Thần bên cạnh, Sở Thần vội vàng bước theo cười nịnh: "Bà ngoại mạnh khỏe, cháu là Sở Thần."

Bà ngoại chỉ gật gù đầu, trong cặp mắt lộ không ít vẻ hùng hổ dọa người: "Hai vị tiên sinh, ở đâu đến, muốn làm gì?" Ngừ điệu chậm rãi nhưng rất có lực.

Lời kia vừa thốt ra, Sở Thần cùng Mạc Tiểu Bạch liếc mắt nhìn nhau, không khỏi có phần sợ sệt.

"Bà ngoại, Mạc Tiểu Bạch là bạn trai của cháu." Tăng Lam kịp thời mở miệng giới thiệu.

"Bà không có hỏi cháu." Bà ngoại ném một cái ánh mắt nhìn về phía Tăng Lam.

Tăng Lam ngoan ngoãn không nói thêm gì nữa, Quý Thủ bên cạnh lại không thể che hết vui vẻ, đứng nhìn hai người đàn ông ngày thường chanh hỏi chanh bây giờ đang hấp tấp vội vàng giống kiểu dùng trứng chọc đá, rất vui vẻ. Nhìn sang Cao Hưng, cũng đang bày ra bộ dạng của một người có thù tất báo có vẻ rất khoái trá.

"Bà ngoại, cháu là bạn trai của Tăng Lam, tên cháu là Mạc Tiểu Bạch, hiện tại cháu đang làm về đầu tư ở A thành, năm nay ba mươi tuổi. Nghe Tăng Lam nói sắp đến sinh nhật bà nên rủ cháu cùng đến chúc thọ." Mạc Tiểu Bạch sửa sang lại thể đứng, khom người chào, mỉm cười nhẹ nhàng chừng chặc.

"Bà ngoại, cháu là bạn của Quý Thủ, tên gọi là Sở Thần, hiện nay cháu ở A thành, làm việc tại gia đình, năm nay cũng ba mươi tuổi." Sở Thần vội vàng chiếu theo lời của Mạc Tiểu Bạch tự giới thiệu. Nói xong lại không quên cười một tiếng khô cằn.

Tay đầy mồ hôi, ở nhà gặp bao nhiêu người lớn tuổi quyền cao chức trọng rồi cũng không đến nỗi hồi hộp như vậy

Bạn đang đọc truyện *Cú Lừa Hôn Ngoạn Mục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.